

Giới thiệu Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng

Hán Việt: Khoái xuyên hệ thống: Bách phân bách mật sủng

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Hiện đại, HE, SE, Tình cảm, Khoa học viễn tưởng, Ngọt sủng, Hệ thống, Xuyên nhanh, 1v1

Editor: Aki Re, Diệp Thanh Thu, Linh Li, huyenmn, SamNguyễn

Beta: Aki Re

Design bìa: Ngáo ộp

Phó Khuynh bị giam giữ không biết mấy ngàn năm, cuối cùng chết đi, lại ngoài ý muốn gặp gỡ hệ thống. Từ đó, nàng bị trói định, phải làm nhiệm vụ cứu vớt người mang vận khí, có thể nói là con của trời. Vì có thể sớm đạt được tự do, nàng tích cực đọc văn tập võ, luyện đến mức thông thạo mười tám loại võ nghệ, kỹ thuật diễn xuất chuẩn không thể nào chê.

Nhưng mà nàng không ngờ được, mình lại là người "được" nam chủ coi trọng.

#Rõ ràng nói bán nghệ không bán thân mà. Hệ thống mau ra đây, chúng ta cần phải nói chuyện về nhân sinh#

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (1)

Editor: Aki Re

Thời điểm Phó Khuynh khôi phục ý thức lại lần nữa, một loại niềm vui sung sướng mới dâng trào tự đáy lòng, chậm rãi nhện nhạo mở ra.

Cô không khỏi đem ký ức trong đầu một lần lại một lần nữa sắp xếp lại.

Cô bị hệ thống trói định rồi trực tiếp truyền tống tới nơi này.

Thân phận hiện giờ của cô là —— một học sinh cao trung.

Đối tượng nhiệm vụ của cô —— Thẩm Mặc Bạch, là giáo thảo(*) tại trường cô học.

(*)giáo thảo "校草": là từ ngữ của học sinh Đài Loan chuyên dùng để chỉ nam sinh đẹp trai nhất trong trường, xứng với giáo thảo là "校花" (hoa khôi)

Cô phải —— cứu vớt vận mệnh một đời bi thảm này của hần.

Chưa hoàn toàn thanh tỉnh cô đã cảm nhận được thân thể mình bị đóng đưa, tiếp theo trong đầu bị một trận thanh âm dồn dập đánh thức.

"Ký chủ! Ký chủ! Tỉnh tỉnh!"

Thiếu nữ ghé vào trên bàn học lúc này mới mở mắt, thân thể trong nháy mắt nhũn ra làm cả người cô chấn động, nhưng chỉ khoảng nửa khắc liền biết rõ tình huống —— phòng học, lớp học, ngủ, bị điểm danh.

"Hường thụ" sự chú ý của cả lớp, chịu ảnh hưởng của mọi người, gương mặt không khỏi có chút nóng lên.

Giờ này khắc này, trên bục giảng truyền đến thanh âm, "Lên trả lời đề này, trả lời không được liền đi ra bên ngoài đứng."

Tuy đã biết giáo viên toán học bởi vì cô "Cổ tình" thiên khoa(*) cho nên mới không thích cô, cô cũng không có tức giận.

(*)thiên khoa "偏科": là khái niệm về tính cục bộ. Có nghĩa là trong quá trình nghiên cứu văn hóa học đường, một hoặc một số kết quả bài tập về nhà đặc biệt tốt hoặc trung bình và kết quả bài tập về nhà còn lại là đặc biệt kém hoặc yếu. (Theo baike.baidu)

Nhưng bọn họ vẫn không biết rằng Tống Khuynh chân chính vừa mới bị bệnh tim nên chết đột ngột, vĩnh viễn mất đi sinh mệnh.

Cảm xúc Phó Khuynh hiện giờ cũng không có bởi vì nguyên thân bị tử vong mà có bất luận dao động gì, cô biết, mỗi người đều có sinh mệnh riêng của họ. Tựa như cô, không phải sao?

Cô đứng dậy, liếc mắt nhìn quanh bốn phía một cái, đem bộ dạng bạn cùng bàn Từ Nghiên hơi vui sướng khi thấy người gặp họa thu hết vào đáy mắt, liếc mắt nhìn bằng đen một cái, nhanh chóng cho ra đáp án.

"Bây."

Câu trả lời đơn giản mà mạnh mẽ rất phù hợp với tác phong từ trước tới nay của cô.

Chỉ là ở trong mắt người ngoài vẫn mềm mại nhút nhát như cũ.

Phó Khuynh âm thầm phun trào: Người này nên đi đầu thai.....

Giáo viên toán học giật mình hơi kinh ngạc nhìn cô, khí thể hiện giờ không bằng vẻ kiêu ngạo như vừa nãy, ngữ khí bình đạm: "Ngồi xuống đi."

Cô hơi hơi gật đầu, các bạn học dùng ánh mắt kinh diễm nhìn, còn chưa chờ cô ngồi xuống, xung quanh đã truyền đến tiếng nói nhỏ khe khẽ.

"Trời ơi! Cô ta thể nhưng lại trả lời được!"

"Đúng vậy! Giáo viên dạy toán vừa mới nói đây là bài khó nhất trong tập đề! Trong cả ban không có người nào có thể làm được đâu!"

"Cậu ấy thật đúng là thiên tài! Đi học chỉ ngủ mà vẫn có thể trả lời được vấn đề này!"

"Lớp trưởng cùng hoa hậu giảng đường Từ Nghiên cũng không được như thế đâu!"

"Ài, các cậu đã phát hiện chưa? Vừa mới nãy Tống Khuynh trả lời vấn đề kia chỉ mất một giây!"

"....."

Các bạn học kinh ngạc cảm thán càng ngày càng nghiêm trọng, Từ Nghiên luôn lấy diện mạo cùng thành tích để kiêu căng, giờ trên mặt đã không còn chút ánh sáng, ánh mắt quét về phía Tống Khuynh, ngữ khí có chút lạnh lùng: "Thành tích toán học của cậu không phải không tốt sao? Như thế nào lại làm được? Có khi là do mơ đi?!"

Ở giữa nghi vấn ba phần lại mang theo bảy phần chắc chắn, thanh âm lớn đủ để cho mọi người chung quanh đều nghe rõ.

Phó Khuynh vẫn chưa tiếp lời, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn bộ mặt hơi dữ tợn này của thiếu nữ, biểu tình vẫn đạm phong khinh, ngữ khí cũng không nóng không lạnh: "Àn."

Bởi vì cô lãnh đạm nên khiến Từ Nghiên vô ngữ, vốn nên là vừa lòng trả lời, nhưng vào giờ phút này cũng như trở nên không hề có ý nghĩa, ngược lại là cô ta, lập tức không biết nên trả lời như thế nào, không khí nháy mắt trở nên an tĩnh, bạn học chung quanh cũng hậm hực cảm miệng, tự giác trở lại dáng vẻ bình thường như trước, không muốn gây chuyện thị phi, nghiêm túc nhìn lên trên để nghe giảng.

Lúc này cô ta mới chú ý tới mình đang bị thất thố không ngừng vội vì chính mình làm sáng tỏ nói: "Tống Khuynh, cậu đừng hiểu lầm, tớ không có ý gì khác, chỉ là có chút kinh ngạc, rốt cuộc lúc này cậu đang ngủ sao." Từ Nghiên dùng thái độ như Microsoft nhìn đồng học đang nói lơ đãng vui đùa, Phó Khuynh nếu cố gắng tích cực ngược lại lại có vẻ như mình là bụng dạ hẹp hòi.

A —— nữ nhân.....

Trên thực tế, Phó Khuynh đối với loại tiểu nữ sinh đồ kỵ này một chút cũng không có hứng thú. Nếu không phải cô ta trăm phương ngàn kế khi dễ nguyên chủ, cô cũng sẽ không muốn đối phó với cô ta.

Tương lai còn dài, thả đi thả xem đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (2)

Editor: Aki Re

Hiện giờ, cô có thể có một cuộc sống mới đã gọi là kỳ tích, cô chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ thật tốt. Ngược căn bã gì đó, thuận tay đi.....

Lại nói về nhiệm vụ, cô không khỏi hướng đến cuối lớp nhìn lại một lượt, ngồi ở hàng cuối có một nam sinh, bởi vì còn đang ngủ nên cô chỉ có thể nhìn thấy tóc của hắn, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống lộ ra màu trà nhạt ong.

Cho dù ngủ ở trên lớp học, hần giống như cũng có một loại phép thuật của thiên nhiên, một loại phép thuật làm cho xung quanh hết âm thanh thất sắc, thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Khóe miệng không tự chủ được mà gọi lên một độ cong ôn nhu. Tiếng động lớn như vậy cũng chưa tỉnh sao? Bỗng nhiên cảm thấy nam chủ này thật đáng yêu!

Thời gian cũng bay nhanh cùng với tâm tình tốt của cô. Sau khi tiếng chuông vang lên, chỉ trong chốc lát, phòng học liền không có người.

Cô bỏ cái gong kính đen cũ kỹ ra, lộ ra một đôi mắt, đôi mắt sáng này thật xinh đẹp, nhu nhược động lòng người.

Bởi vì vẫn luôn chú ý tới hần, Phó Khuynh biết hần vẫn còn ngủ, bất quá hiện tại phòng học không có ai, cô liền chi đơn giản lớn mật một chút đi đến gần hần.

Khi khoảng cách càng ngày càng gần, sừng mặt mờ hồ lúc đầu của hần giờ đã hiện rõ ở trong không khí, lông mi thật dài tạo thành một hình cong đẹp ở hốc mắt, mũi cao thẳng, cánh môi xinh đẹp tinh xảo động lòng người, giống như một mỹ thiếu niên từ truyện tranh bước ra, Phó Khuynh không khỏi thả chậm bước chân, hô hấp cũng theo đó mà hơi hơi ngừng lại, giống như sợ về đẹp quá đường đột này.

Thanh âm kinh ngạc cảm thán còn chưa phát ra, trong đầu đã truyền đến tiếng vang: "Ký chủ, ta chuẩn bị cho ngài nam nhân này thấy thế nào? Khắp thiên hạ chỉ có một nhà đấy! Đi ngang qua dạo ngang qua ngàn vạn lần không được bỏ qua a ~"

Bộ dạng con ma nhỏ mà lạnh hiện lên ở trong đầu, Phó Khuynh hoàn hồn, cười khẽ rất nhiều vẫn khó có thể tưởng tượng, đây chỉ là tiểu hồ ly tu luyện mấy vạn năm, thế nhưng vẫn còn chưa hoàn toàn hóa thành hình người, bất quá, bộ dạng nửa người nửa yêu ngược lại rất là đáng yêu. Lời tuy nói như thế, nhưng số tuổi của cô giống như cũng không nhỏ, cẩn thận giấu lại, bị nhốt ở hang Vạn Tiên cũng đã ngàn năm đi.

"Chà! Ta đây phải thay mọi người trên khắp thế giới cảm ơn ngươi, rốt cuộc soái ca cũng là tài nguyên chung của mọi người." Cô cười nhạt đáp.

Hệ thống không có đáp lời, chỉ kêu rên một tiếng, ở trong lòng làm một cái mặt quỷ: Ngươi hiện tại nói có bao nhiêu tùy ý, tương lai liền có bao nhiêu và mặt.

Không có giao lưu tiếp, Phó Khuynh cúi đầu nhìn thiếu niên vẫn còn ở đó ngủ say, nghĩ nằm bò ngủ chắc không thoải mái, vẫn nên đánh thức hần đi.

Chỉ là..... Đầu ngón tay vừa mới chạm vào bờ vai của hần, liền nhìn thấy lông mi mỹ nhân khẽ run, từ từ tỉnh lại, đôi mắt mở trong nháy mắt kia đẹp như ngân hà.

Hô hấp Phó Khuynh không thể không thờ chậm lại vài phần, tầm mắt đối nhau trong nháy mắt, có thể là bởi vì khoảng cách hai người có chút gần, Phó Khuynh nhìn thấy gương mặt hần hiện lên một mảnh ửng đỏ, rõ ràng có thể thấy được. Đôi mắt hơi ướt của hần như nai con nhảy lại, giọng nói bởi vì vừa mới tỉnh ngủ nên tình cờ mang theo một tia trầm thấp khàn khàn, khiến người ta cảm giác bị mê hoặc bởi giọng nói dễ nghe này.

"Cậu..... Cậu làm gì?" Môi mọng thiếu niên hé mở.

Phó Khuynh thất thần, có chút không muốn thừa nhận, nghĩ lại tuổi cô cũng không còn nhỏ, thế nhưng lại bởi vì một mỹ thiếu niên, tâm thích thích thích nháy nhanh.

Cảm giác trâu già gặm cỏ non quen thuộc vừa tới, Phó Khuynh có chút không bình tĩnh, nhưng vẫn duy trì vẻ trấn định giải thích nói: "Đã tan học, tôi thấy cậu còn ở đó ngủ, liền muốn gọi cậu dậy."

Thẩm Mặc Bạch lúc này mới ý thức được trong phòng học đã không còn ai, kỳ quái, đều đã tan học, theo lý thuyết cái tên Chu Thâm kia sớm nên tới kêu hần. Ánh mắt không khỏi dính vào trên người thiếu nữ trước mặt này, diện mạo cô nhu nhược lại không mất đi tinh xảo, lông mi vừa dài vừa cong, mặt rất nhỏ, đôi mắt lại phá lệ vừa to vừa sáng ngời, có chút..... Giống như con mèo mình nuôi khi còn nhỏ.

Bất quá, rõ ràng là cô đang xen vào việc người khác, nhưng không biết vì cái gì, nhìn vào đôi mắt này, tâm tình trở nên có chút vi diệu, thế nhưng sinh ra y niệm muốn cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (3)

Editor: huynnnn

Beta: Aki Re

Ý thức được cái ý tưởng vừa mới xẹt qua trong đầu, thân thể Thẩm Mặc Bạch đột nhiên cứng đờ như là đóng đinh ở tại chỗ.

Trời ạ, Thẩm Mặc Bạch, người làm cái gì vậy? Nếu như người khác biết người thế nhưng lại nói lời cảm ơn với một người nữ sinh, nhất định sẽ bị cười nhạo, cảm ơn xử nữ???

Di chuyển tầm mắt, dư quang trên khóe mắt thoáng thấy ngón tay cô còn đang dừng ở trên vai hắn, truyền đến từng trận nhiệt độ, ả ả có cảm giác nóng rực. Không biết lý do gì, mặt lại có chút nóng lên, tiếng nói hơi khàn: "Cậu..... Tay cậu, có thể lấy ra không?"

Phó Khuynh lúc này mới nhìn thấy tay mình đang đặt ở trên vai hắn lâu đến mức chính mình cũng không phát hiện ra, cuống quýt đem tay rút ra, cảm giác lạ lẫm ở đầu ngón tay, hơi nóng, cô không tự giác mà ở trên quần áo cọ cọ, sau đó hơi xấu hổ ho nhẹ hai tiếng: "Nếu cậu đã tỉnh, tôi liền đi trước."

Dứt lời, không đợi hắn trả lời liền vội vàng rời đi.

Thẩm Mặc Bạch thất thần, khóe miệng khẽ cong, nhìn bóng hình mảnh khảnh xinh đẹp của cô, đuôi ngựa hơi cong nhẹ phía sau, rõ ràng là rất đơn giản mà tinh tế, hắn lại cảm thấy so với tóc đuôi ngựa của những nữ sinh khác tươi mát thoát tục hơn nhiều.

..... Kỳ quái, khả năng hôm nay thật sự si ngốc đi.

Nhưng mà, nữ sinh này, cho hắn cảm giác thực đặc biệt, giống như là..... Giống như đã từng quen biết.

-

"Lão đại? Lão đại?" Chu Thâm nhìn thiếu niên đang phát ngốc, duỗi tay ở trước mặt hắn quơ quơ, thẳng đến khi hồn hắn quay lại, "Cậu làm sao vậy? Đang nghĩ cái gì? Kêu cậu mấy câu rồi."

Lông mi thiếu niên nhỏ dài như lông khê run, không được tự nhiên dời mắt, "Không nghĩ cái gì, tôi..... Đây là bởi vì mới vừa tỉnh ngủ."

Nửa thân mình Chu Thâm dựa bên cửa sổ, nhìn thịnh thế dung nhan của Thẩm Mặc Bạch, bộ dáng thiếu niên tỉnh ngủ mang theo điểm ngốc nghếch đáng yêu có một chỗ đỡ ửng ở tai cùng khí chất ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh có vẻ kém khá xa.

Hắn không khỏi nhìn nhiều mấy lần, trêu chọc nói: "Lão đại, cậu lớn lên cũng quá đẹp đi! Cậu nếu là nữ sinh tôi khẳng định sẽ phao* cậu!"

*phao: lôi lên giường ấy ấy:))

Thẩm Mặc Bạch lúc này mới hoàn hồn, mí mắt hơi giật giật, ngữ khí mang theo mười phần ghét bỏ: "Cậu lớn lên có hình dáng lung tung rối loạn, còn nghĩ muốn phao tôi? Đem lão tử thành cái gì? Oreo? Ai muốn vận liên vận? Ai muốn phao liên phao?"

Chu Thâm ủy khuất: "..... Lão đại, tôi chỉ là soái đến mức không rõ ràng thôi?" Dừng một chút lại nói, "Đều là một thứ có cái mũi cùng hai con mắt, cậu như thế nào lại lớn lên xuất chúng như vậy? Thời điểm mẹ cậu sinh cậu ăn cái gì vậy? Về sau lão bà của tôi mang thai, tôi sẽ làm một ngày ba bữa cho cô ấy ăn!"

"Tương lai con trai tôi khẳng định có thể soái tới tận đường chân trời! Không đúng, là so với cậu còn soái hơn!"

"....."

Nam sinh lải nhải hồi lâu không có nghe được hồi đáp, không khỏi nhìn thoáng qua Thẩm Mặc Bạch, thấy hắn buông mí mắt, nhìn không rõ thần sắc nơi đáy mắt, quanh thân tản ra khí lạnh, lại như là thật sâu lâm vào trong hồi ức nào đó.

Chu Thâm nháy mắt ý thức được cái gì, biết chính mình nói sai rồi: "Lão đại, tôi, tôi....."

Thiếu niên hoàn hồn, thu hồi thần sắc nơi đáy mắt, vẫy vẫy tay, nhân nhật mở miệng: "Được rồi, đi thôi."

Thấy hắn không có nổi giận, Chu Thâm lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật cẩn thận dò hỏi: "Lão đại, hôm nay còn đi tới nhà tôi không?"

Mày kiếm thiếu niên hơi nhon, Chu Thâm lập tức hiểu ý, trái lương tâm nói: "Được rồi, tôi liền chờ cậu đến nhà tôi....."

Ồ ô..... Truyện tranh của tôi, tạp chí của tôi, máy chơi game của tôi.....

Bên kia, Phó Khuynh đi rồi, xem nhẹ một tia khác thường xẹt qua đáy lòng, cũng không có cảm thấy có cái gì không ổn. Cô nện bước nhẹ nhàng, dựa theo ký ức đi vào chung cư của nguyên thân.

Trang hoàng đơn giản hào phóng mà không mất đi ấm áp, căn nhà này, chứa đựng toàn bộ tình yêu của cha mẹ Tống Khuynh dành cho cô, cũng là tài sản duy nhất bọn họ đời này vì cô lưu lại.

Sự tình phát sinh ở lần thi năm ấy, năm đó, cô được như ý nguyện mà thi đậu Trường Trung Học Số 1 thành phố C, cha mẹ vì cô, bán phòng ở quê quán, tiêu hết tiền tiết kiệm mua căn chung cư này, lại ở ngày hôm sau bị tai nạn xe cộ ngoài ý muốn rồi cùng qua đời.

Đột nhiên chịu phải đả kích không kịp phòng ngừa, làm tinh thần Tống Khuyneh sa sút hồi lâu, tính cách đại biến, cô cảm thấy nếu chính mình không có ồ ào muốn tới thành phố C, cha mẹ cũng sẽ không xảy ra chuyện, đây hết thảy đều là bởi vì cô.

Mà cô quá cố gắng cùng yếu đuối, không kham cùng bảo thủ, làm cho không có người nguyện ý cùng cô làm bạn bè, trừ bỏ —— Từ Nghiên, là người yêu cầu Tống Khuyneh tới giúp đỡ cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (4)

Editor: huyenmn

Beta: Aki Re

Bởi vì ngày mai là thứ sáu còn phải đi học, cho nên sau khi Phó Khuyneh tắm rửa đơn giản gấp không chờ nổi đem chính mình ném ở trên giường.

Ý thức vẫn thanh tỉnh. Cô bắt đầu cẩn thận sửa sang lại giao diện cốt truyện.

Nam chủ Thẩm Mặc Bạch vào năm tám tuổi mẹ bị bệnh qua đời, tháng thứ ba hài cốt còn chưa lạnh, phụ thân liền đem tiểu tam nuôi dưỡng ở bên ngoài cùng đưa con tư sinh lớn hơn Thẩm Mặc Bạch một tuổi về.

Nữ nhân kia tuyên bố thay thế mẹ Thẩm Mặc Bạch chiếu cố hắn, sau lưng lại ngáng chân hãm hại hắn, làm mọi người đối với hắn sinh ra chán ghét, làm phụ thân hắn đối với hắn thất vọng. Dần dà, hình tượng của hắn xuống dốc không phanh, đánh nhau ẩu đả, không học vẫn không nghề nghiệp thành danh từ nói về hắn. Dù vậy, dựa vào diện mạo xuất sắc, hắn ở trường học vẫn được nữ sinh hoan nghênh, nhưng bởi vì là người lạnh nhạt vô tình lại độc miệng nên không ai dám trêu chọc hắn.

Mà anh trai cùng cha khác mẹ của hắn —— Thẩm Dật. Từ nhỏ đã có tâm cơ thâm hậu, bởi vì thân phận con tư sinh cũng không được tôn trọng, từ nhỏ giấu tài, trước mặt người ngoài vĩnh viễn là một bộ dáng giản dị, ôn tồn lễ độ. Trên thực tế, mỗi một lần nam chủ bị hãm hại đều không thể thiếu hắn ở một bên quạt gió thêm củi, hắn lại mỗi lần đều có thể lặng yên không tiếng động tránh đi, làm chính mình không bị hoài nghi.

Khác với những năm trước, năm Thẩm Mặc Bạch mười tám tuổi, cũng là lúc tranh cử người thừa kế Thẩm gia máu chốt nhất lại bị mang tội lạm dụng ma túy, quay cốp, đánh nhau.....

Từng tội danh đánh vào người hắn khiến hắn trở tay không kịp, hắn còn chưa kịp tự biện luận, liền bị bắt vào tù, bị phán tử hình.

Cha hắn cũng bởi vì vốn đã đối với hắn thất vọng cực điểm, sau khi sự việc này phát sinh, càng không quan tâm tới hắn, mặc hắn tự sinh tự diệt.

Mà hết thảy chuyện này vốn nên cùng Tống Khuyneh có không quan hệ.

Gia đình cô cũng không giàu có, lại mất đi cha mẹ, cô có tính tình nhu nhu nhược nhược không tranh không đoạt, mỗi ngày trôi qua nhạt nhẽo như nước chảy mây trôi.

Cho đến khi.....

Cô trong một lần ngoài ý muốn ngẫu nhiên đụng vào Thẩm Dật, cũng chính là anh trai Thẩm Mặc Bạch nam sinh cô yêu thầm 5 năm. Bởi vì hắn có thành tích ưu tú, hắn ôn tồn lễ độ, khí chất của hắn như tấm gương trong gió xuân, hắn mỗi một lần đối với cô đều lộ ra mỉm cười.

Bởi vì quá mức kích động, nhìn thấy hắn gọi điện thoại, cảm lòng không được click mở di động ghi âm, cô nghĩ rằng chỉ là một cuộc điện thoại đơn giản, nghĩ về sau có thể thường thường mở một chút, nghe một chút thanh âm của hắn.

Nhưng mà, thật không nghĩ tới, những gì được nghe lại là.....

Chứng cứ hắn như thế nào vu oan hãm hại em trai khác mẹ Thẩm Mặc Bạch! Sau khi cuồng quit rồi đi, cô không dám lộ ra, một mặt bởi vì khó có thể tin nhưng sự thật như thế, một mặt vì tính cách yếu đuối của cô.

Thẳng đến khi truyền đến tin tức Thẩm Mặc Bạch bị bắt vào tù bị phán tử hình, cô mới như ở trong mộng mới tỉnh, chính là, hết thảy đều chậm.....

Bởi vì cô yếu đuối vô năng, do dự, làm chết thảm một mạng người, làm "Địa ngục trống rỗng, ác ma ở nhân gian" những lời này lại một lần được chứng thực.

Tống Khuyneh dành cả đời để sám hối, cuối cùng đàn độn, hối hận cả đời.

Mà một đời này, nguyện vọng của cô chính là: Tổ giấc Thảm Dệt, còn Thảm Mặc Bạch trong sạch.

Sửa sang lại xong cốt truyện, Phó Khuynh không khỏi cảm khái: "Cái cô Tống Khuynh này kỳ thật cũng rất đáng thương, bất quá, người đáng thương cũng tất có chỗ đáng giận."

Phó Khuynh: "Tà Tà, người nói, ta nên lấy cái tâm thái nào đối mặt với Thảm Mặc Bạch đây?"

Hệ thống: "....."

Khoé miệng Phó Khuynh mỉm cười: "Không bằng, dùng thâm tình vĩ đại của ta thành tình thương của mẹ khiến hắn cảm thấy ám áp?"

Hệ thống: "..... Ký chủ, người vui vẻ là tốt rồi."

Vốn tưởng rằng ký chủ đáng tin cậy thế nhưng cuối cùng vẫn là một tên đại ngốc?

Hệ thống trong lòng âm thầm chặc lưỡi, lại nhìn thoáng qua dáng người Tống Khuynh, cuối cùng vẫn là nhịn không được chặc lưỡi độc miệng nói: "Ký chủ, suy nghĩ của người không tồi, nhưng là..... Giống như trí tuệ của người dùng như này không đủ chỗ a....."

Phó Khuynh: "Nhiệt độ không khí tháng chín so với điều hòa còn mãnh liệt hơn..... Tà Tà người lại đây."

Bất quá đối với chuyện này, cô dù vẫn luôn tự hào về dáng người của mình, càng nghĩ càng buồn bực, cuối cùng, cô cọ một chút từ trên giường ngồi dậy, mới nhớ tới đã là đêm tối, cái gì cũng nhìn không thấy, lại lười đi bật đèn, nhưng mà, cảm giác cũng có thể thấy được là không tốt sao?

Thật không nghĩ tới, kiếp trước trắng trẻo xinh đẹp yếu đuối đa mỹ, cô hiện giờ thế nhưng thành giá đỡ khó.

Buồn bực hết sức, con buồn ngủ đột kích, ôm ý niệm "Vẫn nên ngủ thì hơn", Phó Khuynh trong khoảnh khắc liền tiến vào mộng đẹp.

Hệ thống: Ký chủ tâm thật lớn.....

Mà một người một hệ thống này không biết chính là, giờ này khắc này, diễn đàn trường học đã nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (5)

Editor: Aki Re

Hôm sau.

Tại Trường Trung Học Số 1 của thành phố C, cơ hồ tất cả các sự kiện không tầm thường đều phát sinh vào ngày hôm nay.

Trước kia, Tống Khuynh người vốn nên đến phòng học từ sớm lại chờ tới tiếng chuông vang lên một giây cuối cùng mới bước vào phòng học, nguyên nhân sao, bởi vì cô không phải Tống Khuynh chân chính, cho nên ở giữa học tập cùng mộng đẹp, đương nhiên không chút do dự lựa chọn ngủ nướng!

Nhưng mà, cô có chút kỳ quái nhìn thoáng qua hôm nay phòng học náo nhiệt có chút hơi quá mức, các bạn học nhìn cô bằng ánh mắt mang theo vài phần chăm chú cùng bất quá. Trực giác nói cho cô biết, có người lại làm chút chuyện gì đó.

Ha, xem ra giống như mình vừa bỏ lỡ người nào đó xuất sắc biểu diễn! Phó Khuynh rất có hứng thú nghĩ, thập phần bình tĩnh thông dong đi vào.

Ở khoảnh khắc tiếng chuông vang xuống kia, chân trước Tống Khuynh mới vừa tiến vào phòng học, mọi người phảng phất nhìn thấy.....

Thảm! Mặc! Bạch! Vào!! Lóp! Học!!!

Hiệu quả của việc này, có thể so với việc yêu sớm bị Chủ Nhiệm Giáo Dục bắt được, một đám như vừa phải chịu qua khoá huấn luyện đặc biệt, biểu tình đều giống nhau y như đúc.

Bất quá một lát sau, mọi người sôi nổi hoàn hồn kinh hô ra tiếng, lại cố tình áp chế thanh âm như là sợ bị người nọ nghe thấy.

"Trời ạ! Giáo thảo thế mà lại tới lớp học sớm, hôm nay mặt trời mọc phía Tây sao?"

"Cậu đừng nói nữa, nếu lời này cậu nói với tôi vào ngày hôm qua, tôi tình nguyện tin tưởng mặt trời từ phía đông nam tây bắc đều mọc chứ không dám tin Thảm Mặc Bạch tới lớp học sớm!"

"Ai ai ai? Chẳng lẽ hán muốn bắt đầu chăm chỉ học tập sao?"

"Tôi đoán là buổi sáng hán nhất định là có hẹn đi! Bằng không không có lý do gì tới sớm như vậy!"

"Ai có mặt mũi lớn như vậy? Có thể hẹn hán vào buổi sáng? Tuy rằng hán học tập không tốt, nhưng lớn lên soái a! Không đúng, là siêu soái!"

"Thành tích của cậu ấy có chỗ nào không tốt? Mỗi lần đều là đạt tiêu chuẩn, một điểm không nhiều, một điểm không ít. Nói không chừng, chính là đang che dấu thực lực."

"Anh anh anh ~ buổi sáng đẹp trời như vậy lại có thể ngắm người đẹp, quả thực là quá hoàn mỹ!"

"..."

Mọi người vào giờ này khắc này đang kịch liệt bắt quái, thì thiếu niên kia lại nghĩ: Cái ót của cô ấy lớn lên cũng thật đáng yêu a! Cùng mèo nhỏ trước kia mình nuôi khi còn nhỏ thật đáng yêu giống nhau! Nga, không, so với nó còn muốn đáng yêu hơn nhiều!

Không uống công hán vì dậy sớm đã đặt 30 cái chuông báo thức, cứ nửa phút lại vang một cái!

Cũng không biết bị trúng cái tà gì!

-

Tiếng chuông qua đi một lát, vua vạn năm đến trễ khiến chủ nhiệm lớp chưa bao giờ lấy được tiền thưởng cần mẫn khó có được một hôm tới sớm.

Ánh mắt của cô quét về phía thiếu nữ vừa ngồi xuống không lâu, ngữ khí lãnh đạm: "Tổng Khuynh, bây giờ đến văn phòng tôi một chút."

Vừa dứt lời, phòng học vốn đã âm ỉ lại âm lên! Như là biết được chút gì, hai hàng lông mi chủ nhiệm lớp nhú chặt: "Như thế nào, nhìn thấy giáo viên quá hưng phấn sao? Lớp trưởng Từ Thường Phong, quản lớp một chút."

Từ Thường Phong—— vừa là lớp trưởng vừa là người đứng đầu Trường Trung Học Số 1 của thành phố C suốt hai năm, là con trai hiệu trưởng cũng có tiếng về tính tình ít khi nói cười.

Nhìn thấy các bạn học hậm hực ngậm miệng, chủ nhiệm lớp tỏ vẻ thực vừa lòng, ánh mắt quét qua đám học sinh đã theo mình suốt hai năm, dùng lời nói rất là thâm thúy nói: "Khoảng cách thi đại học chỉ còn lại thời gian một năm, hy vọng mọi người có thể đem tinh lực đều đặt ở trên học tập, năm sau cố gắng đỗ vào một trường đại học tốt. Được rồi, tự học đi."

Một lúc sau giương mắt nhìn ý bảo Tổng Khuynh cùng cô đi lại đây.

Tổng Khuynh vào văn phòng mới vừa ngồi xuống, còn chưa hoàn toàn biết nguyên do, chủ nhiệm lớp nói liến thoắng như đảo đậu rơi nhanh xuống đỉnh đầu cô.

"Tổng Khuynh a, em từ trước tới nay là đứa trẻ tôi cảm thấy bớt lo nhất!"

"Em như thế nào lại có thể phạm phải sai lầm hồ đồ như vậy? Còn một năm nữa là thi đại học, như thế nào lại không thể thu hồi tâm tư?"

"Ngay cả khi em thật sự thích một người nào đó, em cũng phải có thứ để người mình yêu thích chứ a! Thảm Dật đã thi đậu vào trường lớn nhất thành phố C! Còn em thì sao?"

"Đương nhiên, tôi nói lời này cũng không có ý tứ hạ thấp bản thân em đi, chỉ là cảm thấy em hoàn toàn không có đem trọng điểm cùng tâm tư đặt trên học tập."

"Chuyện này đối với trường học chúng ta ảnh hưởng không tốt a!"

"..."

Cuối cùng cũng tới một câu kết thúc: "Em có thể hiểu rõ lời tôi nói không?"

Tổng Khuynh: "..."

Thì ra mọi chuyện là như thế này??? Nhưng mà, cô khi nào thích Thảm Dật???

"Ký chủ, ký chủ, người đã quên? Tổng Khuynh chính là thích Thảm Dật." Hệ thống kịp thời vì cô bổ sung thêm.

Phó Khuynh: "..."

Bất quá, vào thời điểm kiếp trước bí mật này cũng không có bị công khai a! Chẳng lẽ là bởi vì cô đến nên sinh ra hiệu ứng burom burom?

Mà người khôi xướng chuyện này, dùng lỗ chân tóc ngấm lại cũng biết là ai làm.

Xem ra, là cô quá xem thường đối thủ, vốn tưởng rằng cô chỉ cần nhọc lòng chuyện nam chủ, cô không đụng tôi, tôi không đụng cô! Không nghĩ tới, cuộc sống không cho cô nửa điểm mặt mũi! Nơi sống lại cũng ngáng chân!

Được a, nếu cô ta muốn chơi, vậy cô liền chơi cùng cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (6)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Chủ nhiệm lớp đứng ở một bên nhìn thấy cô một hồi lâu cũng chưa lên tiếng, ai cũng tưởng cô đây là đang ngẩn người, mày nhíu chặt, đáy mắt lộ ra thất vọng: "Tổng Khuyên, cô giáo cùng em nói chuyện, em có nghe thấy không?"

Phó Khuyên lúc này mới hoàn hồn, cũng không có khiếp đảm, mà chỉ nhìn thẳng vào hai mắt của cô giáo, ngữ điệu cực kỳ bình tĩnh: "Thưa cô, em không thích Thẩm Dật."

Chủ nhiệm lớp bị ánh mắt kiên định kia trong nháy mắt làm cho ngây người, nhưng vẫn có chút không tin, nghĩ rằng cô đang lấy một lý do thoái thác, đang muốn mở miệng thì bị Phó Khuyên đoạt trước: "Phải làm như thế nào cô mới có thể tin tưởng em?"

Gánh tội thay người khác dẫn đến việc khiến mọi người hoài nghi, thật là...

Phó Khuyên hoàn toàn không cho cô có cơ hội mở miệng nữa: "Như vậy đi, nếu em lần sau thi có thể đứng nhất, có phải có thể chứng minh em không thích Thẩm Dật hay không?"

Chủ nhiệm lớp khiếp sợ, đồng thời lại rũ rứt suy nghĩ một phen, cảm thấy cô đang nói mạnh miệng, lại thật sự không đành lòng dả kích cô: "Được, nếu lần này em có thể đứng đầu, cô liền tin tưởng."

"Cô giáo vui vẻ liền tốt rồi." Cô hơi cúi cúi người, vừa định mở miệng nói "Em đây liền đi về trước", đột nhiên lại nghĩ tới cái gì.

"Cô giáo, em muốn đổi chỗ ngồi một chút." Không chờ cô giáo hỏi nguyên nhân, "Lời đồn như vậy, hoặc nhiều hoặc ít sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của em, em muốn ngồi vào chỗ cuối cùng của lớp, nơi đó rất an tĩnh."

Nói giỡn, không chủ động xuất kích chẳng lẽ còn chờ nam chủ đưa tới cửa sao?

"Chuyện này." Chủ nhiệm lớp như là có chút khó xử, "Chỉ cần Thẩm Mặc Bạch đồng học đồng ý, cô sẽ không có ý kiến."

Giáo thảo có khí phách như vậy sao? Tung hoành vườn trường không địch thủ?

Không trách cô tưởng tượng như vậy, mà là bởi vì ở khắp thành phố C đại danh "Thẩm Mặc Bạch" đã sớm bị loan ra bên ngoài.

Tâm tình cô hiện giờ vì điệu đi ở khu hành lang dạy học, đi ngang qua mấy phòng học cũng không thấy bóng người, xem ra là đã xong giờ học. Ở giữa thành phố C mỗi ngày đều là hiện trường tai hoạ chỉ có --- Nhà ăn, ngấm lại vẫn chỉ có bụng nhỏ của cô là đáng thương.

Trước mắt, cô còn không có hoàn toàn biết rõ ràng nguyên do chuyện này. Thứ nhất, là từ đâu tiết lộ. Thứ hai, vì cái gì truyền bá nhanh như vậy khiến cho mọi người đều biết.

"Hệ thống, người biết không?" Xem ra chỉ có nước xin giúp đỡ từ Tà Tà một chút.

"Ta cả ngày cùng người ở bên nhau, trừ bỏ có quan hệ với nam chủ thực sự ta một mực cảm ứng không đến, cho nên ta cũng không biết." Hắn như là mới vừa tỉnh ngủ, đứng dậy run thân lên ngáp, thanh âm nho nhỏ phát ra.

Nhìn bộ dáng hần ngực mạnh, thân thể mềm mại, Phó Khuyên thật sự không tức giận được.

Mọi chuyện phải dựa vào chính mình đi.

Đi vào phòng học, phát hiện thế nhưng còn có người ở đây, đúng là hệ thống mới vừa nhắc tới nam chủ, Thẩm Mặc Bạch.

Bất quá, hắn không ăn cơm sáng sao? Lại đang ngủ.

Phó Khuynh phát hiện, nam chủ không giống đang ngủ, ở trong ấn tượng của Tống Khuynh, chưa bao giờ gặp qua khuôn mặt chính diện của hắn.

Bởi vì hắn vẫn luôn nằm bò ngủ a~

Bất quá nghĩ đến việc trong chốc lát phòng học liền có người tới, chỗ ngồi cô còn không có lấy được, liền lập tức hướng tới nơi cuối cùng bước chân đi đến, nhẹ nhàng ở bàn học hắn gõ vài cái.

Thẩm Mặc Bạch: Dậy thật sớm cũng chỉ thấy cái ót, cảm thấy có chút mệt mỏi.

Mà Phó Khuynh giờ phút này ở trong lòng hắn, cùng mèo nhỏ giống nhau như đúc, nhưng lại tựa hồ có chút bất đồng. Bởi vì sủng vật hắn coi trọng có thể trực tiếp giữ lại bên người, mà cô không thể.

Đối với sủng vật mới tự nhiên cần tốn chút tâm tư.

Giương mắt nhìn, đáy mắt có chút giận cùng chán trường trong giây lát lướt qua, thay thế chính là sự kinh ngạc không kịp tự hỏi, thế mà lại là cô ư?

"Làm sao vậy?" Ngữ điệu hắn nhìn bình tĩnh, kỳ thực ngay cả hắn cũng không phát hiện sự ôn nhu đó.

Cô gái mở miệng: "Tôi có thể ngồi ở chỗ nằm ở đây cuối cùng này không?"

Tốt nhất là ngồi cùng bàn với người. Những lời này không có nói ra, vạn nhất mất nhiều hơn liền không tốt.

Bởi vì nguyên nhân cấp thiết, khí chất của cô vẫn mang theo nửa phần nhút nhát.

Thẩm Mặc Bạch hoàn toàn không có dự kiến đến cô sẽ có hành động như vậy, sủng vật nhỏ đáng yêu đã đưa tới cửa, không có lý nào không thu.

Nhìn bộ dáng cô mềm mại, đáy lòng lại mềm đi vài phần, đành phải dùng hành động chứng minh hắn có bao nhiêu nguyện ý.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (7)

Editor: huyenmn

Beta: Aki Re

Thẩm Mặc Bạch nhìn dáng vẻ dịu dàng của cô, đáy lòng lại mềm vài phần, đành phải dùng hành động chứng minh hắn có bao nhiêu nguyện ý.

Đứng dậy, thân mình thon dài của hắn lướt tới chỗ Phó Khuynh, đi đến chỗ ngồi của cô, bởi vì vị trí của cô nằm cạnh lối đi nên vô tình đụng vào đồ vật của người khác, trực tiếp đem sách vở liên quan cùng bàn đơn nâng lên đi giữa lối đi, đem cái bàn của cô đặt ở ngay bên cạnh hắn.

Phó Khuynh kinh ngạc nhìn hành động của hắn, cho nên, hắn vừa mới trực tiếp tới chỗ cô không phải bởi vì cự tuyệt cô?

Mà là bởi vì muốn giúp cô dọn cái bàn?

Tâm tình pháp pháp phòng phòng, nhưng không hiểu sao trong lòng có một chút vui vẻ.

Lời cảm ơn còn chưa nói ra đã bị một đạo thanh âm ngoài cửa sổ đánh gãy.

"Lão đại, hôm nay cậu tới sớm như vậy sao không nói một tiếng? Hại tôi thiếu chút nữa đến trễ."

"Lớp các cậu có mấy cái tin đồn lớn cậu có biết không?"

"Cậu khẳng định không biết."

"Đêm qua có người ở diễn đàn trường học thổ lộ với Thẩm Dật! Chính là ở lớp các cậu!"

"Chủ Nhiệm Giáo Dục đều kinh động, bất quá buổi sáng hôm nay người nọ liền đem bài viết xóa."

"Trình độ viết thư tình như vậy còn không bằng tôi đâu! Gọi là gì nhỉ, hình như kêu Tổng Khuynh. Thật không có mắt!"

Chu Thâm không có nhìn thấy biểu tình không kiên nhẫn của Thẩm Mặc Bạch, bởi vì nghe được hai chữ "Tổng Khuynh" mà trở nên vi diệu, như là khó có thể tin, lại như là ủy khuất?

Sao có thể không ủy khuất? Ngày hôm qua hắn trở lại chung cư còn quay lại hệ thống trường học để kiểm tra tên cô! Hiện tại ngẫm lại, còn không bằng không biết! Ngẫm lại việc hắn vừa mới làm, trong lòng liền dâng lên một trận chua xót. Quan trọng nhất chính là..... Hắn thật vất vả coi trọng sủng vật mới, thế nhưng cô lại không thích hắn? Không lý nào lại như vậy!

Trong nhận thức của Thẩm Mặc, sủng vật cả đời chỉ có thể thích một người, cho nên, hiện tại sủng vật đã có "chủ nhân" yêu thích, hắn đây là lại phải đem sủng vật tặng người khác sao? Không đúng, cô căn bản còn không có thuộc quyền sở hữu của hắn! Trong nháy mắt, chua xót dâng lên, cổ họng toàn là chua xót.

Mà thực hiển nhiên Chu Thâm cũng không biết diễn biến nội tâm của Thẩm Mặc, như cũ lải nhải không thôi nói: "Đúng vậy, chính là kêu Tổng Khuynh, trên thư tình còn viết..."

Thẩm Mặc Bạch đã không còn có tâm tình nghe hắn bát quái, ngữ điệu mang theo thập phần tức giận: "Câm miệng! Cả ngày bát quái có phiền hay không? Tốt nghiệp trực tiếp vào làm công ty bát quái được đấy! Còn có, chuyện của người khác cùng tôi có quan hệ gì đâu? Đừng tới làm phiền tôi!"

Sáng sớm liền làm hắn khó chịu, thật đau khổ!!!

Chu Thâm bị ánh mắt âm trầm lạnh lẽo của Thẩm Mặc dọa, biểu tình cũng đại ra ở trên mặt: Hôm nay lão đại làm sao vậy? Nóng tính như vậy! Đầu tiên là tới trường học sớm như vậy, lại đối với hắn hung dữ như vậy! Hơn nữa bình thường lúc hắn bát quái lão đại cũng chưa nói cái gì a? Hôm nay như thế nào khác thường như vậy?

Mà một bên nhân vật chính của sự việc bị lãng quên, Phó Khuynh dường như hiểu được rõ ràng chân tướng mọi chuyện, bởi vì ban đầu không bao giờ chú ý đến diễn đàn của trường, cũng không có bạn bè, mà cô cũng vừa mới đến, hiện tại mới biết được chuyện này cũng bình thường.

Bát quái, cảm giác gánh tội thay chỉ chính mình mới biết được!

Mặc kệ nói như thế nào, Thẩm Dật cuối cùng cũng là địch nhân lớn nhất của Thẩm Mặc Bạch, việc cô lập tức phải làm bây giờ là kịp thời hướng nam chủ làm sáng tỏ chuyện này.

Cô nhìn thiếu niên sắc mặt âm trầm, mặc kệ hắn có tin hay không cô không quan tâm, có chút lời vẫn là muốn nói.

"Tôi viết thư tình trình độ không có kém như vậy."

Một câu nói chuyện không đâu, làm cả hai người cùng thất thần.

Thẩm Mặc Bạch suy nghĩ chính là: Lời này của sủng vật là đang giải thích với mình sao? Cho nên, cô ấy không có viết thư tình cho Thẩm Dật?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (8)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Thẩm Mặc Bạch suy nghĩ chính là: Lời này của sủng vật là đang vì chính mình mà làm sáng tỏ sao? Cho nên, cô ấy không có viết thư tình cho Thẩm Dật?

Cái ý tưởng này vừa rơi xuống, hắn ngoài mặt không có biểu tình, trong lòng lại tung bùng nổ hoa: Tôi đã nói mà, tiểu sủng vật sao có thể không thích soái ca vô địch vũ trụ như hắn chứ, làm sao có thể chạy tới thích cái tên ra vẻ đạo mạo nguy quân tử đó được? Chu Thâm quả nhiên là cái tên bốc phét, hại hắn thiếu chút nữa hiểu lầm tiểu sủng vật.

Chu Thâm nội tâm độc thoại: Ngạo tào(*)?! Từ khi nào ngồi cạnh lão đại có một tiểu mỹ nữ vậy, không kêu một tiếng mà phóng đại chiêu? Cũng không biết bát quái mới đây có làm hỏng hình tượng của hắn rồi hay không.

(*) ngạo tào: một câu chửi như TMD

Vì càng muốn xác minh lập trường của chính mình, buổi sáng Phó Khuynh lần thứ hai nói ra câu nói kia: "Tôi không thích Thẩm Dật."

Thẩm Mặc vừa nghe, khóe miệng gần không được nhếch lên, trên mặt khó nén vui mừng, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô, đã không còn lạnh lẽo khiếp người, một đôi mắt kiều diễm xinh đẹp làm lay động lòng người.

"Tôi biết." Đình trệ hồi lâu, thanh âm thiếu niên truyền đến, mang theo một tia khàn khàn, mị hoặc nói không nên lời.

Người biết? Người biết cái gì?

Không rõ vì cái gì cảm xúc trở nên thay đổi nhanh như vậy, Phó Khuynh nghi hoặc mà nhìn lại hắn, cũng không có chú ý tới giữa hai người vốn là khoảng cách không xa lại bị kéo đến càng gần.

Đặc biệt có mùi thơm của cơ thể truyền đến, hô hấp toàn là hương thơm ngọt ngào của thiếu nữ, như là vây quanh đem hắn trầm luân từng chút một.

Ý thức được tình cảnh của hai người, hắn trong nháy mắt đỏ mặt. Tiểu sủng vật giống như quá chủ động! Bất quá hắn rất thích!

Nhưng hiện tại..... giống như còn có cái bóng đèn phi thường lớn ở đây.

Thẩm Mặc Bạch thập phần không tha mà kéo xa khoảng cách hai người, nghiêng người nhìn Chu Thâm ngoài cửa sổ nói: "Cho cậu năm phút đồng hồ, đi mua hai phần cơm sáng."

Chu Thâm nhìn hai người này, biểu cảm hoàn toàn không rõ ràng, nghe được Thẩm Mặc Bạch nói, sững sờ ở tại chỗ, lại nhìn không được đặt câu hỏi: "Lão đại, không phải là..." chưa bao giờ ăn cơm sáng sao?

Thẩm Mặc Bạch hiện tại đầu óc đều là tiểu sủng vật, trên người tiểu sủng vật có hương rất ngọt, tiểu sủng vật sao có biểu tình mạnh* như vậy?

*dễ thương

Thẳng đến khi phía sau lại truyền đến thanh âm quấy rầy suy nghĩ, lúc này mới chú ý tới Chu Thâm thế nhưng còn ở đây, ngữ khí mang theo vài phần ghét bỏ: "Sao còn ở chỗ này?"

Tiểu sủng vật bị giáo viên kêu đi nói chuyện, tâm tình khẳng định không tốt, hắc hóa chính là hắc hóa, chẳng lẽ còn muốn để tiểu sủng vật đói bụng sao?

Chu Thâm thế mới biết chính mình bị ghét bỏ, lòng tràn đầy phiền muộn đi siêu thị. Càng nghĩ càng cảm thấy lão đại hôm nay thực khác thường, khác thường tất có yêu.

Từ từ, nữ sinh kia vừa mới nói:

"Tôi viết thư tình trình độ không kém như vậy." "Tôi không thích Thẩm Dật."

Cho nên nói cô ấy chính là Tống Khuynh? Lão đại vừa mới phát hỏa cũng là vì cô ấy? Hiện tại còn sai hắn đi mua "hai phần" cơm sáng?

Mẹ tôi! Hắn giống như vừa biết bí mật không thể cho người khác biết.

Hoà tốc mua bữa sáng, lúc sau hắn lại vô cùng lo lắng chạy như bay trở về, vừa định mở miệng bát quái một chút đã bị lão đại vô tình đánh gãy.

"Chạy nhanh đi, không cần ảnh hưởng tới tâm tình ăn cơm của chúng tôi." Thẩm Mặc Bạch vội vàng liếc mắt một cái liền thu hồi ánh mắt, như là thấy cái gì chướng mắt vậy.

Không chỉ bị ghét bỏ, lão đại còn bị nhiễm ân ái cùng tạt xấu hành hạ hắn!

"Từ từ..." thanh âm quen thuộc truyền đến, bước chân Chu Thâm dừng lại, trong lòng vui vẻ: Ô ô ~ trong lòng lão đại vẫn có tôi!

"Đi nhanh." Ngữ khí lãnh đạm đến cực điểm, ngữ khí cùng ngày thường cực tuyệt nữ sinh giống nhau, một giây có thể đem người ta làm khóc.

Chờ đến khi học sinh ban nhất từ nhà ăn trở về, ngạc nhiên phát hiện, cơ hồ mọi chuyện cực kỳ khó tin đều phát sinh trong 24 giờ ngắn ngủi.

Đầu tiên là học sinh ngoan Tống Khuynh ở diễn đàn trường học cao điệu bày tỏ tình cảm.

Tiếp theo là thịnh thế mỹ nhân hôm nay buổi sáng không có đến trễ, còn đi học sớm.

Cuối cùng, học sinh ngoan cùng thịnh thế mỹ nhân ngồi cùng nhau...

Người nọ uy nghiêm, mỗi người đều không dám mở miệng, nói giỡn, có chuyện gì xảy ra thì chỉ còn nước cắn lưỡi, mạng cũng không nghĩ muốn?

Trong bầu không khí quỷ dị tới cực hạn, mà hai người kia cuối cùng ngoài ý muốn cực kỳ hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (9)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Một màn cổ tình này, dừng ở trong mắt lại có thể chói mắt như vậy. Thẩm Mặc Bạch, nam sinh cô thích suốt hai năm, nam sinh đẹp đến mức làm người run sợ, lại chưa từng có con mắt nào nhìn qua cô, không, hẳn chưa bao giờ để mắt qua bất cứ kẻ nào, nhưng mà hiện tại..

Cô từng vô số lần muốn tới gần hắn, đụng vào hắn, lại không có một lần thành công.

Cô biết, hắn có thói quen sạch sẽ, không được hắn cho phép, chung quanh hắn căn chuẩn đứng một mét vuông không có bất luận kẻ nào được tới gần, ngay cả bạn bè thân cận nhất gặp nhau thời thời khắc khắc cũng cùng hắn duy trì khoảng cách, trước nay đều không có người có thể tới gần hắn.

Hắn là thiên tài, lười đến mức trước bất kỳ ai cũng không buồn chứng minh hắn là thiên tài!

Sau cơn mưa kia cô quên không được thiếu niên cuồng vọng này.

"Lão đại, cậu vì cái gì mỗi môn đều đạt tiêu chuẩn?"

"Dựa vào cái đề đơn giản như vậy còn muốn tôi trả lời hết sao?"

"Vậy cậu có thể không viết a..... Giống tôi, mỗi lần đều không đạt tiêu chuẩn"

"Cho nên, cậu mỗi lần đều phải thi lại."

"Vậy cậu không nghĩ muốn thu hoạch ánh mắt kinh diễm của mọi người?"

"Ngượng ngùng, giá trị nhan sắc đã làm tôi mỗi ngày đều phải chịu mọi loại ánh mắt, tăng thêm chỉ khiến tôi tăng thêm phiền não."

Thiếu niên nói ra những lời ngông cuồng như vậy, đối lại là người thường đã sớm làm mọi người sinh tâm chán ghét, nhưng với hắn thì không giống, hắn có quyền để cuồng vọng.

Cũng không thể quên được, văn kiện trên bàn sách của cha hắn có ghi —— người thừa kế duy nhất của tập đoàn Thẩm Thị "Thẩm Mặc Bạch".

Cô không dám nói cho bất luận kẻ nào người cô thích chính là hắn, bởi vì chỉ cần có người cùng hắn có quan hệ gì dính líu, đều sẽ bị coi là trào cao.

Cho nên, chỉ có thể lấy phương thức của chính mình để biểu đạt sự ái mộ và quan tâm đến hắn, mà hắn, mỗi một lần đều có thể triệt để đem cô bỏ ngoài mắt.

Nếu như vậy, cô liền chờ, chờ đến cái ngày hắn chân chính tiếp nhận cô. Mà trước ngày đó, cô sẽ đem những nữ sinh có tâm tình với hắn đều diệt trừ. Bao gồm —— Tống Khuynh.

Nếu không phải ngày hôm qua ôm một phần vận tâm thái nghĩ hắn còn đang ngủ ở trường học, cũng phỏng chừng sẽ không gặp được một màn kia.

Một kẻ không cha không mẹ, cô ta cũng xứng?

Thân thể của cô ta run nhè nhẹ, từng ngón tay cuộn lên nắm chặt, thẳng đến khi móng tay sơn màu đỏ tươi đâm vào da thịt, ẩn hiện máu chảy ra.

Trên tay truyền đến từng trận đau đớn mới đem cô ta kéo về thực tại.

Thân thể không tự chủ được hướng tới hai người rồi đi đến, thu hồi đáy mắt hung ác nham hiểm đến tận cùng, trên mặt tản ra nụ cười ôn nhu lễ phép. Rồi tới trước mặt người nọ, lại thay đổi bộ dáng của gương mặt.

"Khuynh Khuynh, cậu như thế nào.....?" Môi cô ta run run, như là bị ủy khuất rất nhiều.

"Cậu không muốn ngồi cùng tôi, là tôi làm sai chỗ nào sao?"

Phó Khuynh ăn no thoả mãn, bắt đầu xuống tay bảo hệ thống giúp cô tra ra ngày hôm qua trên diễn đàn trường học xảy ra vụ gì —— một bức thư tình.

Chữ viết của nguyên thân vô cùng xấu, cô tự nhiên có thể nhìn ra sự quen thuộc này, cũng trách không được chủ nhiệm lớp sáng nay chắc chắn chuyện này là do cô làm.

Còn chưa kịp miệt mài suy nghĩ, trong đầu liền truyền đến thanh âm.

"Tích —— tích —— tích —— kiểm tra đo lường giá trị nữ xứng hắc hóa đã đạt tới 80, thỉnh ký chủ tăng cường cảnh giác!"

Thanh âm mạnh mẽ của Tả Tả biến thành máy móc nhắc nhở.

Phó Khuynh hoàn hồn, cảm khê nhếch, nhìn cái người trước mặt khóc hoa lệ đến thương.

Cô vẫn luôn không có đuôi cùng giết tận quá mức, vậy nguyên nhân vì sao Từ Nghiên lúc nào cũng đối phó với cô, đòi trước, tuy rằng cô ta dùng mọi cách lợi dụng nguyên thân, lại không có tàn nhẫn đến như thế, nhưng một đời này...

Bất luận như thế nào, cô cũng không thể để mặc người xấu xé cừu con!

"Nghĩ nhiều rồi, tôi chẳng qua là muốn thay đổi nơi học tập thôi."

Khoé miệng Phó Khuynh khẽ nhấp, ánh mắt trầm xuống, lộ ra thần sắc khó xử.

"Đừng như vậy, mọi người sẽ hiểu lầm, hiểu lầm tôi lại khi dễ cậu."

Hệ thống: "Ký chủ thật thân thiện! Style cừu con!"

Và mặt luôn tới đột nhiên như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (10)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Về mặt Từ Nghiên lộ ra biểu tình khó có thể tin, cắn chặt môi dưới, như là bị ỳ ỳ khuất, nước mắt tùy ý cuộn cuộn mà rơi.

Tổng Khuynh xem không khỏi cảm thán tám tác: Kỹ thuật diễn tốt như thế, không làm diễn viên thật là đáng tiếc!

"Khuynh khuynh, có phải cậu vì chuyện ngày hôm qua nên mới giận tớ phải hay không? Tớ xin lỗi."

Phó Khuynh nhướn mày: "Ừm..."

Từ Nghiên không nghĩ tới cô thế mà lại đáp ứng dứt khoát như vậy, trong nháy mắt đại ra, đáy mắt lướt qua một tia tối tăm, cổ nén tức giận cùng hận ý: "Được rồi —— tớ xin lỗi."

Lúc này, trong ban có mấy cái fan nào tàn cùng lớp dự phòng, như là rốt cuộc nhìn không được nữa, nữ thần đều đã ỳ ỳ khuất thành như vậy, lúc này không khí chẳng còn tí nào?

Một nam sinh lao tới kêu gào: "Tổng Khuynh, cô ở chỗ này TM nói cái gì mà nói? Không có việc gì đừng khi dễ Từ Nghiên!"

"Từ Nghiên cô ấy có bao nhiêu thiện lương, tôi đây không phải không biết. Cô dựa vào cái gì mà xem thường người khác, cô coi lại mình là cái dạng người gì."

Thấy thế, một bầy nam sinh ra mặt lên tiếng, "Đúng vậy, không biết xấu hổ, ở trên diễn đàn trước mặt thổ lộ mọi..." âm thanh còn chưa rơi xuống, liền bị một quyền vờ từ không trung phi tới, khoé miệng nháy mắt chảy máu.

Người nọ lười biếng dựa vào bàn học, tay tinh tế trắng nõn còn ở đó thưởng thức một quyền sách. Con người hẹp dài nhìn nam sinh, lông mi dài che nửa, làm người nhìn không thấu hần đây là vui hay là giận.

"Tôi làm chỗ dựa của cô ấy, như thế nào, các người có ý kiến?"

Ngữ khí Thẩm Mặc Bạch không nóng không lạnh, lại mang theo uy hiếp.

Khi nói chuyện, hai nam sinh kia im như ve sầu mùa đông, rũ cái đầu, thân thể không nhịn được run rẩy, như là bị chọc tức, nhưng càng nhiều hơn là sợ hãi.

Từ Nghiên đứng ở một bên sắc mặt đại biến, vụ thư tình, hơn nữa lần này, vốn tưởng rằng có thể đem Tống Khuynh từ bên người hắn đá ra, hiện tại, hắn chẳng những không thêm đề ý, ngược lại ra tay giúp cô ta???

Chẳng lẽ nói, cái nữ sinh này, với hắn mà nói, thật sự là không giống nhau sao?

Cảm nhận được chung quanh ánh mắt người xem diễn, cô ta không khỏi nắm thật chặt nắm tay. Lúc này đây đã mất đi cơ hội, chỉ biết càng ngày diễn biến càng phức tạp, trước mắt chỉ có thể lấy lui mà tiến, chờ bắt được nhược điểm Tống Khuynh, xem cô ta làm như thế nào giết chết cô!

"Tích —— kiểm tra đo lường giá trị hắc hoá của nữ xứng đã đạt tới điểm 85!" Thanh âm máy móc của hệ thống mạnh lại vang lên nhắc nhở một lần nữa.

"Nhưng thật ra rất nhanh a." Phó Khuynh cười khê nhìn bóng dáng Từ Nghiên mang theo tức giận rời đi, lại đối với hệ thống nói: "Tà Tà, ta giống như phát hiện một sự việc."

Hệ thống lại khôi phục âm thanh của tiểu đồng tử: "Ký chủ, là cái gì?"

"Từ Nghiên cô ta thích nam chủ." Âm điệu trầm thấp làm người cảm thấy đây là cái bí mật to lớn gì.

Trên thực tế, nội tâm hệ thống cười khò: Ngươi rốt cuộc phát hiện tất cả bao nhiêu bí mật của người này.

"Còn có còn có, vị nam chủ này đối với ta thực không bình thường a, đây là có chuyện gì?"

Hệ thống: "Cái này muốn hắn trả lời như thế nào?"

"Có phải hay không bởi vì ta quá đáng yêu, hắn bị ta làm cho mê muội?"

Hệ thống: "Là... là, ký chủ ngươi đáng yêu nhất!"

Tà Tà cũng không cảm thấy lương tâm sẽ đau, sự thật là như thế a..... Nó kiên định mà nói với chính mình.

Nghe thanh âm Tà Tà thành thật, Phó Khuynh trong lòng càng vui vẻ: "Ừm, Tà Tà cũng thực đáng yêu a, là hệ thống tốt nhất trên thế giới!"

Một người một hệ thống thổi gió lẫn nhau!

Một buổi sáng bình an không có việc gì, trừ bỏ..... Ánh mắt người nào đó đang nhìn thẳng vào cô.

Thẩm Mặc Bạch phát hiện, tiểu sủng vật thật là bảo bối! Tinh tinh ăn uống hắn không nói, như thế nào càng xem càng dễ coi? Khi cười lộ lên, đôi mắt cong cong, tựa như trăng non sáng ngời, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, làm người nhìn không được muốn chọc một chút. Khi không cười, hai con mắt to như viên bi, lông mi nhấp nháy, lớn lên giống như có lông mi giả dính lên.

Như thế nào có thể đáng yêu như vậy? Hai năm trước kia như thế nào không phát hiện ra?

Phó Khuynh bị nhìn chằm chằm đến dựng lông cả người, vì dời đi lực chú ý của hắn, cô xé xuống một tờ giấy, viết hai chữ, phóng tới trên bàn hắn.

Thiếu niên thu liễm con ngươi, nhìn tờ giấy có hai chữ đơn giản đến cực điểm "Cảm ơn."

Bất đồng với nữ sinh thanh lệ khác, chữ viết của cô theo lối chữ thảo(*).

(*)chữ thảo: là một kiểu chữ thư pháp của Hán. Thường được viết rất nhanh, bút pháp phóng khoáng. Nhiều chữ có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét.

Cái này làm cho hắn có chút tò mò, tiểu sủng vật thế nhưng sẽ thích chữ thảo, hơn nữa có thể viết tốt đến như vậy.

Bất quá, đây chính là thứ tiểu sủng vật tự mình cho hắn. Ừm, nhất định phải giữ gìn thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (11)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Phó Khuynh thật lâu không thấy được đáp lại, nghĩ vị nam chủ này có giao diện tính cách lạnh lùng, giống như hôm nay hắn chỉ cùng cô nói đúng một câu.

Dựa theo tiến độ như vậy, khi nào mới có thể cùng hắn kết thành bạn bè chứ, mở rộng lòng để tán gẫu một chút chuyện về nhiệm vụ này a?

"Ký chủ, không cần lo lắng, chúng ta có thể thường xuyên xuất hiện trước mặt để lôi kéo làm quen, một ngày nào đó, hắn sẽ tiếp thu ngươi mà thôi." Tả Tả không ngừng an ủi cô.

"Giống như nói ta yêu thầm hắn.....!"

Đuôi cáo Tả Tả quơ quơ như tỏa sáng, nói: "Ý của ta là, chúng ta trước tiên phải đạt được sự đồng ý đã, như vậy về sau cô mới có thể trợ giúp hắn thật tốt a."

Tương tượng như vậy, còn rất có đạo lý.....

Đầu tháng chín gió nóng, Phó Khuynh hướng tới phương hướng nhà ăn đi đến.

Bởi vì hai ngày sau là cuối tuần, dựa theo an bài của thành phố C, giữa trưa đã không có thời gian nghỉ trưa, sau cơm trưa hai khóa liền có thể về nhà.

Chỉ là, vừa đến cửa nhà ăn, đã bị hai người lên đón, một người trước ngực treo một cái bảng "Ta là kỹ nữ", một người treo "Ta là đại móng heo".

!!!

???

"Bạn học Tống Khuynh, tôi là kỹ nữ!"

"Bạn học Tống Khuynh, tôi là đại móng heo."

Tiếp theo hai người liếc nhau, thanh âm to lớn vang dội kêu: "Mong cô tha thứ cho chúng tôi!"

Nói xong, cúi người một cái chín mươi độ, rất có thể cô không tha thứ bọn họ liền giữ nguyên tư thế đấy, cô lúc này mới nhìn kỹ, đây không phải là hai cái đuôi của Từ Nghiên sao! Vừa mới rồi còn đối với cô thôi cái mũi trổng con mắt bay đầu rồi! Hiện tại đây là bị động kinh ư? Hay là bị nam chủ đánh cho choáng váng?

Bất quá nhìn cửa nhà ăn người đến người đi, càng ngày càng có xu thế bị vây xem, cô hơi chút nghiêng người, dù vậy vẫn ung dung nhìn hai người này.

Trước kia, hai người này không thiếu nước trước mặt mọi người khi dễ nguyên chủ, lại toàn là Thẩm Nghiên làm bộ hiền lành, ngoài miệng nhiều lần làm cho bọn họ đứng làm khó xử cô, hành động lại không có một lần xin lỗi. Hiện tại, cô tuy rằng cũng không để ý hai người này xin lỗi là thật sự hay là giả vờ giả vịn, nhưng có thể giúp nguyên chủ báo một chút thù, cô tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Cong cong khỏe mỗi, cô nói: "Như vậy đi, các cậu đứng ở chỗ này cho đến khi kết thúc thời gian ăn cơm trưa, tôi liền tha thứ cho hai người."

Dứt lời, lập tức hướng bên trong nhà ăn đi vào.

Lưu lại hai người phía sau mặt như màu gan, không biết là tức hay là không. Nhìn chung quanh trong đám người có ánh mắt không ngừng nhìn tới, có cười nhạo, có châm chọc, có nói móc. Đang định vứt bỏ không làm, lại nghĩ tới lời người nọ nói.

"Lão đại nói, hai người đứng ở trước mặt Tống Khuynh xin lỗi, tha thứ mới thôi, bằng không liền đừng có tiếp tục đi học."

Tống Khuynh này, có phải hay không cùng bọn họ thông đồng? Mang theo ánh mắt không xác định, hai người nhìn thoáng qua lẫn nhau, ai cũng không có nói gì rồi đi. Bất quá, đẩy lòng lại âm thầm may mắn, còn may hôm nay là thứ sáu, thời gian đi học ước chừng trước hai giờ.

Người nọ khỏe miệng không tự chủ nhếch lên, một đường cung đẹp nỉm mẩn.

Xem ra tiểu sủng vật cũng không phải không có móng vuốt!

Nam sinh bên cạnh cũng lên tiếng, "Lão đại, cậu thật là tài, có thể nghĩ ra loại biện pháp này, ngày thường hai người này ý vào trong nhà có chút tiền, liền không thiếu ai cũng khi dễ, lúc này bọn họ phải chịu."

Thẩm Mặc Bạch nghe tiếng, nhìn hắn một cái: "Điều tra sự việc thế nào rồi?"

Chu Thâm lúc này mới nhớ lại việc buổi sáng hấn giao, mặt nghiêm chỉnh nói: "Chỗ gửi người nọ dùng chính là tiểu hào, không có tin tức gì. Bất quá, tra được một địa chỉ, là tiệm net."

Thiếu niên hơi hơi rũ mắt, che khuất đôi mắt xinh đẹp tinh xảo, nói: "Chuyện này cậu không cần phải xen vào, để tôi điều tra."

Chu Thâm nghe được lời này, không khỏi mở to mắt đánh giá cái người mặc áo trắng quần đen trước mặt, nghĩ thầm Đây vẫn là lão đại của bọn họ sao?

Bất quá, hấn nhưng thật ra một chút đều không lo lắng. Lão đại ra tay, thiên hạ hiếm có!

Chỉ biết lão đại có nhà có tiền, lại không biết từ tám tuổi liền không còn có lấy từ trong nhà ra một phần tiền, hơn nữa, theo hấn biết, cha lão đại giống như cũng không có chủ động cho lão đại tiền. Ngược lại đối với con trai của tiểu tam là Thẩm Dật, thật sự sủng ái.

Cho nên, không thể nương nhờ vào cha, chuyện gì đều phải dựa vào chính hấn, bao gồm, nuôi sống chính mình.

Thu hồi suy nghĩ, bên người thiếu niên cũng không còn hắc ám nữa. Hấn buồn cười lắc lắc đầu, ngẫm lại tiền lão đại gửi ngân hàng phải tới chín số, cái gì phiền não đều không có được không hả?!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (12)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Phó Khuynh ăn cơm xong trở về phòng học, ngồi ở chỗ ngồi chán đến chết nhìn ngoài cửa sổ, tháng chín trời vẫn có chút oi bức, nhưng tâm cô lại tựa hồ phá lệ bình tĩnh.

Cô một tay chống cằm, một cái tay khác xoa xoa bụng mềm. Ngó..... Một phần gà Cung Bảo, một phần đậu hủ Ma Bà, một nồi lẩu cay, một phần cá hầm cải chua..... Như vậy ăn không có no.

Vừa mới nghĩ như vậy, trước mặt đột nhiên duỗi tới một bàn tay. Năm ngón tay như ngọc, trắng nõn như nước, tinh xảo không có nửa phần 티 vết, ngay cả móng tay đều như trân châu thượng hạng.

Tay thật đẹp a!

Mới vừa nghĩ như vậy, một thanh âm lười biếng đến cực điểm từ đỉnh đầu rơi xuống: "Tôi không muốn ăn, giúp giải quyết."

Phó Khuynh dời lực chú ý từ bàn tay xinh đẹp đến phần bánh kem tinh xảo trước mặt.

Suy nghĩ lập tức về tới ở Vạn Tiên quật nhật tử, khi đó cô sớm đã qua Tích Cốc kỳ, vạn tiên quật cũng có đồ ăn. Cho nên, tính tính gần ngàn năm không có ăn qua đồ ăn.

Hiện tại, tới thế giới hiện một ngày ba bữa, tình yêu đối với nữ thực của cô như là lập tức được bật lửa. Cái bánh kem trước mặt này đối cô mà nói, một chút sức lực chống cự đều không có.

Cũng không có cần thận nghe rõ hấn vừa rồi nói gì, xuất phát từ lễ phép, cô vẫn cùng hấn nói một tiếng cảm ơn, lúc này mới đem bánh kem mở ra.

Nhìn bộ dáng tiểu sủng vật ăn, hai cái má đều tràn đầy, mỗi lần ăn một miếng, mặt mày đều rực rỡ hấn, động tác của cô có thể nói là ăn uống thỏa thích, nhưng hấn như cũ vẫn xem đến cảnh đẹp ý vui. Giống nhau như vừa ở nhà ăn, hấn ở vị trí lầu hai, vừa lúc có thể nhìn thấy cô, bộ dáng má cười tùm tùm, như là trên thế giới thứ tốt đẹp nhất chính là đồ ăn, không khỏi làm người ta phát thèm.

Ngắn ngủi hai tiết học qua nhanh, Phó Khuynh không có về nhà, đầu tiên là đi chợ mua rất nhiều đồ mình muốn ăn.

"Ký chủ, cô sẽ nấu sao?" Tả Tả hóa thân tiểu đệ đệ, thanh âm mềm mại mở miệng.

"Người là hệ thống của ta, ta có thể nấu cơm hay không người không biết sao?" Phó Khuynh ở trong lòng một bên cùng hệ thống giao lưu, một bên vườn chìa khóa mở cửa.

"Ta..... Ta chỉ lo giao diện, đến nỗi cô trước kia là ai, sẽ là cái gì, tôi cũng không biết." Tả Tả có chút ỳ khượt.

Không biết sao? Cũng tốt, dù sao cũng không phải cái gì biết đều được.

Bị tù ngàn năm, nguyên nhân chính mình cũng không biết. Ngàn năm sau, chờ đợi cô không phải tự do, cũng không phải chân tướng, mà là cái chết. Buồn cười đến cỡ nào cơ chứ.....

Cô lắc lắc đầu, nếm suy nghĩ trong đầu ra. Khóe môi giờ lên một nụ cười, hiện tại, không phải là có cơ hội đạt được tự do sao?

"Tà Tà, ta nấu ăn cho ngươi ăn."

Hệ thống kích động nửa giây, khuôn mặt hồ ly nhỏ lộ ra mắt mắt: "Hệ thống chúng ta không có cách nào ăn đồ trong giao diện."

Phó Khuynh nhảy mắt to, hỏi: "Vậy ngươi ngày thường ăn cái gì?"

Tà Tà đứng sững đáp: "Hệ thống chúng ta không cần ăn cái gì cả, bất quá, nếu có thể ăn đồ ký chủ tự thân làm, ngấm lại đều rất hạnh phúc."

Cảm nhận được hệ thống Tà Tà chân chó, Phó Khuynh thu hồi đáy mắt, cũng không có mở miệng nói cho nó đây là lần đầu tiên cô nấu cơm, trong trí nhớ hẳn là cũng làm qua, nhưng cô giống như đã quên mất rồi.

Mười lăm phút sau, Tà Tà đầy mặt chờ mong tất cả biến thành kinh ngạc, ách..... Vừa mới nói chuyện có phải hay không nói quá vẹn toàn?

"Cậu nói cái gì?" Từ Nghiên ngữ khí tức giận, ánh mắt bén nhọn nhìn nữ sinh trước mặt, "Cậu nói lại lần nữa cho tôi?"

Nữ sinh cúi thấp đầu xuống, ấp úng nói: "Sự việc của hai người kia đều là do Chu Thâm làm."

Từ Nghiên hiểu ý, cô đương nhiên biết Chu thâm làm như vậy là do ai phân phó, nếu thời điểm buổi sáng, hẳn ra tay giúp cô ta là ngoài ý muốn, như vậy sự tình giữa trưa giải thích như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (13)

Editor: SamNguyễn

Beta: Aki Re

Cô ta nâng mí mắt, nhìn nữ sinh vâng vâng dạ dạ trước mặt, thân ảnh của cô gái cùng thân ảnh của Tống Khuynh trước kia như trùng với nhau làm cô hốt hoảng, vươn tay cho cô gái một cái tát vào mặt.

"Muốn cô có ích lợi gì chứ? Đồ phế vật!"

Bởi vì dùng mười phần sức lực, thiếu nữ chịu không nổi mà ngã trên đất. Cô mở to hai mắt, cố nén không để nước mắt rơi, mẹ đang bệnh, còn cần có cô.

Cô ta ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn người phụ nữ ác độc trước mặt: "Tôi còn tra ra được một sự kiện."

"Tống Khuynh cùng cô giáo đã đánh cược, lần thi kiểm tra này sẽ được hạng nhất."

Đôi mắt của Từ Nghiên híp lại, khóe môi nhin không được mà nhếch lên: "Hừ, không biết tự lượng sức mình."

Mất lại nhìn đến thiếu nữ dưới đất, ánh mắt lộ rõ khinh thường: "Chuyện này, cô biết nên làm như thế nào rồi chứ. Cô đừng quên, mỗi tháng là ai thay mẹ cô nộp tiền thuốc men."

Nhìn hình bóng khuất xa của Từ Nghiên, thiếu nữ dưới đất mới nhẹ nhõm mà thở một hơi dài, trong chớp mắt, nước mắt rơi thành hàng. Cô đối với vận mệnh muốn tố cáo, đối với mẹ ruột thì không muốn rời xa, đối với bản thân chính mình lại là chán ghét, lúc này cô mới phát ra âm thanh, nức nở mà khóc thút thít.

Không biết qua bao lâu, trước mặt đưa tới một tờ khăn giấy, tiếp theo một thanh âm vang lên: "Lau đi, không có việc gì là không giải quyết được."

Lúc này cô mới ngẩng đầu, nhìn thiếu niên trước mặt, là cậu ta...

Chu Thâm vừa tan học liền trước sau như một chạy đi tìm lão đại ngay, nhưng lại phát hiện lão đại không có ở đây. Cũng đúng, lão đại có em dễ thương rồi, nào còn lo lắng cho cậu chứ?

Nghĩ đến sau này lão đại từ một quý tộc độc thân biến thành một quý tộc có gia đình, thật sự trở thành một quý tộc chân chính. Mà cậu, vừa không có thẻ ngân hàng chín con số vừa không có đối tượng yêu đương, không khỏi cảm thán đời người nóng lạnh, ông trời đối với cậu thật không phúc hậu!

Thời gian còn sớm, khó có khi đi dạo hai vòng quanh trường. Vừa định cất bước rồi đi, đúng lúc này, bên tai truyền đến tiếng cãi nhau của hai nữ sinh, cụ thể nói gì thì cậu nghe không rõ.

Bị rừng trúc che lấp, cậu chỉ có thể nhìn thấy trong đó có một nữ sinh tát một nữ sinh khác. Tim thất lại, cậu nhìn thôi cũng thấy đau.

Không đến mấy phút, người đánh nữ sinh kia rồi đi trước.

Cậu vốn dĩ cũng không muốn xen vào việc của người khác, chỉ là, cậu vừa định cất bước rồi đi, liền nghe được tiếng khóc của nữ sinh kia, là loại cổ nén, một lần thở, liền trở thành khóc nức nở.

Cũng không biết dây thần kinh nào bị lệch, ma xui quỷ khiến, cậu liền đến trước mặt nữ sinh kia, nói một câu mà nghĩ lại thật ngốc.

Tự nhiên tiếp nhận khăn giấy, nghĩ đến bộ dạng khó coi của mình, không còn mặt mũi ngẩng đầu, nhưng Chu Thâm vẫn có thể thấy rõ diện mạo của cô.

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn không trang điểm, khám một đôi mắt trắng đen rõ ràng, giọt nước mắt to treo trên mi, muốn rơi mà không rơi được.

Tâm không không chế được mà mềm đi vài phần, lại ngại nhắc đến tình huống hiện tại, chỉ đành nâng cô dậy trước đã.

"Cậu có ổn không?" Chu Thâm hỏi.

Nữ sinh giống như có chút sợ hãi, hơi vuron cánh tay của mình ra, nói lời cảm ơn liền bỏ đi.

Chu Thâm sững sốt một lúc, sờ sờ mũi, lại lấy di động từ trong túi ra, nương theo ánh sáng, nhìn chàng trai soái khí dưới ánh mặt trời trong màn hình.

Ồ... giá trị nhan sắc vẫn giữ đúng hướng.

Ở bên kia, Thẩm Mặc Bạch đột nhiên nhớ tới vẫn còn để một số đồ ở Thẩm gia.

Hắn vừa mới đặt chân đến cửa biệt thự, nhìn thấy một số người hầu đang chỉnh sửa hoa cỏ, khi nhìn thấy cậu thì dừng động tác trên tay một lát, sau đó việc ai lại việc của người đó. Không có nửa phần ý muốn chào hỏi cậu.

Cậu cũng không để ý, lập tức đi thẳng vào phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (14)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Tiến vào phòng, chỉ liếc mắt một cái, liền cảm nhận được có người từng vào phòng hắn, có dấu vết đồ vật bị lật qua.

Hắn khẽ cười một tiếng, lẩm bẩm: "Các người thật đúng là không coi chính mình là người ngoài mà."

Kéo ra ngăn kéo, thấy đồ vẫn còn, hắn thở nhẹ nhõm một hơi. Không có dừng lại lâu, đứng dậy xuống lầu.

Mới vừa đi đến cửa, một thanh âm nam nhân trung niên vang lên, mang theo ba phần tức giận.

"Thẩm Mặc Bạch, người đứng lại đó cho ta."

Thẩm Mặc Bạch lúc này mới quay đầu nhìn về phía sau thấy hai người —— cha trên danh nghĩa của hắn, cùng tình nhân của phụ thân Tuyệt Liên.

Thẩm Diệp mỗi lần thấy đứa con trai này, liền sẽ nhớ tới nữ nhân kia. Đáy mắt hắn không kiên nhẫn, một thân khí chất kiêu ngạo khó thuần cùng mẫu thân hắn năm đó giống nhau như đúc.

Nữ tử như vậy, một thân tuyệt đại mỹ nhân, ông bất luận nỗ lực kiềm chế như thế nào đều không được.

Thử hỏi, làm gì có nam nhân nào có thể chịu được phu nhân mình ở mọi nơi đều dè dặt, giỏi hơn bản thân?

Lúc đó ông hoàn toàn quên mất lúc trước là ai mặt dày đòi chết theo đuổi bà.

Nữ nhân bên người đứng lúc đã mở miệng, ngữ điệu tựa như mang theo vài phần lấy lòng: "Mặc Bạch, con thật lâu mới về nhà một lần, như thế nào mới có năm phút đồng hồ đã muốn đi?"

Đáy mắt Thẩm Mặc Bạch lướt qua một tia hung ác nham hiểm, đem ánh mắt chuyển hướng về phía khác. Nữ nhân như vậy, không xứng nói với hắn dù chỉ một câu.

Trương Tuyết Liên nhìn hắn phản ứng, thần sắc có chút xấu hổ. Thẩm Diệp tự nhiên cũng thấy được một màn này.

Răn dạy: "Mẹ ngươi hỏi ngươi đấy!"

Thẩm Mặc Bạch nhướn mày, cười lạnh nói: "Tôi không có người mẹ như vậy, ông muốn thì tự nhận là mẹ đi."

"Ngươi ——" Thẩm Diệp làm bộ muốn đuổi tay đánh hắn, nữ nhân bên người giả vờ cản lại.

Thiếu niên như là không còn kiên nhẫn, ngữ khí đậm nhạt: "Không có gì liên không chạm trề hai người."

"Từ từ ——" Thẩm Diệp ngừng động tác trên tay, hỏi: "Ta hỏi ngươi, đồ mẹ ngươi cho ngươi rút cuộc để đâu rồi?"

Thẩm Mặc Bạch cố nén lửa giận trong lòng, nhìn người trước mặt cái người được gọi là cha.

"Bán rồi."

Thẩm Diệp nghe vậy sắc mặt đại biến, "Bán? Thế tiền kia đâu?"

Thiếu niên cười nhạt một tiếng, mang theo ngữ khí hài hước: "Như thế nào? Thẩm chủ tịch còn để ý đến phần tiền nhỏ này sao?"

Tiền nhỏ? Năm đó Hạ Lan chết, vốn tưởng rằng tập đoàn Thẩm thị có thể tiếp nhận hắn, sự thật đâu phải như vậy? Những lão già đó chỉ công nhận một mình Hạ Lan là chủ tịch. Sau lại dựa theo di chúc bà, Thẩm Mặc Bạch tuổi còn nhỏ, đợi hắn lớn lên nhận chức chủ tịch.

Lại không nghĩ rằng, bà ta còn có chuẩn bị. Cho hắn cổ phần, thế nhưng mỗi năm còn rút ra 80% tài chính để quyên góp từ thiện. Mà cái công ty này, hắn ở vị trí chủ tịch, tương lai cũng phải đem giao cho Thẩm Mặc Bạch tiếp quản.

Hắn như thế nào có thể cam tâm? Rõ ràng là năm đó cùng nhau dốc sức làm nên sự nghiệp, như thế nào tới cuối cùng hắn chỉ còn hai bàn tay trắng? Ngay cả căn nhà này, đều là lấy danh nghĩa của Ninh Hạ Lan mua.

Nhìn người trước mặt mang theo bảy phần tương tự giống bà ta, thấp giọng nói: "Ta nói cho ngươi biết, miếng ngọc đó là ta năm đó tặng cho mẹ ngươi. Nếu ngươi bán, ta cũng không cùng so đo, hiện tại đem tiền hoàn lại cho ta."

Thẩm Mặc Bạch sớm biết rằng hắn vô si, lại không biết hắn có thể vô si đến nước này.

Ông ngoại để lại di vật cho mẫu thân, thế nhưng bị ông ta nói thành là chính mình đưa cho mẫu thân hắn, thật sự tưởng hắn ngu sao?

Nháy mắt con ngươi hắn lạnh xuống, con mắt âm lệ nhìn ông ta, nếu có thể, hắn một giây đồng hồ đều không nghĩ sẽ ở lại nơi này.

Gần từng chữ một nói: "Di chúc rành mạch đã viết, là tên ai? Có muốn tôi lấy ra cho ông xem không?"

"Ngươi ——" Thẩm Diệp lời đến miệng mà bị nghẹn lại, nhìn Thẩm Mặc Bạch sải bước rời đi, bóng dáng nghênh ngang ngông cuồng. Trong ánh mắt, không có nửa phần phụ tử tình thâm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (15)

Editor: Linh Li

Beta: Aki Re

Từ biệt thự Thẩm gia, Thẩm Mặc Bạch nhìn bầu trời vẫn sáng đến chói mắt, cảm giác bất lực ở tận đáy lòng dường như nhấn chìm hẳn.

Lấy bức ảnh chụp vừa lấy ra từ ngăn kéo, nhìn người phụ nữ đang cười trong đó.

Chặn một chiếc taxi và đi đến nghĩa trang ở vùng ngoại ô.

Đứng trước mộ mẹ rất lâu, nhìn lặng lẽ vào bức ảnh trên bia mộ của bà, đó là bức ảnh được bà chụp một năm trước khi chết, dung nhan không bằng lúc trước bà vẫn còn tuổi trẻ mặt mày đẹp như hoa. Cho đến khi bầu trời dần dần trở nên tối, hắn mới trở lại ngồi lên chiếc xe taxi.

"Chàng trai, đi đâu bây giờ?"

Những lời của ông chủ taxi vang lên, Thẩm Mặc Bạch lúc này mới thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ xe, đất của nghĩa trang ở vùng này cao hơn một ít, từ nơi này nhìn xuống đã có không ít những căn nhà sang đèn.

Và trong những ánh đèn ấy, không một ánh đèn nào là nhà của mình.

Trong đầu không biết nghĩ cái gì lại hiện lên một màn kia tại lớp học.

Bộ dạng thiếu nữ giúp mình ăn có đôi má linh động phồng lên mang vẻ mặt hạnh phúc.

Báo một địa chỉ trong trí nhớ với chủ taxi, không lâu sau, chiếc xe đã dừng lại trước cửa một căn nhà.

Cho đến khi Thẩm Mặc Bạch đã đến trước cửa, bàn tay đã sẵn sàng để gõ cửa, mới sực tỉnh táo lại sau cơn mộng du.

Như thế nào lại đến nhà tiểu sủng vật?

Sau khi trả tiền lần thứ tư để nấu thức ăn, Tả Tả vừa định lên tiếng an ủi một chút thì trong đầu đột nhiên tiếp thu tin tức của nam chủ, lập tức mở miệng cùng ký chủ nói chuyện.

"Ký chủ, ký chủ, hiện tại nam chủ đang đứng ở trước cửa nhà người."

Phó Khuynh biểu hiện có chút ngốc, nghi hoặc hỏi hệ thống: "Sao hắn lại tới... Không, làm thế nào hắn biết địa chỉ nhà của ta?"

Tả Tả có điểm hoang, yếu ớt trả lời: "Ký chủ, ta quên nói cho người biết trên người nam chủ sớm đã có BUFF, kỹ năng sử dụng máy tính siêu giỏi, động tay vài cái tra cái địa chỉ là chuyện nhỏ."

Hắc hắc, nó đây là vừa mới học ngôn ngữ mạng Internet đấy.

"... Người như thế nào lại không nói cho ta sớm?" Phó Khuynh nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ta, ta, ký chủ, ký chủ, nam chủ sắp đi, ngàn vạn lần không thể cho hắn đi." Như là cảm ứng được nhất cử nhất động của Thẩm Mặc Bạch, Tả Tả dùng ngữ khí dồn dập nói.

Nghe vậy, Phó Khuynh không có lại so đo chuyện này, trên khuôn mặt nhỏ có chút dờ dẩn đi mở cửa.

~

Thẩm Mặc Bạch đứng trước cửa giống như một quả bóng bị xì hơi, trông có chút khó xử...

Đang suy nghĩ phải tìm cái gì thì bỗng cánh cửa trước mặt kêu "Rắc rắc" rồi mở ra.

Một khuôn mặt hơi lộn xộn bước ra, nhắm mắt và nhìn hắn với đôi mắt tò mò...

"Tôi..." Đang không biết phải giải thích thế nào thì đã bị cô gái trước mặt cắt ngang.

"Vào đi."

Cùng lúc đó, Thẩm Mặc Bạch thầm nghĩ thật may mắn, đồng thời ở đáy lòng hắn hiện lên một chút khó chịu, giống như một đứa trẻ giận dỗi, hắn nghĩ: Có phải mỗi khi có người đến gặp cô, cô ấy đều đối xử như thế hay không? Rõ ràng hôm qua bọn họ mới chính thức làm quen với nhau mà.

Phó Khuynh tự nhiên là không biết cái ý tưởng này của hắn, một bên tiếp đón hắn ngồi xuống, một bên ở trong đầu dò hỏi Tả Tả rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Sau đó, Tả Tả đem chuyện nam chủ ở Thẩm gia thêm mắm thêm muối nói một lần.

Phó Khuynh tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy, nhưng nhìn bộ dạng đậm nhiên trước mặt, đối với thiếu niên như không có chuyện gì phát sinh qua, vẫn là nhìn không được chớp mắt có phần hơi đau xót.

Thiếu niên ngồi ở sô pha bên cạnh, rũ con mắt kinh diễm xuống, tình xảo ngoan ngoãn giống như đồ vật trang trí.

Không hỏi hấn nguyên nhân, cũng không hỏi hấn vì cái gì lại tới nơi này.

Phó Khuynh mở miệng: "Cái kia, cậu muốn thuê nhà sao? Nơi này của tôi vẫn còn có phòng trống."

Thiếu niên xinh đẹp nghe thấy tiếng vội ngừng đầu, bộ dáng có chút ngốc ngốc, nhìn chăm chăm cô một lát, sau đó gật gật đầu.

Thanh toán tiền cho cô xong, tâm nháy mắt bị lấp đến mức tràn đầy, ánh mắt đối đãi xem hấn như là em trai, lộ ra vẻ ôn nhu cùng từ ái.

Căn nhà này không lớn, ba phòng ngủ, một phòng khách, hai phòng tắm. Hai gian cạnh bên, một gian đã bị cô đổi thành thư phòng.

"Tôi dẫn cậu đi xem phòng có thể chứ?" Cô thật cẩn thận hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (16)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Thiếu niên nâng con ngươi kiêu diễm lên, ngoan ngoãn gật gật đầu.

"Ký chủ, ta hiện tại cảm thấy, ngươi như là phụ nữ trung niên đang dụ dỗ trẻ vị thành niên?" Tà Tà nói mang theo ngữ khí không xác định.

Khóe miệng cô gái run rẩy một chút, cũng không ngờ rằng hệ thống sẽ có phản ứng như thế này, hai ngày trước ai nói ta đáng yêu nhất hả?

Tà Tà râm rì ủy khuất cầu tha thứ.....

-

Thẩm Mặc Bạch tự vào nhà tiểu sủng vật, cảm tình ở trong lòng như là đã xảy ra biến hoá một chút, giờ này khắc này, ngược lại là hấn càng ngày càng giống sủng vật hơn.

—— hấn đầu tiên là dựa vào "chủ nhân", sau đó cùng "chủ nhân" sắp xếp phòng, cuối cùng, hấn về sau còn có khả năng còn muốn "chủ nhân" cho ăn.

Ngắm lại, sinh hoạt cùng nhau như vậy, không chỉ không có nửa phần bài xích, thế nhưng... ôm trong lòng một ít chờ mong, chắc điên rồi đi?

Hoặc là, không lâu trước đây, cái lúc hoàng hôn chập tối, ở ánh mắt đầu tiên hấn đã chú ý tới cô, bị cô hấp dẫn, từ đó hấn cũng đã điên rồi.

Loại tình cảm này, hấn không xác định rốt cuộc là cái gì, nhưng hấn có thể chắc chắn chính là, hấn muốn ở bên cô, thời thời khắc khắc muốn nhìn thấy cô, muốn chiếm hữu cô.

Mà giờ phút này hấn trầm mặc, bị Phó Khuynh hoàn toàn coi như là đã chịu đả kích lớn.

Muốn an ủi, lại không thể nào mở miệng, đầu tiên là dời lực chú ý của hấn đi.

"Thẩm Mặc Bạch, cậu đây là đang mệt sao? Cùng tôi đi vào nghỉ ngơi một chút, có thể chứ?" Nửa thân mình cô ngồi xổm, cực kỳ kiên nhẫn hỏi.

Thử thăm dò, thông thả đặt tay lên mu bàn tay hấn, cảm giác lạnh lẽo và ấm áp chạm đến cùng lúc, như giọt nước ấm thấm đến tận đáy lòng.

Phó Khuynh bất thành linh muốn thu hồi tay, lại bị một trận lạnh lẽo bắt lấy, thảng chấn trời oi bức, cũng không có làm người ta cảm thấy không khoẻ, ngược lại là nhiệt độ vừa ý, làm trong lòng vừa mới nhảy lên không an tâm bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Cô ngược mắt, nháy đôi mắt, nhìn người trước mặt đẹp đến mức không giống thiếu niên trần gian, hấn có một đôi mắt đen long lánh, thâm thúy như là muốn đem người hút vào.

"Không phải muốn mang tôi đi sao?" Thiếu niên thấp giọng nói.

Bởi vì khoảng cách của hai người rất gần, mùi hương nam tính trên người hắn dừng mảnh quanh quần mũi cô, nhàn nhạt, lại rất dễ ngủ. Khi nói chuyện, hơi thở nhẹ nhàng phun ở chỗ cổ cô, hơi ngửa.

Kiểm chế đầy lòng hiện lên sự khác thường, cô lôi hắn đi tới một gian phòng riêng.

Phòng cách có màu bầu trời xanh sạch sẽ, tươi mát.

Phó Khuynh mềm mại mở miệng: "Khăn trải giường hay vỏ chăn gì đó đều là đồ mới. Cậu ngủ một chút đi, tôi đi chuẩn bị bữa tối."

Chăn nhung hơi mỏng bị kéo ra, chờ hắn cởi giày, lại giúp hắn nhẹ nhàng đắp lên. Bật điều hòa đến nhiệt độ thích hợp.

"Ngủ đi."

Cô dùng ngữ điệu ôn nhu, truyền đến lỗ tai hắn như là thanh âm ma pháp, mí mắt dần sụp xuống.

Thẳng đến khi ý thức hắn chỉ còn một giây cuối cùng, nghĩ là: Vốn dĩ không muốn ngủ... Hiện tại, căn bản là ngăn không được.

Chờ đến lúc Phó Khuynh nấu cơm xong, đã là một giờ sau.

Thời tiết có chút nóng, cô đi tắm rửa để hạ nhiệt. Mới đi đến cửa phòng lại sợ đánh thức Thẩm Mặc Bạch.

Nhìn hắn ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ, làm người ta nhìn không được muốn khi dễ chà đạp, Phó Khuynh không nhìn xuống được, ở trên má hắn hung hăng nheo một cái.

Làn da trắng nõn phần nộn nhanh chóng nổi lên hai vết hồng.

en*... chơi hơi quá rồi!

*bản raw cũng ghi như vậy nhưng mk ko biết có ý nghĩa gì nên vẫn giữ nguyên. Ai biết thì báo Re nhé.

Cô có tật giật mình lui lui về sau, nhìn thấy lông mi hắn nhỏ dài như lông vũ hơi hơi rung động, cô sợ đến mức không dám động.

Thiếu niên mở bừng mắt, khí sắc nhìn tốt hơn rất nhiều. Hắn giường mắt nhìn về phía Phó Khuynh, như là nghi hoặc cô vì sao lại ở chỗ này?

Phó Khuynh xem vẻ mặt của hắn không có gì khác thường, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nói: "Cậu tỉnh rồi a..... Tôi tới kêu cậu dậy ăn cơm"

Cô xoay người hết sức, cũng không có chú ý tới vành tai thiếu niên đã sớm nổi lên một mảnh đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (17)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Chờ đến trước thời điểm hai người chân chính ngồi vào bàn ăn, không khí trở nên có chút vi diệu.

Thẩm Mặc Bạch mở miệng: "Tôi đi toilet một chút."

Còn Phó Khuynh vì chuyện vừa nãy còn có chút chột dạ, sau khi nghe hắn mở miệng chưa biết gì đã gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Chờ cô ý thức được hắn nói gì, sau đó đột nhiên như là nghĩ tới chuyện vừa nãy, ngữ khí mang theo đồn dập.

"Không được đi."

Dấu hồng trên mặt hắn còn chưa biến mất, trong toilet có gương, vạn nhất bị hắn nhìn thấy thì phải làm sao? Còn có... Cô... vừa mới tắm xong, quần áo thay xong còn chưa có kịp thu dọn, hắn mà nhìn thấy thì còn tí mặt mũi nào nữa?

Tay Thảm Mặc Bạch đang chuẩn bị mở cửa liền thu hồi lại. Trong lòng lại có vài phần sáng tỏ.

Vừa nãy mới niết mặt hấn xuống tay không nhẹ? Hiện tại biết chột dạ? Hấn càng muốn trêu ghẹo cô!

"Trước khi ăn cơm tôi rửa tay, có cái gì không đúng sao?" Thiếu niên nháy mắt hỏi.

— xác thật không có gì không đúng. Nhưng lại không thể cho hấn đi vào.

"Ồm... ý tứ của tôi là, phòng bếp còn có một tô canh còn chưa mang ra, không bằng, cậu đến phòng bếp rửa tay, tiện đem canh ra luôn?"

Cô ở trong lòng âm thầm ổn định lại bản thân.

Nghe cô lấy cớ, khoe miệng hấn nhếch lên một cái, vẫn là nhìn xuống vạch trần tâm tư của cô, không có biện pháp, cũng không muốn làm cô không vui.

Ngoan ngoãn đến phòng bếp rửa tay cùng đem canh ra.

Hai người dùng "com nhà sở trường của Tống Khuynh" xong, Thảm Mặc Bạch chủ động đi rửa chén.

Hấn thu dọn sạch sẽ phòng bếp xong, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thiếu nữ ngồi trên sofa, ôm cái gối to bằng nửa người đang xem TV.

Trong phòng giống như đột ngột bị lấp đến trần đầy, ngay cả không gian hô hấp cũng lộ ra một cỗ khí ngọt ngào, thấm tận tâm can.

Hấn bước thong thả bước chân tới trước mặt cô, nhẹ nhàng ngồi bên cạnh cô.

Cảm thấy được phần sofa bên cạnh mình lún xuống, Phó Khuynh quay đầu nhìn người tới, mặt đỏ hồng. Mình ở sofa xem TV, hấn lại làm việc nhà. Xác thật.....

"Cậu ——"

"Cậu ——"

Hai người đồng thời mở miệng, Phó Khuynh vội vàng trả lời: "Cậu nói trước đi."

Thảm Mặc Bạch hơi mím môi, mang theo ngữ khí thương lượng: "Tôi có thể ở chỗ này đến kết thúc kì thi đại học được không?."

Hấn nghĩ chính là: Kỳ thi đại kết thúc, chúng ta liền học chung một nơi, từ nơi này dọn đến nơi khác, nhưng như cũ chúng ta vẫn là sống cùng nhau.

Thiếu nữ hơi giật mình, nhoẻn miệng cười. Nhẹ nhàng đáp: "Có thể a."

Sau đó, cô nhìn thiếu niên từ trong túi lấy ra một cọc tiền, đặt ở tay cô, môi mòng hé mở: "Cái này coi như là tiền đặt cọc, cậu cũng không thể đổi ý."

Phó Khuynh gật gật đầu, đôi mắt không khỏi sáng lên, ở trong đầu cùng hệ thống giao lưu: "Tà Tà, có tiền này, ta có phải hay không không cần đi làm nữa?"

Tà Tà hệ thống lãnh đạm mở miệng cự tuyệt: "Đương nhiên không, nguyên chủ Tống Khuynh là con gái duy nhất trong nhà phải gánh vác cả gia đình, tiền bồi thường tai nạn xảy ra với cha mẹ cô ấy, trừ một ít để làm tang lễ, ngay cả học phí đều là phải dựa vào việc làm công để giải quyết. Ký chủ, xét thấy cô ham ăn biếng lười phong cách hoàn toàn không phù hợp với nguyên chủ. Hiện tại phê bình một lần."

"..... Người lập lại lần nữa thử coi, ai ham ăn biếng lười?" Phó Khuynh gằn từng chữ một nói.

Tà Tà thức thời trực tiếp lựa chọn im lặng, cắt đứt cuộc đối thoại với ký chủ.

Phó Khuynh thầm mắng một tiếng: Người là đồ hồ ly chạy nhanh trốn mau.....

Thiếu niên nhìn bộ dạng tham tiền của cô, mặt mày không khỏi dân ra, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Nhưng không quá nửa giây sau, cô lại từ vẻ mặt khả ái đáng yêu làm ra thần sắc tức giận, giống như đại lão hồ thiếu kiên nhẫn.

Mặt cô như thế nào lại có nhiều chuyển biến như vậy, thật sự thập phần đáng yêu.....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (18)

Editor: Linh Li

Beta: Aki Re

Liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, kim ngắn đã điểm đến số 11, vì nguyên nhân đồng hồ sinh học nên thời gian này cô có chút buồn ngủ. Cô nhàn nhả đứng dậy, hướng về phía Thẩm Mặc Bạch nói: "Không còn sớm nữa, cậu có muốn đi tắm rồi ngủ không?"

Từ tận đáy lòng, cô dành một lời khen cho người đã dọn phòng tắm.

"Được rồi, cậu cũng nên nghỉ ngơi sớm đi." Giọng nói ôn nhuận* của thiếu niên vang lên.

*ấm áp, mềm mại

Trong một giây, hần cúi xuống, thì thào vào tai cô: "Chúc ngủ ngon."

Âm cuối mang theo lưu luyến câu nhân, Phó Khuynh có chút không muốn thừa nhận mình đây là vừa mới bị trêu ghẹo, trên má xuất hiện một vết ửng hồng.

"Cái kia, cậu hình như không có mang quần áo..." Phó Khuynh thỉnh linh thốt ra một câu.

Không đợi hần mở miệng, cô đã quay người chạy về phía phòng ngủ, chưa đầy một phút cô đã chạy ra, tay cầm một bộ quần áo màu hồng.

"Đây là bộ đồ ngủ lớn nhất trong tất cả các bộ đồ ngủ của tôi, bởi vì mùa phải đồ hơi lớn cho nên vẫn chưa mặc. Khăn tắm bên trong là đồ mới, nếu cậu không phiền..."

Khỏe miệng cô khẽ mở, đôi mắt to nhìn hần, trên mặt đỏ ửng bởi vì vừa mới chạy tới chạy lui nên có vẻ càng đỏ hơn, làm hần thấy cô có chút dễ thương.

Thẩm Mặc Bạch không nói gì, ngoan ngoãn nhận lấy bộ đồ ngủ cùng khăn tắm rồi trực tiếp bước vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong, hần nằm trên giường ở phòng bên cạnh cô, trên người mặc bộ đồ ngủ cô đưa. Sau khi tắt đèn, căn phòng tối đen, ngay cả ánh trăng cũng không có, nhưng hần lại cảm thấy trái tim mình thật tươi sáng. Có lẽ vì cùng dùng một loại sữa tắm, tất cả hơi thở dường như đều là hương vị của cô, mùi thơm ngào ngạt bay khắp phòng. Hần kéo chăn vui đùa vào ổ chăn.

Mình... có phải hay không có chút biến thái?

Thẩm Mặc Bạch nghĩ theo cách này, trên thực tế... bởi vì hần thường xuyên không về nhà nên trong tủ của hần luôn để sẵn một bộ quần áo, đồ vệ sinh đơn giản cũng sẽ được chuẩn bị một ít.

Tuy nhiên, khi cô chủ động mang những đồ dùng phấn nộn đó đưa tới trước mặt hần, nói lời quan tâm với hần, hai chữ "từ chối" trong tâm trí hần ngay lập tức hần đã không để ý đến. Sao có thể mở miệng nói lời như thế chứ?

Sinh hoạt tốt đẹp như vậy có chút không chân thật... Cứ như là sau khi tỉnh mộng, mọi thứ đều biến thành hư vô, hần lại phải trở về ngôi nhà đối trá kia, đối mặt với những người sống luôn mang theo mặt nạ.

Không, cái người mà hần gọi là cha kia luôn chán ghét hần là sự thật.

Một đêm không mộng..

-

Phó Khuynh hôm nay tỉnh có chút sớm, khi cô cho rằng nam chủ vẫn còn đang ngủ, thời điểm nghĩ muốn đi phòng bếp thi thố tài năng làm một bữa sáng xoát hảo cảm.

Tiếng trống và đũa va chạm truyền đến từ nhà bếp, cô không thể không đuổi đầu hương vào trong nhìn.

Thẩm Mặc Bạch đã thay một thân đồ ngủ màu hồng, như cũ là áo trắng quần đen, giờ phút này hần chính là đang đeo tạp dề chiến tướng.

Phó Khuynh dựa vào khung cửa, ở trong đầu cùng hệ thống cảm thán nói: "Ta thật sự có chút buồn, người nói một chút, anh trai của nam chủ có phải có bệnh hay không a? Có đưa em trai tốt như vậy, đã không thương yêu còn muốn hần chết?"

Tà Tà đối với việc này tỏ vẻ thập phần tán đồng, đầu lòng thay nam chủ một trăm giây.

Thẩm Mặc Bạch cũng chú ý có người tới, động tác rải muối chậm nửa nhịp, cười nói: "Cậu dậy rồi? Chờ một chút liền có thể ăn."

Phó Khuynh thẹn thùng cắn cắn môi dưới, mày khẽ nhíu: "Vắt vớ cho cậu rồi. Như vậy đi, về sau quần áo của cậu sẽ do tôi giặt."

Đứa trẻ này thật tốt a, cô nghĩ.

Nghe vậy, Thẩm Mặc Bạch nâng con người liêm diễm*, nhìn cô một cái.

*liêm diễm "淑澁": trong đây miêu tả con người giống giọt nước, sóng nước,... kiểu giống miêu tả con người ngập nước.

Hắn xác thật rất vui khi cô giúp hắn giặt "quần áo", nhưng không hiểu sao lại cảm thấy... luyến tiếc. Ngược lại càng muốn giúp cô giặt hơn.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Phó Khuyneh nói với nam chủ: "Cuối tuần này tôi còn phải đi làm thêm, giữa trưa không trở về. Trong ngăn kéo có chìa khoá cửa dự phòng, nếu cậu đi ra ngoài thì nhớ phải mang đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (19)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Thẩm Mặc Bạch sẵn đến gần khi cô còn chưa có kịp ra cửa, hỏi: "Cậu đi làm thêm ở đâu?"

Phó Khuyneh cũng không có nghĩ nhiều: "Quán cà phê Màu Lam."

Tối hôm qua cùng hệ thống thương lượng, cuối tuần quyết định buổi tối làm người phục vụ, dựa theo lời hệ thống nhắc nhở, ban đêm là lúc xoát độ hảo cảm độ tốt nhất, cư nhiên không thể bỏ qua.

Làm thêm ở quán cà phê này nguyên nhân cũng bởi vì, quán cà phê này đúng là nơi nguyên thân đụng phải Thẩm Dật rồi lấy được chứng cứ.

Hiện tại là tháng chín, cách sinh nhật mười tám tuổi của nam chủ chỉ còn gần một tháng, trước đó, cô còn phải làm một việc.

Một ngày thực mau qua đi, tuy rằng công việc ở quán cà phê vẫn tính là nhẹ nhàng, dù vậy cả ngày cúi xuống vẫn khiến eo Phó Khuyneh có chút đau.

Cô mở cửa trong nháy mắt, không khỏi chói mắt, trong nhà được dọn dẹp đến không nhiễm một hạt bụi. Xông vào mũi là mùi cơm thơm ngào ngạt, bụng liền kêu hai tiếng.

Trách không được Tà Tà nói, ban đêm là thời gian xoát độ hảo cảm tốt nhất.

Mỗi một ngày, về đến nhà lại có một người vui vẻ vì người dọn dẹp, nấu ăn.

Loại cảm giác này, cô trước kia chưa từng có, cho dù ở trong trí nhớ nguyên chủ, cô có thể cảm nhận được cha mẹ đối với cô ấy có bao nhiêu tốt, nhưng cô cũng chỉ như người ngoài, chỉ là chiếm hữu thân thể cùng ký ức của cô ấy thôi.

Hiện tại...

"Về rồi sao?" Thanh âm Thẩm Mặc Bạch mang theo chút cẩn thận.

Nhìn biểu tình cô đơn của cô, cho rằng cô nhớ tới trước kia. Hắn xem qua tư liệu của cô, biết cha mẹ cô hai năm trước đã qua đời. Nhất thời có chút mờ mịt, không biết nên an ủi như thế nào.

Phó Khuyneh hoàn hồn, ngược mắt, nhìn nam sinh ngoan ngoãn mang theo vẻ mặt mờ mịt trước mặt, tâm không khỏi mềm xuống, âm thầm hạ quyết tâm, về sau phải đối xử với hắn càng tốt hơn, giống như người thân vậy.

-

Thứ hai.

Giữa tháng chín, một trận mưa vô duyên vô cớ đổ xuống hết sức mát mẻ. Trong không khí có mùi bùn đất thanh mát, cây cỏ ven đường treo đầy giọt sương ánh lên tia sáng của nắng sớm.

Phó Khuynh quay đầu nhìn thoáng qua thiếu niên đi theo sau, tuy rằng bọn họ duy trì khoảng cách không gần không xa, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra bọn họ là đi cùng nhau.

Thấy cô dừng bước, Thẩm Mặc Bạch cũng ngừng lại: "Làm sao vậy?"

"Cái kia..." Cô gái như là không biết phải mở miệng như thế nào, cắn cắn môi dưới, "Cậu ở nhà tôi sống có thể đừng nói ra ngoài hay không?"

Thiếu niên ngẩn ra một lát, ngưng mắt nhìn cô một cái, tiếp theo đôi mắt rũ xuống, thần sắc đậm mặc ném xuống một chữ: "Được."

Nói xong, sai bước đi đến bên người cô.

Chính là, nếu bị trường học biết bọn họ ở cùng một chỗ, còn không biết sẽ gây ra sóng to gió lớn như thế nào! Mà cô, cũng sẽ trở thành mục tiêu bị mọi nữ sinh công kích.

Nếu chỉ là vì lý do này thì thật ra cô cũng không sợ. Vấn đề là, hai người bọn họ rõ ràng không có bất kỳ quan hệ gì, như vậy đối với cô mà nói chẳng phải là rất mệt sao?

Sau đó, cô cũng không nghĩ tới, tiên đoán lại tới nhanh như vậy.

Sự tình lại thành ra cái dạng này.

Tiếng chuông tan học vang lên, nam chủ như là sống lại, trực tiếp đứng dậy từ cửa sau đi ra ngoài, toàn bộ hành trình không có để cô vào mắt.

Cô trên mặt tuy không thêm để ý, trong lòng lại nổi lên một trận khó chịu. Sau khi tan học cô không hề sốt ruột cứ thế đi toilet.

Ngay lúc cô ấn xả nước xuống, duỗi tay mở cửa, ngoài ý muốn phát hiện cửa bị người từ bên ngoài chống lại. Thanh âm lác đác lura thưa từ bên ngoài truyền đến, ước chừng có năm sáu người.

Tiếp theo, có một thanh âm nữ sinh truyền đến, mang theo âm dương quái khí: "Tổng Khuynh, kỳ thật chúng ta cũng không nghĩ sẽ khi dễ cô, chỉ là ai cho cô câu dẫn giáo thảo chứ?"

"Cũng không nhìn xem chính mình lớn lên là cái dạng gì!"

"Chu tỳ, đừng cùng cô ta nói mấy lời vô nghĩa, trước tiên cho cô ta bát nước, giúp cô ta mát mẻ hơn, trời nóng như vậy cơ mà."

Bên người ả có mấy nữ sinh phụ họa nói, mỗi người đều mang bộ dạng vênh vào tự đắc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (20)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

"Xem! Bị chúng ta dọa sợ tới mức không dám mở miệng kia!"

Một người nữ sinh đứng ở trên ghế bưng một chậu đầy nước, chuẩn bị hướng vào bên trong đổ xuống, đột nhiên từ bên trong vườn ra một bàn tay, dùng lực đẩy tới.

"Rầm——"

Sự tình phát sinh quá nhanh, chờ đến thời điểm đám người ấy phản ứng lại. Nữ sinh trên ghế cả người đã ướt đầm, mấy nữ sinh bên cạnh cũng đều bị dính nước, bộ dáng có vẻ chật vật bất kham.

Nữ sinh cảm đầu dữ tợn tròn mắt, một bên xoa xoa nước bị dính lên người, một bên giơ tay chỉ vào vài người bên cạnh: "Mấy người, đem cô ta kéo ra cho tôi!"

Vừa mới nói xong, "Phanh——" một tiếng vang lớn.

Cửa từ bên trong bị người đá văng.

Phó Khuynh nhìn mấy nữ sinh ăn no rửng mỡ không có việc gì làm.

Nhiều mi tỏ vẻ tâm tình của mình thực không tốt.

MDZZ*! Bị chơi chưa đủ đúng không?!

*câu chửi thề

Tổng Khuynh sẽ không đánh trả, nhưng không phải cô là người dễ chọc vào.

Lúc cô chuẩn bị đánh người, Tã Tã ở trong đầu dồn dập nhắc nhở nói: "Ký chủ, người không thể làm vậy a! Vạn nhất bị người ta phát hiện người không phải Tổng Khuynh, nhiệm vụ liên tục tiếp tính là thất bại."

Phó Khuynh âm thầm ở trong lòng phun tào một tiếng: Phiền toái!

Cô chuyển mắt: "Tã Tã, đem những lời mấy người này vừa nói trong năm phút đồng hồ thu lại rồi gửi vào di động ta."

"Ký chủ, người đây là đang phạm quy! Ta là một hệ thống có cốt khí, sẽ không làm những chuyện không có tiết tháo như thế này!" Cô vừa dứt lời, Tã Tã liền dựng thẳng hai tai hồ ly lơ lửng chính đáng mà nói.

Phó Khuynh một bộ biểu tình âm thầm, chun chun cái mũi: "Tốt, nếu người không muốn giúp ta, mà ta lại không thể dùng vũ lực, để mấy người này đánh ta là tốt rồi."

Tã Tã vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng giống cô gái nhỏ của ký chủ, khẽ cắn cắn đuôi cáo: "Được rồi, người tự xem di động của mình đi."

Tiết tháo là cái gì? Ngược ngược, bốn hệ thống còn nhỏ, không biết.

Khoé miệng Phó Khuynh lúc này mới nhếch một cái, thần sắc đạm nhiên nhìn về phía mấy nữ sinh kiêu ngạo ương ngạnh kia.

Không đợi mấy người này có động tác gì, đem đoạn ghi âm lừa từ Tã Tã trực tiếp phát ra.

"Tổng Khuynh, kỳ thật chúng ta cũng không nghĩ khi sẽ dễ cô, chỉ là ai cho cô câu dẫn giáo thảo?"

"....."

"Xem! Bị chúng ta dọa sợ tới mức không dám mở miệng kia!"

Lúc này mấy nữ sinh kia mới có phản ứng, nội quy trường học thành phố C luôn luôn nghiêm khắc, nếu bị truyền tới tai chủ nhiệm, hậu quả liên tưởng tượng cũng không dám.

Huống hồ, ai có thể nghĩ đến, cái Tổng Khuynh này thoát nhìn nhu nhu nhược nhược bộ dáng mềm mỏng tựa bóng hồng, lại cao tay như vậy!

Mấy nữ sinh, người nhìn ta, ta nhìn người, không biết nói gì.

Người cầm đầu gọi là Chu tỷ kia, vẫn coi là có lá gan lớn nhất: "Chúng ta nhiều người như vậy mà sợ cô ta sao, đem di động đoạt lấy cho tôi."

Phó Khuynh như là đã sớm dự liệu được việc này, không có sốt ruột mà mở miệng, một thân khí chất thượng giả. Nhìn thẳng vào mắt họ, không biết vì lý do gì đáy lòng nhút nhát, trong lúc nhất thời, không có ai dám tiến lên.

Lúc này, Phó Khuynh đã mở miệng: "Hiện tại, chỉ cần tôi động động ngón tay này, đoạn ghi âm liền sẽ được gửi đến hiệu trưởng, cô nói, có phải rất mong chờ không?"

Dừng một chút, cô lại như là nghĩ đến cái gì: "Nói đến Thảm Mặc Bạch, các người đều sùng bái yêu thích hẳn, nhìn xem trong lòng các người có bao nhiêu đen tối? Thủ đoạn có bao nhiêu độc ác?"

"Cô —— chúng tôi căn bản là không chạm được vào cô, ngược lại là chúng tôi, bị cô hất nước!" Thấy thế, một nữ sinh quát lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (21)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Phó Khuynh dù bận vẫn ung dung đem ánh mắt đảo qua các cô.

"Ha? Chứng cứ đâu?"

"Làm người a, vẫn nên thông minh một tí, không cần tự làm tổn thương mình."

Thời điểm nghe được câu cuối cùng kia, nữ sinh cảm đầu ngưng mắt nhìn Phó Khuynh liếc mắt một cái, thần sắc có chút khó coi.

"Đi ——"

Mấy nữ sinh lửa giận cuộn cuộn, mặt xám mày tro cam chịu rời đi.

Đến tận bây giờ, trò khôi hài này mới xem như kết thúc, Phó Khuynh trong lòng vẫn là có chút ghen khuất.

"Tà Tà, giao diện sau có thể hay không cho ta thân thể tương xứng một chút?"

Hệ thống có điểm ủy khuất, bĩu môi: "Tương xứng? Ba phút biến một cái! Ta đi đâu kiếm cho người người tương xứng?"

Phó Khuynh nhoen miệng cười: "Đó là bởi vì ta là độc nhất vô nhị a!"

Tà Tà: "....." Mỗi lần đều có thể tự luyện quên trời đất thành thạo như vậy sao?

Thanh đạm nhạt từ luôn là thoáng qua. Nam chủ biết Phó Khuynh ở trong buồng vệ sinh bị khi dễ, lòng tràn đầy áy náy, không hề nháo lên giống trẻ con nữa.

Biết cô không hy vọng việc "ở chung" bị lộ, ban ngày ở trường học không thể nào cùng cô nói chuyện, buổi tối đến chung cư mới ngẫu nhiên dính cô một chút. Cũng càng thêm xác minh tâm ý của chính mình.

Chu Thâm nói, nếu giọng nói, dáng vẻ và nụ cười của một người thường xuyên hiện lên ở đầu người; nếu không kẻ là vô tình hay cố ý đụng chạm phải cô ấy, tâm đều nhảy sẽ bang bang lên; nếu vui buồn đều muốn cùng cô ấy chia sẻ; nếu lúc nào cũng muốn chiếm hữu cô ấy, mỗi một lần nhủ mày, mỗi một lần cười vui.....

Như vậy, chính là đã thích một người.

Hắn thích tiểu súng vật, mà cô hoàn toàn không biết. Lúc cô nói ra câu kia, hắn biết, cô hình như không thích hắn.

Thì tính sao đâu? Hắn nhất định khiến cho cô thích hắn, yêu hắn. Bởi vì, trừ bỏ hắn, cô không còn lựa chọn khác.

Trong lúc này, tin tức Phó Khuynh đánh cược với chủ nhiệm lớp sẽ đứng vị trí thứ nhất lan truyền đi rất nhanh chóng.

Bởi vì có nam chủ vô duyên vô cớ ở bên cạnh nên cũng có không ít người tới muốn cùng cô làm quen. Có thổi phồng, có trào phúng, có cười nhạo, có khinh thường. Cô toàn bộ đều bỏ ngoài tai.

Lần đầu tiên hiểu rõ kiểm tra, thành tích còn chưa công bố, cô đã bị gọi vào văn phòng trước. Trong đó, có không ít những gương mặt lạ lẫm. Chủ nhiệm lớp giới thiệu mới biết được, hiệu trưởng cùng Chủ Nhiệm Giáo Dục đều ở đây.

Lần này nói chuyện, nói ngắn gọn chính là lần thi này cô biểu hiện phi thường tốt, thực lực bày ra một cách rõ ràng, bảo cô không cần quá áp lực, tiếp tục bảo trì năng lực.

Thành tích vừa công bố, mọi người đều mở rộng tầm mắt, bọn họ không dự đoán được chính là, Tổng Khuynh thể nhưng được tận 28 điểm! Thành tích này, đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Thời điểm Thẩm Mặc Bạch biết tin tức này, nội tâm không hề gọn sóng, thậm chí còn có điểm kiêu ngạo.

Không hổ là người hắn coi trọng người.

Chỉ là, bên người cô nhiều người vây quanh như thế, nhìn thật chướng mắt.

Vóc dáng không cao bằng hắn, lớn lên không soái bằng hắn, dáng người tí lệ không bằng hắn, kiếm tiền cũng không nhiều không nhanh bằng hắn? Từ đâu ra muốn ve vãn tiểu súng vật?

Chờ hắn đêm nay trở về, nhất định phải nhắc nhở tiểu súng vật thật tốt: Nam nhân đều là đại móng heo!

Còn hắn? Ngượng ngùng..... Hắn lớn lên đẹp trai, tuấn mĩ như vậy!

Mà để hắn trở thành nam nhân duy nhất của cô, chỉ còn cách vượt qua cô.....

Nghĩ như vậy, trên vành tai đang lút lút nghe hiện lên một mảnh đỏ bùng.

"Tổng Khuynh bạn học, có thể hay không giúp tớ xem đề này một chút?"

Thẩm Mặc Bạch nghe thấy phương thức tiếp cận giữa cô thế này, không khỏi phát ra một tiếng cười nhạo.

Ngay cả đề cũng không biết làm, còn muốn theo đuổi tiểu sủng vật của hắn?

Lại nghe cô nói: "Nếu cậu không biết đáp án đề này, tôi có thể nói cho cậu. Nhưng tôi chỉ biết làm bài, sẽ không giảng đề."

Những lời này rơi vào trong tai người khác, như thế nào cũng nghe ra cao ngạo coi thường người khác, nhưng hắn sao lại cảm thấy dễ nghe êm tai đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (22)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Tiểu sủng vật đã cao ngạo nói đến như vậy, hắn nên thức thời biết khó mà lui chứ nhỉ?

Thẩm Mặc Bạch ngược mắt liếc một cái, thấy trên khuôn mặt tươi cười của hắn ta quả nhiên hình như có xuất hiện vết nứt. Rồi hắn thu hồi ánh mắt lại, đứng ở trên người Phó Khuynh.

Giờ phút này, cô lấy bút ở trên tờ giấy trắng viết viết cái gì đó, biểu tình thập phần chuyên chú.

Làm tâm hắn sinh ra chút ghen tuông, hiện ngang nhìn thân mình nhưng vẫn không kiềm chế được quay đầu nhìn, tiếp theo, biểu tình trên mặt hắn cứng đờ.

Đập vào mắt là một cái tiêu đề viết bằng chữ đậm nét thô: Ăn ngon.

Tiếp theo hắn nhìn xuống, phía dưới tiêu đề phác họa đuôi gà, nho, dâu tây, sữa chua.....

Đừng hỏi hắn vì sao nhìn ra đó là sữa chua, bởi cô vẽ cái chai rồi rãnh mạch viết lên trên hai chữ "Sữa chua".

Tiểu sủng vật cũng quá đáng yêu đi?

Hắn giờ tay nhìn thời gian, thời điểm này cô xác thật cũng đã đói bụng.

Hôm nay hắn về sớm một chút, làm nhiều món ngon hơn, tranh thủ chuẩn bị cho sinh nhật, thành công tặng mình đi luôn...

Tính tính thời gian, sinh nhật vừa lúc là thứ sáu, cuối tuần sẽ có nhiều thời gian bên nhau.

Nghĩ như vậy, không chỉ có vành tai, mặt trắng nõn cũng đã đỏ bùng.

Thời điểm Phó Khuynh quay đầu vừa lúc thoáng nhìn thấy: "Cậu làm sao vậy? Bệnh sao?"

Thẩm Mặc Bạch hoảng loạn nháy mắt: "Tôi không.." lời còn chưa nói xong, một trận ầm ập ập đến trên trán.

Cô đây là đang quan tâm đến hắn sao?

Không quá vài giây, tay cô liền rời đi: "Không có việc gì a, nhiệt độ cơ thể bình thường. Sao mặt cậu lại đỏ như vậy chứ?"

Thẩm Mặc Bạch: "Có khả năng là hai ngày này thời tiết quá nóng nên bị cảm nắng một chút đi."

Phó Khuynh "Nga" một tiếng, không nói nữa.

Thẩm Mặc Bạch thấy cô tin tưởng, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Có điểm chốt dạ, nhưng thật ra đã sớm đem chuyện này quên đi.

Chờ hần lại trở lại chung cư thì nhìn thấy thiếu nữ bụng một chén chè đậu xanh xuất hiện ở trước mặt.

"Cậu đã trở lại? Tôi nấu rất nhiều, trong tủ lạnh vẫn còn, hâm nóng lại là có thể uống rồi."

Thẩm Mặc Bạch không nói gì, con người lẳng lặng cứ thế nhìn cô.

Một loại tình cảm dưới đáy lòng chậm rãi nảy sinh, sắp sửa chui từ dưới đất lên.

Cô cứ như vậy, hần làm sao có thể không thích chứ, hần như thế nào có thể nhường cho người khác chứ?

Phó Khuynh nhảy đôi mắt đen lúng túng liếc mắt, nhìn chăm chăm nam nhân trong chốc lát. Cô phát hiện, gần đây hần hình như có chút kỳ quái, mỗi khi không có việc gì liền thích nhìn chăm chăm cô, mỗi lần cô đều bị nhìn đến mặt đỏ tím đập. Nhưng cũng có thể hần chính là vẫn luôn phát ngốc như vậy, một câu cũng không nói, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì nữa.

Lúc sau, Thẩm Dật đi vào quán cà phê Màu Lam lộ ra dấu vết khác lạ, cũng may cô thu thập chứng cứ trong thời gian tốt nhất. Vì phòng ngừa lại có tình huống phát sinh, cô bí mật nhờ đồng nghiệp quán cà phê giúp cô chú ý, chính là vì đề phòng ngừa vạn nhất.

Mà kế hoạch của Thẩm Dật, không thể không nói rất hoàn mỹ.

Anh tức cùng ma túy khi hút vào rất độc, lúc sau hậu quả chính là làm nam chủ hoàn toàn mất khống chế trở nên cuồng bạo. Ở trong đám người hỗn loạn làm ra việc giết người.

Lúc sau, Thẩm Dật đã báo cảnh sát ngay từ đầu, cả nhà ở toà án lên án hần có khuynh hướng bạo lực, từng hút ma túy.

Mà cảnh sát trải qua điều tra, trong cơ thể Thẩm Mặc Bạch tra ra ma túy, xác định hần đã có hai năm sử dụng, tuy rằng mỗi lần lượng dùng không nhiều lắm, nhưng đối với án tử mà nói đây chính là chứng cứ trí mạng.

Phó Khuynh được hệ thống cho biết là nam chủ đã bị mẹ kế hạ độc hai năm, quả thực khó có thể tưởng tượng thế gian sẽ có người âm ngoan độc ác như vậy.

Bất quá hiện tại có cô, cô sẽ làm bọn họ biết, khi dễ người của cô sẽ nhận hậu quả gì.

Mà nam chủ trên người có độc tố, trải qua uống thuốc của hệ thống đưa đã sớm bài trừ sạch sẽ khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là còn có chút di chứng đó là —— thích ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (23)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Thời gian đúng hạn tới, sau khi Phó Khuynh nhận được lời nhắc nhở của hệ thống, nhìn thoáng qua nam chủ còn ngủ say, viết một tờ giấy để lại cho hần, sau đó lập tức từ cửa sau đi ra ngoài, mặc kệ chủ nhiệm đang ở trên bục giảng thao thao bất tuyệt.

Nhưng mà mắt của người trên bục giảng đang chăm chú giảng bài cũng không có để ý.

Từ Nghiên tuy rằng ngồi ở hàng phía trước nhưng lúc nào cũng chú ý tới Tống Khuynh. Một tháng tới nay, vẫn luôn không thể bắt được nhược điểm của cô, ngay cả khi thường xuyên lợi dụng Chu Mật cũng không đào bới được gì.

Hiện tại nhìn thấy cô trốn học, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội cáo trạng này.

"Lão sư, Tống Khuynh trốn học, ngài mặc kệ không quản sao?" Không có báo cáo, Thẩm Nghiên thành linh đứng dậy, ngửi khí sắc bén hướng về phía chủ nhiệm lớp hỏi.

Chủ nhiệm lớp đúng là đang giảng đến hứng khởi, đột nhiên bị đánh gãy, không khỏi nhíu mày: "Vậy em nghĩ nên quản như thế nào?"

Thẩm Nghiền thấy thế cười: "Trái với kỷ luật lớp học, công khai khiêu khích nội quy trường học, khai trừ!"

Người trên bục giảng giật mình một lát, nhìn nữ sinh trước mặt, trước kia còn cảm thấy cô ta ngoan ngoãn hiền chuyện là hạt giống tốt, không nghĩ tới tuổi còn nhỏ tâm lại tàn nhẫn đến như vậy?

Tổng Khuynh trêu chọc cô ta chỗ nào? Nghĩ như vậy, lời nói liền ra miệng: "Em ấy ngày hôm qua đã xin nghỉ, như thế nào, còn cần tôi báo với em một chút?"

"Là bạn học, em... em chỉ là quan tâm một chút mà thôi."

Những lời này, thân là lão sư nói ra, xác thật đảm bảo cũng không cảm thấy nơi nào sai trái, điều đầu tiên dạy học sinh là dạy bọn họ làm người như thế nào.

Từ Nghiền rũ đầu ngồi xuống, nghe đồng học chung quanh nghị luận, đáy mắt âm lệ như thế nào cũng không che giấu được.

~

Quán cà phê cách trường học không xa, Phó Khuynh tới mất nhìn bốn phía, quả nhiên thấy Thẩm Dật vừa mới ngồi xuống ở vị trí góc khuất, cô không có sốt ruột, đầu tiên là cùng đồng nghiệp tiếp đón rồi dạn dò cô ấy một câu. Chọn một chỗ gần vị trí Thẩm Dật nhất liền ngồi xuống.

Bởi vì mỗi một bàn ở giữa đều bài trí cây xanh để che giấu, vị trí ẩn nấp khá tốt. Nhưng không gian sẽ trở nên nhỏ hẹp, tuy rằng không thể so sánh nhưng đối với quán cà phê mà nói, khách hàng vẫn rất đông đủ.

Này đây, Phó Khuynh từ bên cạnh hắt ta đi ngang qua cũng không có bị chú ý.

Qua ước chừng nửa giờ, Phó Khuynh đã đem máy ghi âm loại nhỏ giấu ở trong bồn cây, chờ đợi chuyển biến sắp đến.

Sự tình giống như đã xảy ra biến hóa.

Chỉ nghe một đạo thanh âm nam tử vang lên: "Thẩm đại thiếu gia, thật ngượng ngùng, tôi đến trễ."

Chẳng lẽ là... Phó Khuynh không có chờ, lập tức từ trong túi móc ra một cái máy quay phim loại nhỏ, từ góc tường chỗ cây xanh thông thả đi vào. Tuy rằng vẫn có che giấu, nhưng chụp rõ ràng mặt người vẫn là có thể.

Làm xong, cô một bên bưng ly cà phê nhấp một ngụm, một bên nghiêng tai nghe bọn họ nói chuyện.

Bọn họ nói chuyện thanh âm cũng không lớn, thời điểm nhắc tới nam chủ càng là mịt mờ, thật không biết kiếp trước nguyên thân làm như thế nào có thể đem sự tình quan hệ trong đó chải vuốt rõ ràng.

Còn tốt là cô từ chỗ Tả Tả lừa được máy ghi âm cùng máy quay phim.

Nghe lời Thẩm Dật cùng kiếp trước giống nhau như đúc, cô có chút hứng thú. Chẳng qua, thật ra có chút tò mò vị ngồi đối diện với hắt có thân phận gì.

Nếu cô không đoán sai, không phải là bị ung thư không sống được bao lâu thì cũng chính là người tuyệt vọng mỗi ngày đều phải ở trên mũi dao dính máu huyết bỏ mạng.

Xem ra, Thẩm Dật này thật ra có chút năng lực, chỉ tiếc, vô dụng không dùng được.

Lạp lap lap ~ canh ba ~

Cầu cái phiếu ~

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (24)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Sau khi tỉnh lại, Thẩm Mặc Bạch theo thói quen thân nhiên nhìn sang phía bên phải.

Tiểu sủng vật đi đâu rồi? Đã tan học rồi sao?

Giờ tay nhìn thời gian, chưa có đến giờ a.

Lúc này, khòe mắt nheo lại mới khiến cho hắn chú ý tới tờ giấy trên bàn. Dem mắt trên mấy chữ nhìn tới tới lui lui cẩn thận.

Khòe miệng không tự chủ được mỉm cười.

Hắn đầu tiên là đi siêu thị một chuyến, đem đồ tiểu sủng vật thích ăn, hoặc có khả năng thích ăn tất cả đều mua hết. Đặc biệt là mấy thứ đùi gà, sữa chua, dâu tây cùng nho.

Đi ngang gian hàng rượu, lại chọn một chai rượu vang đỏ chất lượng tốt.

Chờ hắn làm xong tiệc tối, thấp ngon nết, rót rượu vang đỏ, hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng, nhìn một chút thì đã 8 giờ rưỡi rồi.

Hắn cầm di động ấn vài cái rồi đặt ở bên tai, lặp đi lặp lại thử vài lần, liên tiếp nghe được đều là âm thanh tông đài nhắc nhở.

Tiểu sủng vật như thế nào còn chưa trở lại?

Là đi chuẩn bị quà sinh nhật cho hắn sao? Chính là... Hắn chỉ nghĩ muốn cô, không đúng, cô muốn hắn cũng có thể cho, cũng không đúng, chỉ cần là cô đưa, hắn đều thích.

Bất quá, giống như còn thiếu đồ thì phải.

Lại nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, hy vọng có thể đuổi kịp trước khi tiểu sủng vật trở về.

Không có chần chờ, Thẩm Mặc Bạch lập tức đi tới trước cửa, vừa mới chuẩn bị đổi giày, khòe mắt thoáng nhìn từ giày phía dưới giống như đè nặng một phong thư.

~

Phó Khuynh không nghĩ tới hai người này lại lâu la đến như vậy, nói cái giá đều không thể đồng ý, còn cái gì hãm hại, bôi nhọ, phạm tội?

Cô không cảm được lấy di động xem thời gian, đã 8 giờ bốn mươi, bởi vì sợ có người gọi điện nên đã để chế độ im lặng. Vốn đang lên kế hoạch đến tiệm bánh mua một cái cho nam chủ, giờ đều đã bị hai người này làm chậm trễ.

Ngay khi một tia kiên nhẫn cuối cùng của cô hầu như không còn, muốn rời đi.

Hai người này rốt cuộc đã kết thúc, đứng dậy bắt tay, trăm miệng một lời nói câu "Hợp tác vui vẻ."

Hợp · tác · vui · vẻ · cái · đầu · a!

Kiểm tra rồi liếc mắt một cái về phía cái di động đang trước, con người đen nhánh của cô vừa chuyển, bỗng nhiên tâm sinh ra một kẻ.

Sau khi từ quán cà phê rời đi liền ngăn cản một chiếc xe, báo địa chỉ muốn đi là Cục Công An.

~

Bên kia, Thẩm Mặc Bạch đem thư ở túi giày phía dưới rút ra, dùng tay phát phát trên mặt giấy.

Lúc mở ra, hắn thấy đơn giản chỉ có hai hàng, tay liền không chịu khống chế run rẩy, phong thư rơi xuống mặt đất.

Hắn như là không thấy được, lòng mi kịch liệt run rẩy, trên mặt thần sắc lạnh đến mức làm cho người ta sợ hãi, cả người như là bị một áp lực lớn khổ sở đè nén, hắn đứng ở tại chỗ hồi lâu, lâu đến mức chân đều có chút cứng đờ. Hắn dường như mới nghĩ tới cái gì. Bước bước chân đi vào phòng ngủ.

Ở trên máy tính bùm bùm ấn vài cái, tiếp theo, ở trên di động xuất hiện một dãy số.

Vang lên hai tiếng, một giọng nữ từ bên trong truyền đến.

"Uy, thưa ngài, nơi này là quán cà phê Màu Lam."

Không có nhiều lời vô nghĩa, Thẩm Mặc Bạch mở miệng: "Tôi tìm Tống Khuynh."

Đối phương im lặng vài giây, "Cô ấy mới vừa đi, còn chưa quá hai phút đâu! Ngài là gì của cô ấy vậy?"

"Tôi....." Hần là gì của cô? Bạn cùng phòng? Bạn học? Hoặc là ngay cả bằng hữu đều không tính đi?

"..... tôi đã biết, ngài là tiên sinh vừa rồi đúng không? Xin chờ một chút..."

Ngay sau đó, âm thanh trang giấy cọ xát truyền đến, đối phương như là đang ở đó tìm kiếm thứ gì. Vài giây sau, đối phương lại cười hỏi.

"Ngài là Thảm Dệt phải không?"

Nghe thấy câu nói đó, Thảm Mặc Bạch không do dự trực tiếp ấn cắt đứt, như là sợ người này gọi lại, đem điện thoại tắt nguồn, nhìn chằm chằm di động trước mắt, trực tiếp từ cửa sổ ném ra ngoài, di động rơi trên mặt cỏ thanh âm trầm đục truyền đến tai.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (25)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Di động rơi vào mặt cỏ truyền đến âm thanh trầm đục tới tai, cả người hắn lúc này mới hoàn hồn.

Bước chân không tự giác đi tới phòng khách, nhìn hắn vì cô chuẩn bị bữa tối còn có ánh nến, tựa như đang xem một trò cười.

Cô hiện tại đang làm gì, ở đâu? Có phải cô thích người khác hay không? Có phải hay không.....

Cánh tay bên cạnh bị hắn hung hăng nắm chặt, suy nghĩ tiêu cực này bị hắn cắt đứt. Hắn không dám tin tưởng.

Trái tim như là bị chỉ bạc cuốn lấy, từng chút từng chút buộc chặt, trong cổ họng đầy chua xót.

Hắn bỗng nhiên cười ra tiếng, bụng rượu vang trên bàn lên một hơi uống sạch.

Thời điểm Tả Tả tiếp nhận được tín hiệu cảm xúc của nam chủ có dao động, Phó Khuynh đang cùng cảnh sát nói chuyện với nhau thật vui. Hắn lại nghĩ đến tiến độ của nam chủ cùng ký chủ, muốn nói nhưng lại thu trở về.

Phó Khuynh nhìn nam nhân ước chừng hơn ba mươi tuổi ở trước mặt, thật không nghĩ tới, cậu của nam chủ lại trẻ như vậy.

Mà ở đời trước, bởi vì mẹ nam chủ là Hạ Lan Ninh khi còn trẻ ương ngạnh muốn cùng Thảm Diệp kết hôn, cùng cha mẹ náo loạn bất hòa, dưới sự tức giận mà cắt đứt quan hệ.

Nhiều năm như vậy tới bây giờ, cha mẹ Hạ Lan Ninh trước khi chết cũng không biết nữ nhi bọn họ sớm đã không còn ở nhân thế. Mang theo tia vương bản, giao phó cho đứa con duy nhất chính là phải tìm được chị gái hắn.

Sau khi đơn giản giải thích ý đồ, Hạ Lan Minh lộ ra thần sắc mừng rỡ, hắn đã gần hai mươi năm không có gặp qua chị gái mình.

"Chị của ngài....." Phó Khuynh mím môi, có chút không đành lòng đánh vỡ mong đợi của hắn, nhưng đây là sự thật a, huống hồ, hiện tại cô có chuyện quan trọng muốn làm, cần chặt rằng, "Chị của ngài bà ấy đã qua đời."

"Bất quá, đã để lại đứa con trai cùng tuổi với tôi. Hôm nay, tôi tới tìm ngài chính là vì cậu ấy."

Đem tình huống Thảm Mặc Bạch nói qua, lại đem chứng cứ vừa ghi được cho Hạ Lan Minh xem.

Hắn còn chưa tiếp thu được hoàn toàn cái tin tức đau buồn này, hiện giờ người thân duy nhất của mình lại sắp bị bôi nhọ tội danh.

Biểu tình bi phẫn: "Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ vì cháu trai của mình lấy lại công đạo."

Phó Khuynh: "Trước tiên không cần rút dây động rừng, trên người bọn họ có ma túy, tôi nghĩ tới một biện pháp cần ngài phối hợp."

Đối phương không nói gì, giờ phút này như là bị đoạn ghi hấp dẫn, chờ hắn hoàn hồn, hướng về phía Phó Khuynh nói: "Người này tên Lâm, là tội phạm lần trốn chúng tôi đang muốn bắt giữ."

Phó Khuynh: "....." Thật đúng là bị ta nói trúng rồi?

Kế tiếp, hai người lại đem kế hoạch ngày mai bàn bạc kỹ càng tỉ mỉ hồi lâu.

Chờ đến lúc kết thúc, Phó Khuynh mới bừng tỉnh nhớ tới một việc phi thường trọng đại.

.....Muộn như vậy, hắn sẽ không còn đang đợi cô đi?

Từ Cục Công An đi ra, bên ngoài sắc trời đã đen kịt, cự tuyệt ý tốt của Hạ Lan Minh, bắt một chiếc xe taxi, Phó Khuynh trở về chung cư.

Lúc mở cửa, Phó Khuynh khó có khi nhút nhát một hồi: "Tà Tà, nam chủ hắn, không tức giận phải không?"

Tà Tà sờ sờ lỗ tai hồ ly: "..... Giống như, đại khái là có giận một chút....."

Hỏi nguoi cũng bằng không.

Thấy trong phòng đèn còn sáng lên, Phó Khuynh thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật may là hắn còn ở đây.....

Đang lúc cô khom lưng đổi giày thì bị một tờ giấy trên mặt đất thu hút ánh mắt.

Cái này..... Cái này không phải là thư tình nguyên thân viết cho Thẩm Dật sao? Sao lại ở chỗ này?

Chẳng lẽ nói, Tống Khuynh đã trở lại?

Đánh gãy suy nghĩ miên man: "Ký chủ, thư tình này vẫn luôn bị nguyên thân để ở tủ giày, hôm nay trùng hợp bị nam chủ chú ý tới, sau đó....."

Nói đến chuyện này, Phó Khuynh nháy mắt đã hiểu, cô nhắc chân hướng bên trong đi đến, không có gì bất ngờ khi thấy được trên bàn cơm có tiệc tối cùng nến đỏ.

Lòng tốt giống như bị néo một chút, không thể nói là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (26)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Đầu tiên cô đẩy cửa phòng nam chủ ra, bên trong đèn sáng nhưng lại không có một bóng người.

Lúc này mới nhớ tới có đem theo điện thoại, lập tức nhớ ra lúc nãy nhận được hai tin nhắn, là của Thẩm Mặc Bạch. Thế mà vừa nãy cô còn thẳng tay tắt máy.

Cô không biết chính mình như thế nào trở lại phòng ngủ, đèn không bật, cô đơn giản cũng không muốn bật, trong phòng có chút ánh sáng của ánh trăng chiếu vào, cũng không tính là quá tối.

Mới vừa ngồi vào mép giường, một đạo thanh âm vang lên: "Cậu đã trở lại."

Thanh âm mang theo vài phần khàn khàn, lại hết sức quen thuộc.

Ngay sau đó, Phó Khuynh rơi vào một cái ôm, nhiệt độ cơ thể hắn mang theo khí lạnh, hai tay gắt gao như là muốn đem cô dung nhập vào xương tủy. Phó Khuynh thỉnh thoảng giật mình.

Trong nháy mắt, mùi lạnh hương của cơ thể hắn trộn lẫn với hương rượu nhảy vào chóp mũi Phó Khuynh.

Đây là..... Uống không ít rượu? Chạm rảnh, từ bỏ giấy giả.

Thẩm Mặc Bạch không biết chính mình vì cái gì còn ăn vạ không đi, có lẽ chỉ là nghĩ chờ đến khi cô về, tự mình hỏi một câu.

Nhưng hắn tựa hồ đánh giá cao tử lượng của bản thân, mới uống hơn phân nửa bình rượu đã say bảy tám phần.

Trực tiếp đi vào phòng ngủ chờ cô. Toàn bộ căn nhà đều tràn ngập hương thơm trên người cô. Giống như tật xấu thích ngủ của hắn lại tái phát, nhưng hắn không dám ngủ, sợ ngủ một giấc dậy sẽ không nhìn thấy cô nữa.

Mơ mơ màng màng nhìn thấy bóng người quen thuộc. Hương trên người cũng là hương vị quen thuộc.

"Thực xin lỗi, hôm nay là sinh nhật cậu, thế mà tôi lại về muộn."

Thanh âm mềm mại mang theo vài phần xin lỗi.

Thẩm Mặc Bạch lưu luyến đồng thời cũng thanh tỉnh vài phần.

Ghé vào hõm vai cô cọ cọ, cảm giác được thân thể cô cứng đờ, thờ dài một hơi.

Tiếp theo lại nghe cô nói: "Tôi hôm nay vốn dĩ muốn đi làm bánh kem cho cậu, nhưng có một số việc trì hoãn, cậu đừng nóng giận a."

Tức giận? Hắn như thế nào sẽ tức giận với cô? Hắn hiện tại chẳng nên cao hứng sao? Cao hứng cô còn vì hắn chuẩn bị lễ vật? Vẫn nghĩ tới, cô đi hẹn hò vì thế mới quên sinh nhật của hắn, đương nhiên hắn đang tức giận a?

Trong lòng không có chỗ phát tiết oán khí càng tăng thêm vài phần, ở vành tai cô nhẹ nhàng găm cắn một chút, "Nếu biết hôm nay là sinh nhật tôi, vậy cậu nên bồi thường cho tôi?"

Phó Khuynh không dự đoán được hắn sẽ có hành động như vậy, đầu quả tim tê tê đại đại, lưng không khỏi thẳng tắp.

Nhưng mà lại nghĩ đến, hôm nay là sinh nhật tuổi mười tám của hắn, hắn đợi cô cả đêm, cũng uống không ít rượu. Tâm cô không chịu không chế mềm xuống.

"Cậu muốn tôi bồi thường như thế nào, tất cả liền đều theo ý cậu."

Lời cô nói làm Thẩm Mặc Bạch lặng thinh một lát, lúc này mới ngẩng đầu đánh giá cô.

Ánh trăng mỏng manh dừng ở trên mặt cô, phác họa lên đường cong nhu hòa của cô, da thịt đẹp tựa như ngọc, xuất chúng nhất vẫn là cặp mắt to, giờ phút này như là thấy được một làn thu thủy*, khỏe mắt hơi hơi nhếch, mũi thái trầm sinh.

*làn thu thủy: làn nước mùa thu. (Re: Ai đã học lớp 9 sẽ biết "Làn thu thủy nét xuân sơn" trong Truyện Kiều - Nguyễn Du nhỉ?!)"

"Cái gì đều có thể chứ?" Cánh môi hắn nhẹ nhàng vẽ một đường trên vành tai cô, thấp giọng lười biếng nói.

"Đương nhiên." Sợ hắn không tin, cô trả lời thật mau. Hoàn toàn không có chú ý tới chính mình sắp nhảy vào bẫy của người nào đó.

"Vậy thì tốt....." Hắn buông lỏng vòng tay ôm chặt cô ra, bàn tay lạnh lẽo đặt trên thân thể ấm áp của cô, thông thả đặt ở dưới bụng, ngưng mắt nhìn chăm chăm cô, thanh âm trầm thấp câu dẫn người ta phạm tội: "Giúp tôi....."

Vật cực nóng cứng rắn kia làm Phó Khuynh ngốc nghếch chôn chân tại chỗ, thật lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

Thẩm Mặc Bạch ngược lại cực kỳ kiên nhẫn, một tay ôm lấy đầu vai cô, một tay khác chỉ huy tay cô mở đai lưng quần.

Trong một khắc chạm đến hắn, chuông cảnh báo trong lòng Phó Khuynh chính thức gõ vang. Ở trong đầu không ngừng kêu gọi hệ thống.

"Tà Tà, đây là có chuyện gì? Người mau ra đây giải thích rõ ràng cho ta!"

Tà Tà ngược lại chỉ nhìn toàn bộ màn hình, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ dùng đuôi cáo che khuất đôi mắt lại.

—
A cái xe ~

Kỹ thuật lái xe không tốt, ngồi không ổn tí nào~

Mau lấy phiếu miễn phí ủng hộ ta a!

Ta vui vẻ liền càng bạo hơn~~~

Re: Những lời nào không có "Re:, Editor:" thì đều là của tác giả nói nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (27)

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Aki Re

Hình như có chút khó có thể mở miệng: "Ký chủ, người không biết, nam chủ lúc này gọi điện thoại tới quán cà phê, đồng nghiệp của người lại sai lời, đem hân ngộ nhận thành Thẩm Dật, hơn nữa hân mới vừa phát hiện ra thư tình....."

Tà Tà nói nói đến một nửa, trước mặt màn hình đột nhiên biểu hiện chết máy, giữa lúc cùng ký chủ liên hệ bị một loại ngoại lực tách ra.

Phó Khuynh yên lặng dưới đáy lòng phun tào: Không có một lần nào được việc!

"Chuyên tâm một chút được không....." Thanh âm nam chủ quấy rầy suy nghĩ, chỉ cảm thấy hạ thân hân càng ngày càng nóng.

Không biết qua bao lâu, lâu tới mức không còn cảm nhận cái tay đó là của chính mình, liền động một chút đều cảm thấy nhức mòi.

Hân rút cuộc cũng buông lỏng ra, hình như là cảm khăn lông ướt giúp cô lau chùi, cô kệ hân tùy ý, mí mắt lười đến mức không muốn mở.

Sau đó lại không biết người ở cạnh mình nói thảm câu gì, cô "Ân" một tiếng liền chìm vào mộng đẹp.

Thẩm Mặc Bạch: Giống như lần này có điểm xúc động.....

Tuy rằng mua đồ vật vô dụng, hân giữ trong lòng một thân đầy oán khí nhưng thật ra đều theo "vận động" tiêu tán không ít.

Hân nhẹ ôm đem cô đặt ở trên giường, nhìn cô ngủ.

"Tôi có thể hôn em không?" Hân dùng ngón trỏ từng chút từng chút miêu tả mặt cô, dừng một chút ở trên môi đỏ mọng.

Nghe cô mơ mơ màng màng từ xoang mũi phát ra một tiếng kêu rên, lòng bàn tay lại ngừng ở cánh môi no đủ, lặp lại xoa nắn, "Tôi đây là đang nói nơi này a."

"Không có cự tuyệt, vậy thì chính là đáp ứng tôi hôn em nga....."

Vừa dứt lời, liền đem hơi lạnh trên môi dán vào đôi môi ấm áp của cô, như là đưa trẻ ăn vụng đường, trong lòng mừng rỡ đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Đầu lưỡi cẩn thận miêu tả hình dáng cánh môi, thử thăm dò khớp hàm, linh hoạt cay ra, quần lấy cái lưỡi đình hương, càng ngày càng thêm thâm nhập, một chút một chút trầm luân vào hương thơm ngào ngạt này.

Thật tốt, em không có đẩy tôi ra.....

-

Sáng sớm hôm sau, Phó Khuynh tỉnh lại, ký ức tối hôm qua trong nháy mắt dừng mảnh chảy vào trong óc, thẹn thùng mà kéo chăn che khuất mặt.

Cô như thế nào lại bị sắc đẹp mê hoặc?

Trách không được mọi người thường nói: Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Rõ ràng nói muốn coi hân như em trai nuôi dưỡng thật tốt, thân tình với tiểu xe lửa nói như thế nào chệch đường ray liền chệch đường ray?

"Ký chủ, tình yêu qua đi cũng có thể phát triển trở thành vì vĩnh hằng bất biến." Thanh âm Tà Tà từ trong đầu truyền đến.

Hân không nói lời nào còn tốt, vừa nói ra Phó Khuynh liền giận sôi máu, gần từng chữ một nói: "Ngày hôm qua như thế nào biến nhanh như vậy? Phản đồ! Người có biết hay không ta thiếu chút nữa liền vì nhiệm vụ hiến thân?!"

"Chẳng phải khi thấy phi lễ phải chó coi sao! Ta là một hệ thống có tiết tháo! Còn nói, ngày hôm qua hệ thống gặp trục trặc, trùng tu suốt tám giờ mới tốt lên!" Tà Tà nói lời lẽ chính đáng, tỏ vẻ chính mình rất có lý.

"Người còn là hệ thống sao? Ra trục trặc còn không biết xấu hổ..... ân....." Cảm nhận được chân bị kéo đi một chút, Phó Khuynh nói đến một nửa thì ngừng lại, vội vàng hướng trên người nhìn lại, còn tốt, xác nhận quần áo đều còn trên người.

Cái đầu xù xù, đập vào mắt chính là một trương tuần mỹ nhân trước mặt. Hân nửa người trên trần, nửa dưới trong chăn, chính là mang theo ánh mắt lười

biếng đánh giá cô.

"Cậu..... Cậu còn tức giận sao?" Nữ hài thấp giọng nói.

Thẩm Mặc Bạch sững sốt một giây, mới nhớ tới cô chỉ cái gì, "Không giận."

Theo sau đó, cô như là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, đứng dậy xốc chân lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (28)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Thẩm Mặc Bạch: "Cậu không có gì để nói sao? Về tối hôm qua....."

Hắn mới nói được một nửa đã bị Phó Khuyneh lạnh giọng đánh gãy: "Tối hôm qua cậu uống nhiều."

Uống nhiều? Uống nhiều ý tứ là hắn suy nghĩ nhiều sao?

Cho nên, cô đây là đem chuyện tối hôm qua trở thành tình một đêm sao?

Không, không đúng, rõ ràng chính là hắn bị coi là người tình một đêm.

Phó Khuyneh đối với việc tối hôm qua, quả thực chính là khó có thể nhìn thẳng, tưởng tượng đến nam chủ hôm qua vừa mới trưởng thành, chính mình liền không muốn thành đất trâu bắt chó đi cày a?

Quả thực đây chính là tội ác tày trời, tội ác tày trời.

Nếu không chờ được nhiệm vụ kết thúc, liền hướng tới Việt Nam Lào Campuchia trốn chạy?

Bất quá, trước mặt phải đem nhiệm vụ hoàn thành.

Cô trầm mặc không nói, dừng ở trong mắt Thẩm Mặc Bạch phiên dịch lại chính là: Cô ấy không nghĩ, không quan tâm đến mình.

Hắn phát ra một tiếng cười khẽ, "Cậu thích hắn như vậy sao?"

Mới vừa lấy lại tinh thần Phó Khuyneh căn bản không nghe rõ hắn nói cái gì, chỉ nghĩ phải giải thích như thế nào về sự tình tối hôm qua ở quán cà phê.

"Tôi ngày hôm qua trốn tiết của chủ nhiệm lớp là bởi vì có việc phải làm."

"Tôi cùng Thẩm Dật một câu đều không có nói qua....."

Hai hàng lông mày của nữ hài nhíu chặt, cắn môi dưới.

Không hiểu sao, hắn lại thích nữ sinh đang run sợ này, đã vậy hắn còn không chừng nết? Nội tâm cuộn cuộn chứa đầy tình cảm nói không nên lời, cũng không biết đây là cao hứng hay vẫn là chưa xốt.

.....

Cuối cùng, mọi khổ sở đều hóa thành một câu quan tâm cô.

"Vì cái gì muộn như vậy mới trở về?"

Nghe được những lời này, Phó Khuyneh không biết phải giải thích như thế nào bỗng nhiên như là tìm được một chủ đề để mở miệng.

Đôi mắt sạch sẽ sáng ngời nhìn chăm chăm hắn, cánh môi hé mở.

"Cậu trước tiên đừng nói chuyện, từ từ nghe tôi nói."

"Lần trước tôi ở quán cà phê làm thêm đụng phải Thẩm Dật, nghe hắn nhắc tới cậu, tôi mới biết được hắn là anh trai cùng cha khác mẹ của cậu, tôi mơ hồ nghe thấy hắn nói muốn hãm hại cậu."

"Lúc ấy không có chứng cứ, tôi cũng không biết nên nói thế nào. Cho nên bảo đồng nghiệp để ý hắn, quả nhiên, hắn ngày hôm qua lại tới. Sợ rút dây động rừng, tôi liền như ăn trộm. Còn rình hắn cùng đồng lõa nói chuyện."

"Lúc sau tôi liền đem chứng cứ đưa đến cục cảnh sát."

Nói xong, cô từ trên bàn cầm lấy di động, ấn vài cái, đem video phát ra.

Bởi vì ngày hôm qua thời gian quá dài, có chút rườm rà, chân chính chỉ có vài câu giá trị, cô bảo hệ thống cắt ghép lại làm ra bản tốt hơn.

Không đến hai phút, ghi hình cũng phát xong, cô hình như nghĩ tới cái gì lại bổ sung nói.

"Tôi vốn dĩ cho rằng thời gian đủ, nhưng lại vẫn về trễ bỏ lỡ sinh nhật của cậu, thực xin lỗi."

"Đến nỗi..... cái phong thư tình đó là chuyện rất lâu trước kia, tôi đã sớm không còn thích hắn. Nếu không phải cậu phát hiện phong thư kia, tôi khả năng cũng nhớ không nổi có thích qua hắn....."

Nghĩ nghĩ tiếp, không còn gì bổ sung, logic cũng đều rất tốt. Yên lặng dưới đáy lòng chờ qua mưa đông!

Thẩm Mặc Bạch bị cô một phen cho nghe lời nói cùng video ở tại chỗ.

Đầu vù vù một hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Có chút khó có thể tin, cho nên..... Cô ngày hôm qua không phải đi thông báo, đi hẹn hò, mà là bởi vì có người muốn hại hắn nên mới đi thu thập chứng cứ.

Cô nói, cô đã không còn thích Thẩm Dật, cô còn nói, nếu không phải hắn nhắc nhở cũng nhớ không nổi chuyện từng thích qua hắn ta.

Lại nói, thư tình nhét vào phía dưới tủ giày, có thể là có bao nhiêu thích? Nhiều lắm là ở trên đường nhìn người ta nhiều hơn một chút, tiểu nữ sinh tuổi dậy thì chỉ là nãy mầm sai lầm một lần thôi.

Không đúng, hoàn toàn phải là không đáng để vào mắt.

Chỉ là, hắn không nghĩ tới, anh trai cùng cha khác mẹ thế mà lại dùng loại thủ đoạn này đối phó với hắn, ma túy..... Thật sự là đủ tàn độc, mặt người dạ thú.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (29)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Từ khi cha đem nữ nhân cùng đứa con trai kia về, một gia đình lẽ ra phải thuộc về hắn, một đêm lập tức bị phá hủy.

Người cha vĩ đại trong lòng hắn dường như cũng thay đổi. Hắn đã dùng thời gian mười năm, giờ mới chân chính rõ ràng thấy được bộ mặt của hắn ta.

Dối trá, tham lam, tiểu nhân giả danh quân tử.

Hắn đã không ôm chờ mong đợi hai người ngoại lai kia, đã vậy còn lần lượt muốn bôi nhọ hắn còn chưa đủ sao? Hiện tại -- lại còn muốn biến hắn thành tội phạm, cho hắn chịu mọi tội danh.

Hắn không giải thích, cũng không đại biểu hắn yếu đuối. Tin tưởng người của hắn, trước nay mọi thứ đều không cần giải thích.

Tựa như..... Tiểu sùng vật. Luôn có thể làm tâm tình của hắn thay đổi rất nhanh.

Hào tâm biến thành một khối kẹo cứng không cần thận nuốt vào, chỉ cần vừa nhớ tới cô liền sẽ một chút một chút đã hòa tan.

Mang theo từng đợt từng đợt ngọt ý, thấm nhập tâm can.

Hắn ngược mắt nhìn cô, mờ mịt lộ ra biểu tình ngốc nghếch, duỗi tay đem cô ôm vào trong lòng, tham lam hít hương vị của cô vào. Nhưng mà, cô đối với hắn cũng không phải tình yêu.

"Cảm ơn, nhưng mà..... không được quên, là em trêu chọc tôi trước....."

Phó Khuynh nghe ngữ điệu hắn hỏi mang theo ủy khuất, xương bả vai chỗ bị hắn cọ đến phát ngứa, nhưng hai tay bị hắn quấn lấy, nhất thời không thể ra tay gỡ.

Trước kia cô sợ nhất đối với ba chữ "Tiểu khả ái" này có hiểu lầm gì? Như thế nào giờ lại cảm thấy hiện tại hắn chẳng khác gì "Tiểu vô lại" cả?

Còn chưa có mở miệng, ngược lại hắn đã quở trách cô trước còn bảo cô đã làm ra "Hành vi phạm tội".

"Là em sờ tôi trước....."

Phó Khuynh nghi hoặc: "Tôi sờ khi nào?"

Nhưng hắn lại như thuộc trong lòng bàn tay không báo trước liền đem bao nhiêu chuyện nói ra: "Ngày chín tháng mười chiều hôm đó, lúc em đánh thức tôi, sờ soạng bả vai; ngày hôm sau, khi tôi đi ngang qua nhà, em cũng sờ soạng tay của tôi; bảo tôi lên giường ngủ, nấu cơm cho tôi, quan tâm tôi, áo ngủ nhường cho tôi mặc; còn nữa, tối hôm qua, tôi... tôi là lần đầu tiên....."

"Dừng dừng dừng, đừng nói nữa." Phó Khuynh dùng tay làm dấu dừng lại.

Hắn nói, xác thật một chữ cũng không sai, nhưng mà không phải hắn mặt dày mày dạn ở nhà cô không đi sao?

Hiện tại lại nói đi ngang qua???

"Ký chủ, nhưng vào tối hôm qua người đã cướp đi trong sạch của nam chủ là sự thật a." Tả Tả bất ngờ lên tiếng.

Phó Khuynh trong lòng thiên ngôn vạn ngữ muốn phun trào nháy mắt bị nghẹn lại, "Nhưng mà."

Tả Tả phảng phất biết được suy nghĩ trong lòng cô, "Đừng có nhưng mà, ta hỏi người, người tưởng tượng một chút, hình ảnh nam chủ cùng nữ sinh khác ở bên nhau, trong lòng người có cảm giác như thế nào?"

Hắn cùng nữ sinh khác ư?

Hình như chưa từng gặp qua hắn với nữ sinh khác ở cùng nhau?

"Ta tưởng tượng không ra." Phó Khuynh trung thực đáp.

Tả Tả ngược lại hỏi: "Nếu tối hôm qua làm chuyện hồ xấu kia, không phải cùng người, mà là người khác cùng hắn..."

Nửa câu sau lời nói còn chưa có rơi xuống, Phó Khuynh chém đinh chặt sắt nói: "Không được!"

Ý thức được chính mình phản ứng kịch liệt, Phó Khuynh chột dạ rũ xuống đôi mắt, trầm mặc nhìn qua.

Ngược lại là đã minh bạch được tâm ý của bản thân.

Cô hình như đã rung động với hắn.

Trước kia cô vẫn luôn lấy nhiệm vụ làm trọng, lừa gạt chính mình, coi hắn làm như em trai, người thân.

Nhưng mà khi nhìn thấy hắn khổ sở, cô cũng sẽ thương tâm; nhìn thấy hắn vui vẻ, chính mình cũng sẽ vui vẻ theo.

Đây là thích sao?

Cô..... Có thể thích hắn sao?

"Ký chủ, ta biết người đang suy xét cái gì. Nhưng mà, người trọng sinh cũng không phải ngẫu nhiên, nếu mình ngay cả dũng khí cũng không có thì lần này người trọng sinh có ý nghĩa gì chứ?"

Đúng rồi, cô hiện tại là Phó Khuynh, sống vì chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (30)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Xác minh tâm ý chính mình, cảm nhận được người bên cạnh cho dù đang ôm mình vẫn mang theo bất an như cũ.

Cô nâng cánh tay lên, ôn nhu ôm hán một cái.

Nhưng mà, hành động cực kỳ bé nhỏ này lại ủng hộ cho hán thật lớn.

Thẩm Mặc Bạch nhìn cô trong đáy mắt đã hoàn toàn không có một tia giả giữa cự tuyệt nào, phong đạm khinh vân(*) được trộn lẫn một chút ôn nhu cơ hồ không thể nhận ra.

(*)phong đạm khinh vân(mây gió điềm nhiên) bình tĩnh,...

"Em muốn hôn anh sao?" Hán đột nhiên tiến sát lại gần cô, trên mặt đều có thể cảm giác được hô hấp của hán, ngứa, có chút quyến rũ người khác.

Phó Khuynh còn chưa có từ hành động đột nhiên của hán lấy lại tinh thần, lúc này mới chú ý tới lời hán vừa nói.

Cánh môi khẽ mở, âm điệu còn chưa có phát ra đã bị hai mảnh hơi lạnh lẽo mềm mại lấp kín.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên Thẩm Mặc Bạch thân mật với cô, nhưng là lần đầu tiên khi cô thanh tĩnh như thế này thì bỗng nhiên hán biểu đạt tình yêu của bản thân.

Hiệu quả tốt ngoài ý muốn không lường trước được.

Tà Tà ở trong không gian nhìn một màn này, ở nơi ký chủ không thấy, cảm thấy tràn đầy hạnh phúc cười: Rải hoa rải hoa rải hoa ~

Phó Khuynh trực tiếp bị thân mật đến ngốc, nhất thời đã quên hô hấp. Thẳng đến khi hán cảm thấy được cô hơi khác thường mới buông lỏng cô ra, cuối cùng lại ở trên đôi môi đỏ mọng hôn hôn một chút.

Thì ra, hán thực sự không phải vô lại, quả thực chỉ là vô sỉ cộng thêm ngạo kiều.

Muốn gần cô còn tìm mấy cái cớ vụng về.....

Như thế nào có thể..... Như thế nào có thể đáng yêu đến vậy?

Bất quá, mới vừa rồi hán cho cô biết đã phạm phải nhiều "tội danh", ngay cả lần đầu tiên động vào bả vai đánh thức hán cũng đều tính, hiện tại nhưng thật ra thân cô thật sự đã nóng ran cả lên.

Không được, như thế nào cũng muốn làm hán trong mấy ngày nay.....

Thẩm Mặc Bạch không có bỏ qua bất kỳ hành động cùng biểu cảm dù chỉ là nhỏ nhất của cô, thấy cô trừ bỏ ngượng ra đến phát ngốc cũng không có lộ ra biểu tình chán ghét cự tuyệt.

Trong lòng khẽ buông lỏng, đồng thời lại sinh ra vài phần mừng thầm, cô không chán ghét hán hôn cô sao? Xem ra, mẹ hán để lại cho hán gương mặt này vẫn rất hữu dụng a.

Ngày trước, hán vì gương mặt này phiền não không thôi, bây giờ mọi chuyện đều quên sạch sẽ.

Hán kiêu ngạo nhìn lên, còn muốn treo một cái phong hào -- "Giáo bá*".

*Giáo bá"校霸": người đứng đầu ở việc chuyên đi đánh nhau với người khác, không hề quan tâm tới kỷ luật của trường, giống kiểu "đi học trả hình" thích làm gì thì làm... (Theo baike.baidu)

Bởi vì từ nhỏ đã có gương mặt yêu nghiệt rêu rao khắp nơi này, người đưa thư tình cho hán rất nhiều, nhưng thật ra nam sinh chiếm hơn phân nửa. Hán từ khi còn nhỏ cũng không muốn so đo cùng mấy người nam nữ bị bệnh tâm thần kia.

Không nghĩ tới hán lớn lên "Trở mã" lại càng thêm tuần mỹ, tuy là không còn nửa phần nữ khí, nhưng lại như cũ ngăn cản không được những ánh mắt nam sinh ái mộ.

Lược nhẹ tình tiết, hắn thấy một cái đánh một cái; nghiêm trọng thì trực tiếp đem bọn họ đưa vào bệnh viện, nhân tiện vừa lúc trị xu hướng giới tính luôn; trọng điểm hơn, hắn cũng không tiếc tiền thuê mấy người nam nhân giúp bọn họ khai trai.....

Dần dần, các nam sinh đều coi hắn thành ôn thần. Các nữ sinh cũng thường xuyên bị hắn độc mồm làm đến khóc rống, danh hiệu "Giáo bá" cũng liền tới như vậy đó.

Bất quá, ở phía trước "Bá", "Mặt" hắn thật ra được coi là đệ nhất mỹ nhân.

Đương nhiên, hắn cho rằng dung mạo mình làm cô thần hồn điên đảo, hắn đã sớm quên mấy chuyện ấy đến không còn một mảnh.

"Anh về phòng đi, mặc quần áo vào."

Thanh âm của cô vang lên bên tai, với tâm thái "Được tiện nghi liền trở nên tốt hơn", hắn thập phần ngoan ngoãn nghe lời gật gật đầu.

Phó Khuynh dừng ở trên thân hình hắn trong một cái chớp mắt, sau đó ánh mắt liền nhanh chóng dời đi, trên mặt thần sắc không thay đổi, vành tai lại lặng lẽ hiện lên một mảnh đỏ bừng.

Cái vị nam chủ này, ngủ cũng không biết mặc quần áo, đây là đang bị đói chết phải đi bán vải sao?

Chờ đến khi hắn ra khỏi phòng, tiếng đóng cửa truyền đến, Phó Khuynh mới thần nhiên đứng dậy đi vào rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (31)

Editor: @Linh Li, @Aki Re

Nhìn vào thiếu nữ trong gương, trong nháy mắt cô có chút hoảng hốt không thể tin được...

Khuôn mặt trong gương nhiễm đầy đào hoa, mặt mày hồng hào, đôi mắt xuân... là cô sao?

Ngoài ra, đôi môi đỏ như máu là cái gì? Nhìn kỹ hơn, có một cái lỗ nhỏ ở khóe miệng.

Cái này chắc chắn không phải là những gì cô đã làm!

Không biết như thế nào cô lại nhớ tới đêm qua mơ thấy một con sói độc ác hướng về phía cô vừa gặm vừa liếm, phi phi phi, đây rõ ràng là một con sắc lang, một con sắc lang gần ngay trước mắt.

Cô quyết định muốn ép khô hắn vài ngày đổi thành... ép khô hắn trong nhiều ngày!

Sau khi đơn giản tắm rửa một cái, vừa ra khỏi phòng tắm cô liền ngửi thấy được mùi cơm, bỗng nhiên cảm thấy, từ buổi sáng ngày hôm qua cho tới buổi sáng hôm nay đã được 24 giờ, cảm giác thời gian này dài như một thế kỷ vậy.

Có lẽ là bởi vì tâm thái thay đổi, ánh mắt của Phó Khuynh chú ý đến nam chủ có ít hơn một chút xa cách, có nhiều hơn một chút lưu luyến triền miên của người yêu.

Thẩm Mặc Bạch đang bày biện chén đĩa, bất giác được ánh mắt ôn nhu của cô, cả người vui không biết trời đất, cảm thấy thời gian mình được danh chính ngôn thuận đã sắp tới.

Cô vô thức rời mắt rồi háng giọng: "Mau ăn nhanh một chút, cơm nước xong xuôi chúng ta liền nói chi tiết về chuyện tối nay."

Thẩm Mặc Bạch tự nhiên hiểu những gì cô đang đề cập, ngay lập tức nói: "Được."

-

Thẩm gia

"Tiểu Dật, con làm chuyện này... có thể đảm bảo vạn vô nhất thất* không?" Một phụ nữ trung niên duyên dáng mang thần sắc ưu sầu nhìn người phía trước.

*vạn vô nhất thất "萬無一失": Tuyệt đối không sai lầm.

Thẩm Dật xốc xốc mí mắt, không đáp lời. Đem ánh mắt dừng lại ở chậu hoa trước mặt, duỗi tay ra bẻ một nhánh.

Đáy mắt hung ác nham hiểm như là mảnh thú rình rập trong bóng đêm, rũ mắt thấp giọng nở nụ cười, "Mẹ, cánh chim còn chưa kịp cứng cáp đã chết non ở trong nôi, mẹ xem, hân ta còn có cơ hội xoay người sao?"

Nghe ngữ khí chắc chắn của hân, người phụ nữ trung niên dường như thở dài một hơi nhẹ nhõm, khoé miệng gọi lên một độ cong nhẹ, không uống công hai mẹ con bọn họ tình thâm nên giận chuẩn bị nhiều năm như vậy.

Chờ bọn họ có được Thẩm gia, chuyện đầu tiên bà phải làm chính là đem mấy lão cổ đông xấu xa đó đổi hết một lượt.

-

"Không có gì bất ngờ cả, Thẩm Dật sẽ gặp anh tại quán bar XX tối nay. Sẽ có những nhân viên cảnh sát mặc thường phục xen kẽ trong đám đông. Anh không cần lo lắng cũng không cần khẩn trương."

Nghe giọng nói an ủi của cô, mắt Thẩm Mặc Bạch khẽ rũ xuống, nhìn chính mình có lai lịch không thấp giờ lại giống như đứa trẻ đang sợ hãi?

Tia sáng trong con ngươi liếm diễm xoay chuyển, "Em vừa mới nói, người bán ma túy cho Thẩm Dật chính là tội phạm đang lẩn trốn?"

Phó Khuynh gật đầu ừ một tiếng, "Làm sao vậy?"

Thẩm Mặc Bạch duỗi tay ra bóc một quả chuối đưa cho cô, "Anh đang suy nghĩ, không bằng tương kế tựu kế? Thẩm Dật là lão xảo quyết, không có khả năng trước khi chuyện còn chưa thành hân đã toàn thân mà lui, cho nên....."

Phó Khuynh mặt mày cười, đáy mắt giảo hoạt chợt lóe qua, "Anh đây là muốn..... Nhất tiễn song điêu*? Bất quá, em nhưng thật ra cho rằng, có thể một mũi tên đầu....."

* một mũi tên trúng hai con chim

"Năm..... Thẩm Dật cùng tên tội phạm đang lẩn trốn kia, liên tính cả Thẩm Diệp, Trương Tuyết Liên, cũng chỉ có bốn người, vậy người thứ năm là ai?" Thẩm Mặc Bạch nghi hoặc chớp mắt hỏi.

Kỳ thật, ở thời điểm tối hôm qua, cô cũng không biết còn sẽ có người thứ năm muốn gây bất lợi cho hân, chỉ là... Ở quán cà phê nghe lén cuộc đối thoại dài dòng kia, cô vô ý thức bắt giữ được một cái tin tức quan trọng, đó chính là -- Thẩm Dật muốn văn kiện của Thẩm Mặc Bạch.

Ở trong trí nhớ nam chủ, trước khi mẹ hân qua đời chính xác đã giao cho hân một số đồ vật cùng văn kiện, nhưng lúc đó tuổi hân cũng không lớn, đối với Thẩm Diệp cũng không có cảnh giác, Thẩm Diệp liền nói dối hân đem văn kiện lừa gạt đi, hân bây giờ cũng vẫn chưa để ý.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (32)

Editor: @SamNguyễn

Beta: @Aki Re

Cho đến khi Thẩm Dật lấy chuyện này ra làm lý do, hẹn cậu ra để nói chuyện, Thẩm Mặc Bạch mới nhớ lại thật sự có chuyện này.

Mà tập văn kiện này – chính là thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần của Thẩm thị.

Chỉ có thể tiếc luật sư soạn văn kiện lúc đó là một kẻ tham lam, hai năm sau lấy giá hai mươi vạn liền đem văn kiện bán cho Thẩm Diệp. Văn phòng quản lý của công ty cũng giữ một bản, nhưng người quản lý đó là anh họ của Trương Tuyết Liên đã bị thu mua từ sớm. Nhiều năm như vậy, Thẩm Diệp đã thay đổi người từng nhóm từng nhóm một, đem tất cả quyền lợi thu hồi từng chút một. Chỉ trừ, việc quyền góp 80% lợi nhuận hàng năm của giám đốc, bởi vì bị truyền thông dòm ngó nên không thể động tay động chân được.

Tối qua, lúc Phó Khuynh cho Tả Tả đi điều tra chuyện này, ngoài ý muốn phát hiện ra người luật sư tham lam năm đó là cha của Từ Nghiên, đây có tính là có thù báo thù có oán báo oán?

Ném suy nghĩ trong đầu đi, ánh mắt cô dừng ở trên thiếu niên tinh xảo quá mức trước mặt này. "Mặc Bạch, di động của anh đâu? Hôm qua em gọi điện thoại cho anh sao máy vẫn luôn tắt?"

"A?" Hân ngây ngốc tại chỗ, bị tiếng gọi "Mặc Bạch" của thiếu nữ làm cho sững sờ đầu óc hỗn loạn, mạch não gấp sự cố, theo bản năng hồi phục đáp,

"Em nói đi động hả... ừm... Bị anh ném từ trên cửa sổ xuống rồi."

Phó Khuynh làm về mặt ngây thơ, đi động trên chộc gì hẳn chứ? Di động không cần tiền để mua sao?

"Hiện tại lượm về, còn dùng được không?" Cô hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Mẹ kiếp, Thảm Mặc Bạch không thể nhìn được mà thốt ra một câu thô tục, cô có biết hiện tại mình đáng yêu cỡ nào, mê hoặc người khác cỡ nào không chứ?

Một cặp mắt lưu ly to tròn cứ như vậy mà lảng lảng nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt trời chiếu vào gương mặt cô, rõ ràng đến mức có thể nhìn thấy lông to thật nhỏ trên mặt cô, trắng nõn như nước mặt đào, cánh môi đầy đặn màu anh đào ửng ửng ánh nước mờ ảo mê hoặc người đến hái, trên người lại tỏa ra hương thơm của thiếu nữ như có như không. Lần đầu tiên hắn cảm nhận được ý nghĩa của lời Chu Thâm nói, lúc mới bắt đầu yêu, cái cảm giác nai con chạy loạn là như thế nào...

Nhưng mà... Lòng của hắn dù có liều lĩnh như thế nào cũng chỉ có thể ra về một chút với cô, giống như... ánh trăng thì ở trên trời, còn cô thì ở trong lòng của hắn.

Phó Khuynh thấy hắn lại đang ngần người, duỗi tay vẫy vẫy trước mặt hắn.

Rút ra khỏi suy nghĩ của bản thân, Thảm Mặc Bạch quay mặt, lời nói âu yếm trong đầu làm hắn đỏ mặt: "Bây giờ anh liền đi lượm về."

Phó Khuynh nhìn hắn chỉ thay một chiếc dép lê rồi cứ thế ra khỏi cửa, cảm giác chạy như trời chết rất quen thuộc. Kỳ quái, chẳng lẽ uống thuốc giải trong không gian, không chỉ có di chứng thích ngủ, mà còn tiềm tàng nguy hiểm có thể biến thành ngốc nữa?

Tả Tả đột nhiên không muốn phản ứng với ký chủ ngốc nhị này, nhưng vì danh dự của không gian, đành khó khăn mở cái miệng vàng: "Hàng của hệ thống sản xuất, tất nhiên là tinh phẩm."

"Ký chủ, nếu lần sau lại nghi ngờ đồ ta cho người, sau này cũng đừng mơ chiếm được chút tiện nghi nào từ chỗ ta!"

Phó Khuynh liền đáp lại một câu: Người thì có tiện nghi gì để chiếm chứ?

Thảm Mặc Bạch ra ngoài lượm đi động đã quay lại, tóc tai hơi lộn xộn, đầu còn dính hai cọng cỏ...

"Anh vừa khỏi động máy, Thảm Dật liền gọi điện đến, hẹn thời gian 9 giờ tối, địa điểm ở quán bar XX."

"Có cần em liên hệ với cục cảnh sát không?"

Phó Khuynh nhìn hai cọng cỏ trên đầu hắn thật sự là quá đáng yêu, liền nhìn không được thưởng thức thêm một lát, không mở miệng nhắc nhở hắn.

"Trước tiên không cần liên hệ cục cảnh sát, sợ là điện thoại của hai chúng ta đã bị theo dõi, ở đây anh có số điện thoại của một cảnh sát trong nhà, em có thể dùng phương pháp khác liên lạc được không?"

"Có thể."

Lúc này, Phó Khuynh thật ra là đang nhớ tới một chuyện, Tả Tả đã từng khen hắn là người có "buff hồng lam trên người, kỹ năng máy tính mãn huyết".

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (33)

Editor: @SamNguyễn

Beta: @Aki Re

Không lâu sau, Phó Khuynh thành công liên lạc được với Hạ Lan Minh trên máy tính của nam chủ lắp ráp.

Thảm Mặc Bạch nghe khẩu khí quen thuộc của hai người, đáy mắt xẹt qua một tia biến sắc không dễ bị người khác phát hiện.

Dần dà, cũng rõ ràng một ít đạo lý... Sự nhẫn nại trước kia, còn có ôn dưỡn dục, cách nghĩ hoang đường của bản chất con người, bây giờ ngấm lại, chẳng qua là vì bản thân yếu đuối nên muốn tìm một cái cớ.

Hắn không ngoan cường, chỉ biết chờ đợi khiến đối thủ ngày càng mạnh hơn.

Có thiên phú học tập, thiên phú về máy tính, không nên tự cho bản thân hay ho mà đắc ý. Hiện giờ, bản thân lại gây ra chuyện phiền phức, đều phải nhờ cậu người con gái mình yêu giúp mình giải quyết thì còn tính là đàn ông gì nữa...

Sau khi Phó Khuynh đem mọi chuyện thương lượng với Hạ Lan Minh, ghé mắt liếc Thẩm Mặc Bạch một cái, bỗng nhiên cảm thấy, hắn bây giờ và trước kia có chút không giống nhau.

Hắn trước kia, tùy tính lười biếng, không để bất cứ thứ gì vào mắt, quanh người không mang chút khói lửa nhân gian. Hắn hiện tại, vẫn là khuôn mặt đẹp trai thần hồn điên đảo như cũ, nhưng ánh sáng trong mắt có làm thế nào cũng không thể che đậy được, cả người có khí chất hơn một chút.

- - -

Thẩm Mặc Bạch đứng giờ đến điểm hẹn.

Nhìn ly rượu Cocktail mình gọi trước mặt, lúc duỗi tay lấy, cổ ý nghiêng một góc, chất lỏng màu xanh trong nháy mắt đổ khắp mặt bàn. Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua, thấy sắc mặt Thẩm Dật không thay đổi, trong đáy mắt lại hiện lên tia hoảng loạn.

Nhẹ nhàng nhấn nút trên đồng hồ đeo tay, cong cong môi, "Phục vụ, cho tôi một ly khác."

Lúc nói chuyện, dư quang trong khóe mắt nhanh nhẹn nắm bắt được sự tối tăm trong ánh mắt của Thẩm Dật.

"Nói đi, phần văn kiện kia rốt cuộc là cái gì?" Hắn giống như có chút nôn nóng, mày kiếm đẹp để khe nhíu.

Thẩm Dật không thích nhìn nhất chính là dáng vẻ lười biếng kiêu ngạo, cho dù là hắn thiết kế để cha cắt đứt phi sinh hoạt của hắn ta, vốn tưởng có thể giảm bớt nhuệ khí trên người hắn ta, không ngờ hắn ta vẫn có thể hô mưa gọi gió mà sống tốt.

Xem ra Hạ Lan Ninh thật sự để lại cho hắn ta rất nhiều thứ tốt... cũng tốt, chờ hắn ta vào nhà giam rồi, bị phán tử hình, đồ của hắn ta lập tức trở thành đồ trong túi của hắn thôi.

"Tiên sinh, rượu Cocktia của ngài." Lời phục vụ nói đánh gãy suy nghĩ của hắn. Hắn nhướng mày liếc mắt nhìn thiếu niên tuân mỹ phi phạm trước mặt, "Mặc Bạch, sao lại không uống?"

Nói rồi, bụng ly rượu trước mặt nhấp một ngụm.

Tầm mắt liếc đến tay hắn đã chạm đến đáy ly, trong lòng mừng thầm, uống đi, uống xong rồi, tao lại có một bụng lời nói chọc tức mày, không sợ mày không trúng chiêu.

Ý cười trong lòng theo động tác của thiếu niên bụng ly rượu lên chỉ chạm đến đáy mắt, chỉ thấy cậu bụng ly rượu lên rồi ném ra đất, "bang" một tiếng giòn vang làm hắn kinh ngạc không thôi.

"Mày" vừa dứt lời, phía sau đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông xông lên không chế hai tay hắn, tra vào một vật bằng sắt.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, chờ đến lúc hắn ý thức được đồ vật này là gì, sắc mặt biến đổi thật lớn, "Các người không thể bắt tôi, các người phải đến tìm nó, đúng, nó hút ma túy, nó có khuynh hướng bạo lực, tìm nó đi."

Nghe đến những lời này, Hạ Lan Minh trợn trừng mắt cứng cả họng, hận không thể cắn chết cái tên súc sinh dám hại cháu ngoại hắn, được tu dưỡng tốt nên hắn chỉ có thể đè ép xúc động trong lòng xuống.

"Đồng bọn của mày, Trương Kiện Lâm, bị sa lưới đã khai mày ra."

Lúc này Thẩm Dật mới cảm nhận được mọi việc đã hóa thành tro, cả người không không chế nổi mà run rẩy, "Vì sao?"

Mọi chuyện biến đổi quá lớn chỉ trong nháy mắt ngược lại làm hắn bình tĩnh.

Không được, hắn không thể nhận tội như vậy, cha nhất định có cách cứu hắn.

Cùng lắm thì đến lúc đó đem hết mọi trách nhiệm đổ lên đầu mẹ hắn, dù sao bà cũng đã hơn 40, không phải nói hắn là chỗ dựa của mẹ hắn sao? Bà nhất định sẽ không từ chối gánh tội thay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (34)

Editor: @SamNguyễn

Beta: @Aki Re

Huống hồ, Thảm Mặc Bạch làm dụng ma túy là sự thật, chờ đến khi cảnh sát điều tra ra...

Suy nghĩ càng âm độc, trong lòng lại càng táo bạo hơn, hẳn không sống tốt, Thảm Mặc Bạch cũng đừng nghĩ đến việc được thoải mái.

Thảm Mặc Bạch nhìn bộ dáng chưa từ bỏ ý định của hắn, nửa con người khê động, nhưng lời nói trong miệng lại chẳng có nửa điểm khoan dung người khác: "Việc làm tao ghê tởm nhất, chính là cùng họ với mày."

Lúc Trương Tuyết Liên nhận được tin tức, bà đang ở nhà cùng một đám phụ nữ giàu có chơi mạt chược.

Sau khi cúp điện thoại, việc đầu tiên là ân cần liếc ánh mắt xung quanh, khoe miệng miễn cưỡng hé ra một nụ cười: "Hôm nay đến đây thôi."

Vừa dứt lời, đứng dậy ý tứ rõ ràng là đuổi người, vài người ngại mặt mũi bà cũng không hỏi gì thêm, nói vài câu khách sáo liền đi.

Lúc này sắc mặt Trương Tuyết Liên trong nháy mắt trầm đi, những người này một giây trước còn a dua nịnh nọt với người ta, xoay người là có thể không nhận người thân, nếu biết con bà vào tù, còn không biết sau lưng sẽ chê cười bà thế nào nữa!

Hiện tại việc quan trọng chính là, nhanh chóng gọi điện thoại cho lão già kia, nghĩ cách cứu con trai ra ngoài.

Bà cầm di động từ trên bàn lên, ấn vài cái, còn chưa bấm được số, liền nghe thấy một trận tiếng kêu dồn dập từ trong bếp: "Bà chủ, bà chủ."

Động tác trên tay Trương Tuyết Liên ngừng lại, nhìn nha đầu được đưa tới từ nhà bà con dưới quê, không khỏi nhíu mày: "Hấp ta hấp tấp, có gì từ từ nói."

Tiểu nha đầu ấp úng, không dám ngắt đầu: "Di Trương, di Trương, cậu chủ bị người của Cục cảnh sát bắt đi rồi."

Biểu tình của Trương Tuyết Liên trong chớp mắt liền hoảng hốt, sau đó là bộ mặt dữ tợn: "Mày nói cái gì?"

Tiểu nha đầu thấy thế, run run môi, cắn răng một cái, nói lại lời vừa nãy, "Di Trương, cậu chủ bị người của Cục cảnh sát bắt đi rồi, lúc gần đi có nhờ người nói với con chuyển lời cho bà, nói bà mau đi tự thú."

Bất, bị bắt đi rồi... tự thú... vậy... vậy những chuyện bà làm chẳng phải là...

Đúng lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng tiếng chuông "leng keng", "Mở cửa, cảnh sát đây."

Cả người bà mềm nhũn, tinh thần hoảng hốt ngã trên mặt đất.

Trong đầu bà chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Tiêu rồi, tiêu rồi, hoàn toàn xong đời rồi.

Cùng lúc đó, Thảm Diệp cùng cha của Từ Nghiên – Từ Đông Hoa cũng đồng thời nhận được lệnh triệu tập của Tòa án.

Thứ tư, ngày Tòa án mở phiên tòa.

Căn cứ vào đoạn ghi hình mà Phó Khuynh cung cấp, cùng nhân chứng cảnh sát bắt được ở hiện trường, thêm vào thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần tìm thấy ở kết sát trong thư phòng của Thảm Diệp, Tòa án xét xử năm người theo pháp luật, trong đó hình phạt nặng nhất, thuộc về Thảm Dật, án tù 15 năm.

Trước khi đưa ra bằng chứng, hắn vẫn luôn kêu gào bản thân bị oan, người thực sự lên kế hoạch là mẹ hắn...

Khiến cho lòng Trương Tuyết Liên rét lạnh, sau này có miễn hạn tù, cũng không muốn gặp lại đứa con trai này của bà.

Cảnh tượng này Phó Khuynh thật sự không nghĩ đến, cô thở dài hai tiếng, luân hồi của thiên đạo, trời xanh chẳng tha cho ai.

"Ký chủ, xét thấy nhiệm vụ lần này kết thúc viên mãn, thân thể của nguyên thân Tổng Khuynh cô có thể sử dụng đến cuối đời. Ngoài ra, khen thưởng của nhiệm vụ lần này chính là triệt tiêu hai lần mở không gian."

Về mặt Phó Khuynh cười hi hi, trong đáy mắt sạch sẽ xẹt qua một tia giao hoạt, giao diện kỳ sau xem ta áp bức người thế nào!

Mọi chuyện sau khi đã được hạ mả, cô phát hiện, nam chủ càng ngày càng dính lấy cô, yêu cầu cũng càng ngày càng quá đáng, mấy ngày gần đây càng nghiêm trọng, vừa đến tối là bắt đầu khóc lóc chơi xấu trong phòng cô, phí lời nói có người muốn nhân cơ hội trả thù cô, cho nên mới thẹn thùng mà ngủ cùng cô. Tội thật sự tin cậu đó.

Nghe được độc thoại nội tâm của ký chủ, Tả Tả ngửa mặt lên trời thở dài, nam chủ người có dám ngạo kiêu thêm chút nữa không?

Cố tình Phó Khuynh lại ăn thể loại này, thích xem bộ dáng hắn ngạo kiêu.

Chương 35: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (35)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Thẩm Mặc Bạch cũng không có thời học rồi nhận tiếp quản tập đoàn, trong công ty có mấy đại cổ đông là bằng hữu của mẹ hắn, nhưng bọn họ cũng không có bởi vì tầng quan hệ này mà cố ý dung túng hắn, ngược lại họ rất nhiệt huyết đưa ra giải thích nhiều vấn đề, đối với sai lầm của Thẩm Mặc Bạch cũng không giả bộ nói không sao.

Thẩm Mặc Bạch biết bọn họ đang bồi dưỡng hắn, cũng không có bất mãn, ngược lại rất khiêm tốn thỉnh giáo. Năng lực học tập của hắn rất mạnh, chỉ với thời gian ngắn ngủi có rất nhiều chuyện có thể một mình đảm đương một phía, thủ đoạn ngày càng sắc sảo rèn giũa cuốn, không chỉ có hoàn mỹ giải quyết Thẩm Diệp mà vấn đề cổ phiếu cũng được giải quyết, còn đàm phán thành công nhiều hợp đồng lớn, đem cổ phiếu ở vốn cơ sở nâng lên 2%, cổ đông cũng bởi vậy coi trọng hắn.

-

Hôm nay, nam chủ lại không có tới trường học, lỗi tại Phó Khuynh rút cuộc cũng được thanh tịnh một hồi, con người chăm chú trên giấy viết viết vẽ vẽ, lâu lâu ngáp một cái.

Thời gian cô rảnh đến phát ngốc càng ngày càng nhiều, kỹ thuật vẽ tranh càng ngày càng tăng, vẽ hồng vẽ tảo giống như thật khiến cho người ta nhìn không được muốn gặm một ngụm.

"Bạn học Tống Khuynh, cậu có thời gian không?"

Nghe tiếng, Phó Khuynh ngẩng đầu, nháy mắt mông lung nhìn về phía người đi tới, thấy như thế nào cũng không bình thường? Luôn lâu lâu tới tìm cô hỏi chuyện, tính cách vô tư, ít khi nói cười đâu?

Có vấn đề sao không đi hỏi lão sư? Hắn ta khiến cô cảm thấy thực nhàm chán? Có thời gian phản ứng với hắn ta còn không bằng vẽ mấy quả táo!

Cô uể oải, rũ con ngươi xuống, đang nghĩ ngợi nên cự tuyệt thế nào, lời nói còn chưa có từ miệng thoát ra, chỉ nghe bùm một tiếng, cô còn chưa định thần lại, ngay sau đó liền thấy người trên mặt đất bò dậy, chỉ nghe một chút âm thanh vang lớn kia đã thấy thịt cả người đau ê ẩm.

Xoay người đem tầm mắt dừng ở "Người khôi xương" trước mặt, hắn mặc một thân tây trang màu đen cắt may khéo léo, đem hắn vốn đã cao 1 mét 8 nay người càng thêm thon dài cao ráo, ngoài cửa sổ ánh dương chiếu vào mặt hắn, ngũ quan càng thêm tinh xảo, cả người cùng mặt mày rực rỡ, khiến người ta càng thêm kinh ngạc.

Phó Khuynh không phải lần đầu tiên thấy hắn mặc tây trang, nhưng mỗi lần xem đều sẽ bị hắn làm cho kinh diễm. Thế cho nên mỗi lần phục hồi tinh thần xong đều không tránh được bị hắn cười nhạo.

Người nọ không nói gì, lập tức đi đến bên cạnh cô, lời còn chưa nói đã trực tiếp đem cô bế lên theo kiểu công chúa, khiến cô chưa kịp định thần đã rơi vào một cái ôm ấm áp.

Phó Khuynh không nhìn xuống được kinh hô một tiếng.

Tà Tà mang về mặt đầy bát quai dọn bằng ghế nhỏ nhìn lên màn hình, trêu chọc tầm tắc nói: "Ký chủ, các người đây là đang ở trước mặt tiểu bằng hữu tú ân ái, ảnh hưởng trầm trọng tới tâm tình độc thân của quý hồ tộc ta a."

Thần sắc Phó Khuynh cứng lại, khóe miệng run rẩy một chút, "Ta bỗng cảm thấy may mắn khi mình hôm nay không có mặc váy."

Mỹ nhân trong ngực Thẩm Mặc Bạch, mặt mày hơi thấp, liếc liếc mắt một cái trên mặt đất như cũ chính mình vẫn nghĩ không ra tên sinh vật này, tượng trưng hình ảnh khi này liền cảm giác cả người máu đều đang chảy ngược?

Ngữ khí không mang theo một tia ấm áp, lạnh băng ứa ra khí lạnh, "Cô ấy, không phải là người mà mày có thể mơ tưởng."

Ngay sau đó, ánh mắt nhìn về thiếu nữ mặt mày vô hại trong lòng ngực, đáy mắt lạnh băng đều bị ôn nhu lưu luyến thay thế, lời nói mang theo ý câu nhân, "Bởi vì cô ấy là của tôi."

Thẩm Mặc Bạch ôm Phó Khuynh ước chừng ở vườn trường lác lác ba vòng, mới đem cô thả xuống dưới.

Giáo thảo luôn luôn là chủ đề nóng khiến người khác chú ý, không đến năm phút đồng hồ, trên diễn đàn trường vì một cái tiêu đề 【 Tất cả nữ sinh trường trung học thành phố C bị thất tình 】 mà khiến cả trường ồn ào khí thế ngất trời.

Mà hai người làm trò tú ân ái rai cầu lương bị gọi đến văn phòng hiệu trưởng uống trà đàm đạo.

Chẳng qua trong văn phòng Thảm Mặc Bạch làm bài kiểm tra tựa như đề thi đại học, tốc độ điền rất nhanh đã xong, chuẩn xác suất đạt tới 99%, hiệu trưởng cười đem hai người bọn họ mời ra ngoài. Công bố chỉ cần không chuyển trường, thường thường tới tham gia kiểm tra, thi đại học phát huy tốt, liền không cần nghĩ nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Giáo thảo của ta quá kiêu ngạo (36)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Về sau, Thảm Mặc Bạch nhờ sự việc trên diễn đàn, thành công đem Phó Khuyết cột vào bên người, lấy cái danh bảo hộ cho cô an toàn.

Cũng thành công buổi tối dính cô, biến thành 24 giờ đều dán bên người cô.

Trong trường học nữ sinh đừng nói là tìm Phó Khuyết gây phiền toái, ngay cả mặt hai người này cũng chẳng thấy đâu, trước kia thời điểm Phó Khuyết còn ở đây tốt xấu gì còn có thể thường thường thấy được mặt giáo thảo vài lần, mắt nhìn cho đỡ thèm. Hiện tại, cô đã bị người ta nhốt tận gốc rồi, trong lòng bọn họ chỉ có thể buồn bực.....

Nửa năm sau -- thi đại học.

Mọi người ở đây cho rằng, lần thi đại học này sẽ thấy hai người đường ai nấy đi, âm thầm vui sướng nhưng đến thời điểm... kết quả công bố, Thảm Mặc Bạch cùng Phó Khuyết song song đứng cùng nhau trong bảng chỉ kém một điểm là được điểm tuyệt đối, đứng đầu cả nước đoạt được danh hiệu Trạng Nguyên trong lần thi đại học năm nay.

Được rồi, nhà người ta đều là học bá*, tùy tiện đến trường, chỉ có nhóm học tra* yếu đương mới có thể bởi vì học trường khác nhau nháo đến mức chia tay.

* học bá "学霸":chăm chỉ học cho nên điểm cao

* học tra "学渣":học cho có, điểm thấp

Nhưng mà, hai năm lại đi qua, vị gia hỏa này vẫn chưa từ bỏ ý định làm âm ỉ. Hiện tại Thảm Mặc Bạch không chỉ có danh hiệu tổng tài quốc dân, ngay cả trên mạng giới giải trí đem hẳn coi thành ông chồng quốc dân.

Năm ấy hai mươi tuổi coi như đã kế nghiệp tập đoàn, diện mạo tuấn mỹ vô cùng, lại không có gia đình phân tranh, nữ nhân nào mà không muốn gả cho Thảm Mặc Bạch chứ?

Bởi vậy, mọi người đều đang chờ Thảm Mặc Bạch quăng Phó Khuyết đi, nhân cơ hội mà chen vào, cứ như vậy, chờ lại chờ, chỉ chớp mắt đã hai năm đi qua, nhưng lại chờ được tin Thảm Mặc Bạch cầu hôn Phó Khuyết, ngày hôm sau liền lãnh giấy chứng nhận kết hôn, quả là đại tú ân ái.

Theo bản tin nóng, thời điểm hai người học năm ba cao trung, Thảm Mặc Bạch bởi vì yêu thầm nhà gái liền ăn vạ nhà bọn họ không đi, trụ ở đó tận 5 năm.

Mọi người cũng bởi vậy buông bỏ tâm tư, từ đáy lòng chúc phúc hai người, trái lại còn khuyên bảo những người vẫn chưa từ bỏ ý định, không cần chậm trễ bản thân, sống uống phí tuổi thanh xuân.

Mà giờ phút này Thảm Mặc Bạch, cố một đêm tắm nước lạnh, mặt lạnh như tuyết, gương mặt tuấn mỹ mang theo vạn phần khó chịu.

Đã nhiều ngày bởi vì vội tổ chức hôn lễ, cô đều đã nhiều ngày không cùng hân ái ái.

Nghe được bước chân mang theo tiếng tí tách truyền đến, Thảm Mặc Bạch lập tức nằm xuống, nửa nhấc môi tái nhợt, một bộ dạng bệnh nặng yêu cầu chiếu cố.

"Sao lại thế này, đang êm đẹp như vậy thế nào lại sinh bệnh?"

Thắm · phúc hắc · Mặc Bạch mảnh lông mi dài khê run, con ngươi liễm điểm nửa nhắm nửa mở, dư quang liếc mắt cô che kín nồn nóng trong lòng, lòng mừng thắm, khoe miệng lạng lẽ gọi lên.

"Rất lạnh a, muốn ôm một cái....." Làm nũng bán manh cầu ôm một cái là thủ pháp hần tích lũy trong mấy năm nay.

Phó Khuynh rũ xuống đôi mắt, nhìn người trước mặt lớn lên càng thêm tuần mỹ, bị bệnh càng khiến hần trở nên nhuần nhuyễn* hơn, như cừu con mặc sồi đến xâu xé, không nhìn được nữa cô liền cúi người nhẹ nhàng dán lên môi hần.

*nhuần nhuyễn "软萌": mềm mại, dễ thương, đáng yêu

Thành công lừa hôn, đầu quả tim Thắm Mặc Bạch run lên, tay mới vòng tới ôm vòng eo thon nhỏ đến mức một tay có thể ôm trọn, đang định có bước tiếp theo, liền nghe được đôi môi mềm mại mở miệng: "Không được nga, Tiểu Bạch bị cảm, sẽ lây bệnh cho em....."

Cô ngay sau đó liền đứng dậy, rời môi hần, bước chân đi tới cửa, mặt mày cười nói: "Em đi lấy thuốc."

Hừ, ai bảo hần không coi trọng thân thể của mình.

Thắm Mặc Bạch: "....." Việc này có tính không, có tính là lấy đá đập chân mình không?

Ngực buồn bức không gì có thể so sánh.....

Càng nghĩ càng buồn bức, vừa thút thít khóc vừa hô: "Vợ, mau tới cho anh uống thuốc....."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Phiên ngoại

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Tháng tư nhân gian.

Phó Khuynh cùng Thắm Mặc Bạch bước chậm tiến vào bên trong đình đài lâu vũ quen thuộc. Đây là nơi hần với cô xây dựng cùng nhau.

"Chu Thâm sao lại đính hôn ở chỗ này?" Phó Khuynh liếc mắt một cái bốn phía đều là núi rừng, chớp mắt hỏi.

Vừa dứt lời, một cô gái cả người mặc y phục cổ đại tiến đến, cung kính cúi nửa thân mình chào hỏi, "Ông chủ, phu nhân."

Thắm Mặc Bạch hơi nhếch cằm, nắm tay Phó Khuynh rồi chỉ tay vào bên trong vừa đi vừa cười nói, "Có thể do hần quá vội vàng làm hôn lễ, tiền không đủ nên mới đến chỗ chúng ta để tiết kiệm."

Nơi này là nơi khi bọn họ hưởng tuần trăng mật phát hiện ra, lúc ấy ở chỗ này nướng BBQ, Phó Khuynh đi đến bên dòng suối rửa tay, cảm giác được nước ôn hòa, theo một đường tìm được đầu nguồn, thế nhưng phát hiện ra một suối nước nóng tự nhiên.

Mua quyền sở hữu đất, ngay ở giữa sườn núi xây lên một cái tiệm ăn nhỏ, đặt tên "Tháng tư nhân gian". Bên trong mỗi chỗ đều do một tay hai người thiết kế, đình đài lâu vũ, hoa cỏ cây cối, phong cảnh thơ mộng.

Thế nhưng thật ra cũng hấp dẫn không ít du khách, tuy rằng chỉ là việc kinh doanh nhất thời, lại không có bởi vì vậy mà muốn kinh doanh cho nên mỗi ngày chỉ tiếp đãi một lượng khách nhất định, phong cảnh tuyệt mỹ, món ngon nỹ thực vô cùng kì diệu, một món đồ ăn cũng khó cầu.

Phó Khuynh theo hần vào phòng, phát hiện Chu Thâm và vị hôn thê ở đây giống như thật bình yên, lần trước tiệc đính hôn vội vàng mở ra, nhìn qua cũng là một giai nhân thanh tú.

Mới vừa ngồi xuống, Chu Thâm liền kêu Thắm Mặc Bạch ra ngoài, Phó Khuynh mới đầu không để ý, bất quá tầm mắt lại phóng tới vẻ mặt do dự không bình tĩnh trên người cô ấy, mới hậu tri hậu giác suy nghĩ.

"Cô tìm tôi, có chuyện gì sao?" Vừa nghĩ như vậy liền đã mở miệng.

Nữ nhân đối diện như là càng thêm do dự, tay nắm chặt váy, một tầng tình tế nếp uốn hiện lên, có thể thấy được cô ấy vô cùng khẩn trương.

Phó Khuynh cũng không nói chuyện, kiên nhẫn chờ, hồi lâu sau, cô ấy hình như đã hạ quyết tâm, thanh âm kiên định mang theo một phần run rẩy, "Tổng Khuynh, thực xin lỗi..... Thôi cấp ba, ở trên diễn đàn phát tin vu hãm cô thích Thẩm Dật là tôi, sau đó lại thả ra tin cô cùng lão sư đánh đổ muốn đứng vị trí thứ nhất cũng là tôi, tuy rằng lúc trước là do Từ Nghiên sai khiến, nhưng vẫn không thay đổi được sự thật rằng tôi có tham gia vào chuyện này."

Nghe vậy, Phó Khuynh ngốc luôn, ở trong đầu liên hệ với hệ thống: "Tà Tà, có chuyện này sao?"

Tà Tà ngủ một giấc liền ba năm, râu lông trên người cũng không cảm thấy có tro bụi, lung tung xoa nhẹ khuôn mặt hồ ly nhỏ một chút, liếm liếm ngón tay, nửa mở con mắt mông lung, "Hình như là có chuyện như vậy....."

"..... Chu Thâm còn bởi vì mẹ cô ấy nên đã cầu cha hấn là người làm viện trưởng của bệnh viện kia, chi trả tiền thuốc men cho mẹ cô ấy chữa bệnh mới ngăn cản được việc này....."

Sau khi đã hiểu rõ mọi chuyện, Phó Khuynh ngược mắt, "Nếu tôi còn là tôi của trước kia, có khả năng không tha thứ được, nhưng mà, hiện tại, tôi tha thứ cho cô."

Hai cô gái nhìn nhau cười, một người khuynh thành, một người thanh tú.

-

Chu Thâm dựa cửa sổ, nhìn thoáng qua người bên cạnh, "Lão đại, cậu có phải đã sớm biết đúng không?"

Thẩm Mặc Bạch không biết đang suy nghĩ cái gì, nghe được Chu Thâm nói vậy ừ một tiếng.

"Vậy cậu vì cái gì, không có....."

Nghe vậy, Thẩm Mặc Bạch lúc này mới mở bừng mắt, "Nếu không phải tôi và cậu là anh em tốt bên nhau mười năm....."

"Lão đại, tôi biết, nhưng mà cô ấy kỳ thật là một cô gái tốt....."

Thần sắc Thẩm Mặc Bạch nháy mắt lạnh xuống, "Tôi mặc kệ cô ta là người tốt hay xấu..... Nữ nhân của tôi, không thể bị bất luận kẻ nào khi dễ, cả bản thân tôi cũng không được."

Hoàn TG1

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (1)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Thời điểm Phó Khuynh lại lần nữa tỉnh lại, không, chuẩn xác là thời điểm bị xóc tỉnh.

Phát hiện chính mình ngồi trong một chiếc xe, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua tứ chi chính mình, là một thân quân phục màu xanh lục..... Quân trang?

Tức khắc có chút hỗn độn.

"Ký chủ, hiện tại chuẩn bị tiếp thu cốt truyện." Thanh âm Tà Tà vang lên trong đầu.

Lời vừa ra, ngay sau đó một trận xé rách đau nhức truyền đến, hồi lâu sau, Phó Khuynh cố nén một chút sửa sang lại ký ức không thuộc về mình.

Nguyên chủ tên là Tô Thanh, là nữ nhi của Tô Thịnh tứ đại gia đứng đầu kinh thành, ngậm thìa vàng mà lớn lên, vốn nên nhận hết sủng ái, cả đời vô lo vô nghĩ, nhưng lão thái trọng nam khinh nữ, gây áp lực cho mẫu thân nàng vốn đã có cơ thể yếu đuối, lại vừa vạ vào thời điểm sinh bạn tốt nhiều năm vào đỡ đẻ giúp, biết được chính mình sinh ra nữ nhi, nên tức khắc nói dối giới tính của nàng.

Mẫu thân thực xin lỗi nàng, đối với nàng là hết mực yêu thương, sau đó lại bệnh nặng qua đời, vào thời điểm cuối cùng vẫn luôn nhớ tới chuyện này.

Nguyên chủ cũng là người có tính tình phóng khoáng, khi còn nhỏ cảm thấy giả thành nam nhân cũng không có gì không xấu, đánh nhau quấy rối cũng thành nghề.

Mười tám tuổi năm ấy phụ thân yêu cầu tham gia quân ngũ, vài năm sau xông ra chiến trận một phen liền nổi danh tên tuổi lấy được nhiều quân hàm.

Chẳng qua, giới tính thật bị phơi bày, liền trở thành công cụ liên hôn của gia tộc. Nàng từ nhỏ đã có năng lực quan sát phi phạm, bằng không cũng không có khả năng lừa gạt mọi người nhiều năm như vậy, biết ngày đó mọi người coi trọng chẳng qua là thân phận nam nhân của nàng, sau lưng đều ở trong tối mắng nàng là người biến thái nam không ra nam nữ chẳng ra nữ.

Tuy rằng nàng dấu diếm sự thật là thật, nhưng lại không có gây trở ngại đến người khác.....

Thời điểm nàng tràn đầy buồn bực khi nhiều người thân cận ruồng bỏ, nhất thời không có chú ý tới xe tải chạy như bay cứ thế đi ra đường, trực tiếp bỏ mạng.

Nếu trở lại một đời, nàng hy vọng có thể xoay chuyển vận mệnh, không trở thành công cụ để gia tộc liên hôn, tìm một nam nhân khác mà ân ái, sống cả đời vui vẻ.

Phó Khuynh nhin không được giờ tay đỡ trán, nói cách khác, nàng muốn dùng thân phận nam nhân bẻ cong một nam nhân..... Việc này không phải là dọa người sao!

"Ký chủ, có lên, ta tin tưởng người có thể!" Tả Tả mang về mặt fan nảo tàn thêm bộ dạng đưa canh gà có độc nói.

Có lẽ là thấy được sắc mặt nàng không tốt lắm, tài xế Trần Đông nhin không được hướng nàng ngắm vài lần, "Ô ca, ngài làm sao vậy? Có phải đoạn đường này quá xóc hay không?"

Nghe xưng hô này, Phó Khuynh dim cảm giác đau nhức đầu xuống: "Không có việc gì, chỉ là bà gì tới..."

Trần · Thăng nam ung thư thời kì cuối · Đông: "... Nga nga, tôi đây vẫn là nên đi nhanh lên, không thể làm lão nhân gia sốt ruột chờ....."

Ha hả..... Phó Khuynh cũng lười giải thích, trực tiếp khép lại con người, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong đầu lại tiếp thu bộ phận cốt truyện về nam chủ.

Nói đến vị nam chủ này, không thể không nói đến mục đích Phó Khuynh đang đi bộ đội bỗng phải về nhà, thăm người thân cũng chưa nói tới, nhiều lắm là trong nhà vừa có thêm hai người -- phụ thân nàng cưới bà vợ thứ tư, tên Vương An Tuệ, còn có đứa con trai so với nàng còn nhỏ hơn hai tuổi tên Giang Thời.

Phó Khuynh vừa nghe xong, hoảng sợ, không biết còn tưởng rằng kêu cương thi* tới!

* Giang Thời "江时" Jiāng shí với Cương thi "僵尸" Jiāngshī phát âm gần giống nhau.

Mà cái tên cương thi này, chính là vị nam chủ - Giang Thời.

Đột nhiên, trong đầu hiện ra khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của Thẩm Mặc Bạch, toàn bộ cơ thể của Phó Khuynh đều run lên, bỗng nhiên mở hai tròng mắt, lúc này xe đột nhiên điên một chút, kịch liệt xóc nảy mới làm Phó Khuynh lấy lại tinh thần.

"Ô ca, ngài không có việc gì chứ?" Ngữ khí Trần đông lộ ra vài phần cẩn thận.

Phó Khuynh tùy ý lên tiếng, những ký ức khắc cốt ở sâu trong não vào giờ phút này như là bị bịt kín bằng một mảnh khăn che, làm người không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bẻ cong (2)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Phó Khuynh nỗ lực đem những hình ảnh mơ hồ ném ra sau đầu, nhìn xuống cửa sổ xe, đem tầm mắt chuyển qua ngoài cửa sổ.

Cái vi diện này khoa học kỹ thuật còn chưa có phát triển, phòng ở cũng phần lớn là lùn lùn bé bé, trên đường tro bụi che trời lấp đất, không khí lại khó thấy được tươi mát.

Nàng cảm thấy không hứng thú, uể oải mà dựa vào bệ cửa sổ trấn tĩnh nghỉ ngơi, xe lắc lư lay động rồi ngừng ở một biệt thự cao bốn tầng.

Mới vừa xuống xe, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một vị nữ tử người mặc sườn xám màu đen nghênh ngang đi tới, bà ước chừng bốn mươi tuổi, lớn lên

không phải loại cực đại mỹ nhân nhưng lại có một nét quyến rũ rất là dễ coi. Cho người ta ấn tượng đầu tiên như nữ tử Giang Nam ở dưới mưa trong tranh bước ra, hoặc là đại môn khuê tú của thế gia thư hương.

"Con chính là Tô Thanh đi?" Bà cười không hở răng.

Phó Khuynh thu hồi ánh mắt dừng ở trên người bà, không lạnh không nhạt "Ân" một tiếng, lập tức từ bên người bà đi qua.

Không có biện pháp, nhiệm vụ hàng đầu -- thời thời khắc khắc căng chặt nhân thiết*.

* làm giống như thiết lập tính cách của nguyên chủ Tô Thanh phòng ngừa người nhà phát hiện ra.

Đầu năm nay, phòng cháy phòng trộm phòng nhân thiết.

Nữ tử phía sau cũng không để ý, như cũ là một bộ dạng cười gãi đứng chỗ ngựa, một đường theo nàng vào phòng khách.

Phó Khuynh xem xét, liếc mắt thấy phòng khách kiểu Trung Quốc cổ điển, cùng trong ấn tượng của nàng cũng không kém.

"Tiểu tử thú, còn biết trở về à!"

Một giọng nói như chuông đồng vang lên, đến màng tai Phó Khuynh có chút đau.

Cô ngược mắt nhìn nam nhân trung niên song tán vi bạch*, đáy lòng chua xót nảy lên chớp mũi, thoáng chốc hốc mắt liền đỏ, đây là cảm xúc của nguyên chủ, đời trước nàng tuy rằng có oán hận, nhưng hai mươi năm qua ông ta đối với nàng vẫn cực kỳ yêu thương, chẳng qua đây chỉ là loại yêu thương giữa phụ thân và con trai thôi.

*song tán vi bạch "双鬓斑白": tóc gần mặt có màu trắng, thường được sử dụng để miêu tả những người khi về già. (Theo zhidaoweb.com)

"Ân, đã trở lại." Áp chế cảm xúc cuộn cuộn, Phó Khuynh nhàn nhạt hồi phục nói.

Tô Thịnh thấy thế cũng không có trách cứ, thờ dãi, "Đi lên đi, gia gia đang ở trên lầu chờ."

Phó Khuynh hơi cúi người rồi cất bước đi lên cầu thang.

Vị gia gia này, ngoài bà mụ đỡ đẻ nàng cùng mẫu thân đã mất thì đây chính là người thứ ba biết nàng là nữ nhân.

Đời trước nàng vẫn luôn tưởng gia gia là người tiết lộ bí mật, hại nàng trở thành công cụ liên hôn, vẫn luôn tâm sinh oán khí, hại ông vào viện vài lần. Thẳng đến trước khi chết mới biết được bất quá là do phụ thân cùng thái thái bên nhị phòng không thể gặp nàng liền phái thám tử tư điều tra nàng, lúc này mới biết rồi tố giác thân phận nữ nhân của nàng.

Nếu nói trên đời này còn có người thiết tình yêu thương nàng, cũng chỉ còn vị gia gia này.

Ở trên cửa nhẹ gõ vài cái, bên trong một thanh âm trầm thấp truyền đến, "Vào đi."

Đẩy cửa ra, trước mặt là một lão nhân tóc hoa râm, ngồi ngay ngắn chăm chú nhìn bàn cờ của chính mình.

Phó Khuynh thuận theo tình cảm Tô Thanh phát ra mà kêu một tiếng "Gia gia".

Lão nhân lúc này mới thông thả mà ngẩng đầu lên, đôi môi run nhẹ, cười đến vẻ mặt hiền lành, "Hải tử, đã về rồi....."

"Mau... Mau ngồi xuống."

Phó Khuynh gật gù đầu, ngoan ngoãn ngồi xuống, một bộ dáng đứa trẻ ngoan hiền.

Lão nhân nhìn "Cháu gái" trước mặt đã trở mã, nhớ tới lời mẫu thân nàng trước lúc lâm chung đã phó thác, trong lúc nhất thời nước mắt rơi không ngừng.

"Hải tử, con ở ngoài kia phải chịu khổ rồi, về sau gia gia sẽ bảo vệ con."

Nghe tiếng, Phó Khuynh ngược mắt, nhìn về phía lão nhân mặt mang đầy nước mắt, trong lòng không biết là tư vị gì, là cảm động, là may mắn, càng nhiều hơn..... Là hâm mộ.

Chưa bao giờ từng có người trưởng bối cùng nàng nói qua câu nói "Gia gia bảo hộ con" như vậy.

Vào giờ phút này, mặc kệ nàng rốt cuộc có phải Tô Thanh hay không, nàng đều đã hạ quyết tâm phải hảo hảo hiếu kính vị gia gia này, cùng người dưỡng lão sống chung.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (3)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Thu hồi nội tâm phức tạp, cùng lão nhân gia câu được câu không mà nói chuyện phiếm trong chốc lát, lại về tới cái vấn đề mẫn cảm kia.

"Mẫu thân con trước khi chết cũng đã nói cho ta, nhiều năm như vậy, con phải chịu khổ rồi....."

"Con tính toán khi nào khôi phục thân phận nữ nhi?"

Nghe vậy, Phó Khuynh xoay chuyển con người đen nhánh, bụng chén trà trong tay đem nhấp một ngụm.

"Gia gia, hại ngài lo lắng rồi, chuyện này con khác có tính toán."

Lão nhân sắc mặt lại đại biến, nhãn mi tâm lại, "Chẳng lẽ con còn muốn tìm cháu dâu cho ta sao?"

Phó Khuynh buồn cười nhìn lão nhân gia đang muốn đáp "Có gì không thể?", ngoài cửa liền truyền đến tiếng đập cửa, "Lão gia, thời gian tiệc tối tới rồi."

Lão nhân giả vờ trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, như là tức giận mà nói: "Không thể làm ta bót lo mà....."

Dừng một chút, lại mở miệng: "Hôm nay phụ thân con mời tứ phòng thái thái, đại gia đình tụ họp bên nhau dùng một bữa cơm đơn giản, con thu xếp một chút, xong liền xuống dưới."

Phó Khuynh ngoan ngoãn đáp ứng, hướng phòng chính mình đi đến, vừa đến chỗ ngoặt, một thân ảnh nam nhân xâm nhập vào tầm mắt.

Hắn mặc một thân kiểu áo Tôn Trung Sơn, thân hình thon dài, so với Tô Thanh một mét bảy còn muốn cao hơn nửa đầu. Một đầu tóc đen mềm mại, ngũ quan tuấn mỹ tinh xảo ôn nhuận như ngọc, giờ phút này, con người xinh đẹp như đá quý đang lẳng lặng mà nhìn nàng.

Phó Khuynh đánh giá hắn, đồng thời hắn cũng ở đó quan sát nàng.

Trước mặt người này mặc quân trang, trên vai mang quân hàm, nói vậy chính là người con trai làm thiếu tướng, Tô Thanh.

Chỉ là..... Hắn không nghĩ tới, hắn thế nhưng lớn lên lại đẹp như thế, đẹp đến..... Một chút đều không giống nam nhân. Khuôn mặt trắng như trứng gà vừa lột, lông mi cong dài, mũi cao thẳng mà tinh xảo, môi đỏ giống như dính lên hai cánh hoa, để cho người ta không rời được tầm mắt chính là đôi mắt đen, đen nhánh như mực, thâm sâu như hồ nước, mày hơi nhọn, thời điểm nhìn chăm chăm bộ dạng của hắn như là muốn đem người này toàn bộ ôm vào lòng.

Phó Khuynh trước hết dời đi ánh mắt, lập tức thân mình hướng đến gian phòng đi tới.

Căn cứ vào nhắc nhở của hệ thống, hắn chính là Giang Thời, lớn lên..... Vẫn là không tồi. Riêng một thân mạng khí tức mùa xuân kia đã khiến cho người ta không chán ghét được.

Giang Thời cũng hơi xấu hổ hoàn hồn lại, hậm hực cất bước rời đi, hắn là ca ca mình, hình như thật không tốt khi ở chung a.

Bất quá, không ở chung, cùng hắn lại không có quan hệ gì.

Phó Khuynh trở về phòng, đơn giản tắm rửa một cái, thay đổi quần áo, tự hỏi làm như thế nào tiếp cận nam chủ kia để hoàn thành nhiệm vụ.

Mà nhiệm vụ lần này tương đối mà nói, khá đơn giản -- thuyết phục nam chủ không từ bỏ ý niệm học tập, thành công lấy được bằng tốt nghiệp đại học.

Nói đến cái này, không thể không đề cập tới gia đình Giang Thời.

Phụ thân hắn cũng là một người quân nhân, bất quá lúc hắn còn rất nhỏ đã hy sinh, hắn bị mẫu thân lôi kéo đại, lại thi vào đại học ở kinh thành, trong nhà đã mắc nợ liên tục, năm nay hắn không muốn mẫu thân vì mình mà vất vả như vậy, càng sâu hơn khi vì hắn mà gả chồng, một lòng quyết định bỏ học, đi ra ngoài lập nghiệp.

Đời trước, Giang Thời kinh doanh phát đạt, nhưng mà kết quả là, việc hắn hối hận nhất chính là không thể học xong đại học, lấy được bằng tốt nghiệp.

Mẫu thân hắn tái hôn một nửa cũng là vì hắn, mà hắn lại bởi vì chuyện này hiểu lầm mẫu thân, tình mẫu tử sinh ra hiềm khích.

Nghĩ vậy, con người Phó Khuynh vừa di chuyển, đột nhiên nghĩ tới một biện pháp không tồi.

Nhưng giờ lại không có nhiều thời gian suy nghĩ nên đành phải đứng dậy xuống lầu.

Dưới lầu thế nhưng thật ra lại cực kỳ náo nhiệt, trên chiếc bàn ăn năm mét có đầy người ngồi, phụ thân nàng, hai thái thái, tám đệ đệ muội muội, cùng với mẹ con Giang Thời.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (4)

Editor: @Linh Li

Beta: @Aki Re

Nàng không lên tiếng, im lặng ngồi xuống.

Tô Thịnh liếc mắt nhìn nàng một cái. " Lần này trở lại chuẩn bị vào công ty học tập đi, chuyện xuất ngũ ta sẽ an bài."

Phó Khuynh nghe giọng nói quyết đoán của hắn, không có nửa phần thương lượng, không nhịn được cười.

Mặc dù Tô Thanh đã có tính toán muốn xuất ngũ, nguyên nhân là do mấy năm nay vận động quá tải, hơn nữa thân thể này lại là nữ nhân, trên cơ thể lại có nhiều vết thương, không thể chịu nổi được nữa cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà, nàng lại cố tình không muốn nghe theo hắn.

Nhưón mày, trong giọng nói tựa hồ không chút để ý, "Rồi nói sau..."

Tiếp theo, ánh mắt quét về phía Giang Thời, lời nói lại rõ ràng là đối với Tô Thịnh nói, "Không giới thiệu một chút sao?"

Sắc mặt Tô Thịnh không thay đổi, nhìn không ra là vui hay giận, nhàn nhạt nói: "Đây là nhi tử của Vương a di, Giang Thời."

Nghe vậy, nàng lại không hề có chút để ý thu hồi ánh mắt, cũng không có chú ý tới đôi tay của nam chủ hơi hơi buộc chặt.

"Nhìn có vẻ nhỏ hơn ta một chút, bao nhiêu tuổi rồi?"

Nghe những lời này, mẫu thân Giang Thời nói mấy chữ: "Hai mươi..."

Động tác lấy chén rượu của Phó Khuynh hơi dừng lại, dùng ngữ khí lười biếng tùy ý nói, "So với ta nhỏ hơn hai tuổi, đúng không..... Giang Thời đệ đệ?"

Nàng nhìn thấy nam chủ vẫn luôn nở nụ cười hướng phượng hướng của nàng nhìn lại, giọng không chút để ý: "Mấy năm nay vẫn luôn không ở Bắc Kinh, nghe nói biến hóa rất lớn, không biết đệ đệ có thể mang ta đi tham quan không?"

Giang Thời không có tiếp lời, cũng không biết chính mình là làm sao vậy, nghe người nam nhân này kêu hắn "Đệ đệ" "Đệ đệ" như vậy, cả người như là bị sét đánh, truyền đến một trận tê dại, đặc biệt là khi hắn nói âm cuối kia như mang theo lưu luyến câu nhân, cảm xúc bên trong như chứa một tia dự hoặc.

Nhưng mà... Hắn là nam nhân a...

Mẫu thân thấy hắn sững sờ, nhắc nhở hai tiếng, "Thời, Thời, ca ca ngươi nói chuyện với ngươi kìa....."

Giang Thời nhận thấy sự thúc giục của mẫu thân, gật đầu: "Vâng."

Trong lòng thầm nghĩ: Hắn là người sẽ bởi vì thiếu hướng dẫn viên du lịch mà tìm tới hắn sao?

Phó Khuynh lúc này mới vừa lòng mà cười cười.

Bỗng nhiên, không biết từ khi nào bên người đã có một tiểu bánh bao, tay nhỏ bắt lấy góc áo nàng, thanh âm mềm mại.

"Đại ca, ngươi còn nhớ rõ ta không?"

Tiểu gia hỏa này có đôi mắt to đen láy, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào nàng.

Tâm của Phó Khuynh đã bị mạnh hoá.

Ở trên trán hần nhẹ nhàng điểm một chút, "Để ta đoán xem, ngươi là Tiểu Ngũ đúng hay không?"

Tiểu gia hỏa lập tức gật đầu, trên mặt thịt đỏ đỏ rất là đáng yêu, Phó Khuynh nhìn không được muốn ở trên khuôn mặt nhỏ của hần nheo một chút.

Giang Thời nhìn một màn này, cảm thấy mình bị điên rồi, thế nhưng cảm thấy bộ dạng của một người nam nhân chơi với tiểu hài nhi..... Thật là đáng yêu.

Trong lúc nhất thời, hần hoàn toàn đã quên mất mình đang ở nào, đang làm gì, liền cứ như vậy ngây ra như phỗng lẳng lẳng nhìn nàng.

Lúc này, lão gia tử khoan thai tới muộn, chỉ đơn giản nói nói mấy câu, liền dặn dò đại gia đình có thể cùng ăn.

Tiệc tối sau khi kết thúc, Phó Khuynh theo đuôi thân ảnh nam chủ tới hoa viên, lại không cẩn thận nghe được hần cùng mẫu thân nói chuyện.

"Mẹ, ta hôm nay tới tìm người, là muốn hỏi người, người có phải vì ta nên mới kết hôn hay không, chỉ cần người gật đầu, ta hiện tại liền mang người rời đi."

Hần nói trắng ra như vậy, làm mẫu thân hần trong nháy mắt liền ngây người, nhưng trong nháy mắt hoảng hốt này, làm Giang Thời cho rằng bà là đang cam chịu.

"Ta không cần người làm như vậy, người ly hôn đi, ta lập tức thôi học."

Nghe được lời lẽ chính đáng của hần, Phó Khuynh không tiếp tục nghe lén nữa.

Đi qua một con đường vòng nhỏ cùng một nhánh đường khác liền cứ như vậy tới trực tiếp trước mặt hai người.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (5)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

"Đây là làm sao vậy? Ta mới vừa nghe đệ đệ nói muốn ly hôn?" Đuôi lông mày nàng hơi nhíu, nhìn về phía hai người, giả vờ ra vẻ không hiểu gì.

Nữ nhân kia không đáp lời, ngày đầu tiên vào cửa đã bị nhi tử thân sinh khuyên ly hôn, bị con riêng gặp được trường hợp này có thể thấy được xấu hổ đến nhường nào.

Phó Khuynh thấy nam chủ nhíu chặt mi, môi mỏng hơi nhấp, như là đã hạ quyết tâm, hần không mở miệng trước, nàng đành giành trước một bước nói: "Đệ đệ, phụ thân ta tuyệt đối sẽ không cưới một nữ nhân không yêu mình."

Ngụ ý chính là -- mẹ ngươi đây là cam tâm tình nguyện gả cho cha nàng.

Giang Thời sững sốt một chút, nhìn về phía mẫu thân của mình, mang theo ngữ điệu không xác định, "Là như thế này sao?"

Nữ tử trung niên ôn nhã (*) trên mặt nhiễm ra một mảng đỏ ửng, giờ phút này giống như thiếu nữ trải qua tình đầu, hơi hơi ngạc nhiên.

(*)ôn nhã: ôn hòa, nhã nhặn

Làm trò trước mặt Phó Khuynh, Giang Thời cũng không nói thêm gì nữa, cùng mẫu thân từ biệt, sai bước rời đi.

Không phải bởi vì hần tức giận, mà là hần phát hiện chính mình bị người nam nhân này nhìn chăm chăm quá mười giây, tim đập liên không chịu khống chế đập nhanh hơn, là hưng phấn, hay là...

Dù sao, hần trước kia chưa bao giờ từng có tình cảm với người nào.

Phó Khuynh đầu tiên là nhìn thoáng qua vẻ "Chạy trốn chết" của nam chủ, đối với nữ nhân chán ghét chưa chịu đứng dậy kia chỉ hơi hơi gật đầu, rồi mới một đường chạy đuổi theo Giang Thời.

Hô hấp hơi suyễn, "Đệ đệ, đi nhanh như vậy làm gì?"

Giang Thời phát hiện hần thật giống như có độc, chính mình giống như một câu ca ca cũng chưa từng nói với hần??

Trong lòng tình cảm quái dị xem như áp xuống dưới, ngược mắt nhìn nam nhân thấp hơn hẳn nửa đầu, đột nhiên có chút may mắn chính mình có thân hình cao làm ưu thế.

"Còn có chuyện gì sao?" Ngữ khí hần nhàn nhạt.

Đối phương như là bị ngữ khí lãnh đạm làm cho giật mình, môi mở ra, nửa ngày chưa nói ra một câu.

Giang Thời nhìn thấy bộ dáng này, theo bản năng mà muốn xin lỗi, lời nói tới rồi nhưng bên miệng còn chưa có rơi xuống một chữ liền nghe được hần mở miệng.

"Sắc trời đã trở thế này, đêm nay đệ cũng đừng đi, ta đã phân phó bảo bọn họ đem phòng sát vách cho khách thu thập sạch sẽ rồi."

Phó Khuynh cẩn thận ngẫm lại lời này, không có chỗ nào sai cả!

Nơi nào như Tà Tà nói, lần đầu tiên ngủ lại qua đêm, nam tử thường sẽ ngượng ngùng???

Đối phương tựa hồ không phản ứng, dừng một chút, giọng nói lạnh lùng truyền đến: "Không cần, ta không thích gây phiền toái cho người khác."

Phó Khuynh tựa hồ liệu đến việc hần sẽ cự tuyệt, mím môi, "Ta cho rằng chúng ta là người một nhà, ta lớn hơn người hai tuổi, hẳn là được coi như nửa phần ca ca đi?"

Tiếp theo, nàng lại bổ sung nói: "Không phải nói muốn mang ta tham quan Bắc Kinh biến hóa ra sao ư? Không bằng ngày mai đi."

Giang Thời nhìn chằm chằm mặt mày sinh động của nàng, ánh sáng trong mắt có thể phản chiếu ngược hình bóng chính mình, trong lúc nhất thời không nói gì, còn muốn cự tuyệt, thôi, lại sợ hần ăn vạ với mình.

"Đi thôi." Rơi xuống hai chữ, hần xoay người đi đến đường nhỏ.

Phó Khuynh thấy vậy, cũng mặc kệ không lên tiếng cứ đi theo ở phía sau.

Đất của biệt thự Tô gia thập phần to lớn, Tô Thanh lần này trở về, lão gia tử đặc biệt cho nàng ở một mình tại lầu bốn, để tiện không phải sống gần phòng người khác.

Cho nên, Phó Khuynh cho nam chủ ở lầu bốn, thời điểm Giang Thời biết được tầng lầu chỉ có hai người bọn họ, mặt mày khẽ nhếch nhìn nàng một cái.

Không biết là thật sự ngượng ngùng, hay vẫn là bối vì nhớ tới tâm nguyện kia của nguyên chủ mà ở tận đáy lòng Phó Khuynh cảm thấy có chút chột dạ.

Vội vàng tìm một bộ quần áo mới ném qua cho hần, xoay người vào phòng, động tác có thể nói là một chút cũng không có ướm át bẩn thỉu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (6)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Hôm sau, sáng sớm.

Phó Khuynh chờ Giang Thời chạy ra khỏi Tô gia, ngoài cửa sổ màu sắc cảnh vật sắc sỡ hoàn toàn đi vào tầm mắt, nàng không khỏi đi tốc độ chậm lại.

Lúc này thành phố thủ đô so vài năm sau không phát triển mạnh bằng, tương lai các toà nhà xa xa sẽ cao lớn hơn, nhưng nhìn bên đường người bán hàng rong bán các loại đồ ăn vặt đặc sắc, tâm tình Phó Khuynh nháy mắt liền sáng sủa lên, ngược lại cũng cảm thấy một phen mùi vị của người bình thường.

Đem xe ngừng ở ven đường, hướng trên ghế phụ Giang Thời đang ngồi rồi cười nói:

"Đi thôi, đi xuống ăn cơm sáng."

Sáng sớm, nghe tiếng nói hần sang sảng, Giang Thời theo bản năng mà đi theo hần.

Trong lòng nghĩ là: Hần là công tử nhà giàu vậy mà cũng ăn cơm ở nơi này sao?

Sự thật lại làm hấn mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy Tô Thanh vừa xuống xe liền chạy đến một cái quán nhỏ một hơi mua tận ba xiên thịt nướng.

Hắn còn chưa có lấy lại tinh thần đã thấy hấn ăn xong một cái, chờ đi đến trước mặt hấn, hấn đã ăn xong cái thứ hai.

Lại thấy hấn thật vất vả đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống, hỏi hấn: "Ba xiên đủ cho người ăn không?"

Giang Thời: "Ba xiên??"

Ngay sau đó, quay đầu lại cùng người bán hàng rong nói: "Ông chủ, cho sáu xiên!"

Giang Thời: "Sáu cái??" Như vậy có thể ăn?? Hấn là một người nam nhân cũng hồ thẹn không bằng!

Không đúng, rõ ràng hai bọn họ đều là nam nhân, vì cái gì hấn luôn ở trước mặt hấn xuất thần, trước mặt đột nhiên duỗi tới một bàn tay trắng nõn như ngọc, năm ngón tay như nước, không có chút tí vết, đón ánh sáng sớm, đẹp giống một khối ngọc mỡ dê thượng đẳng.

Tóm lại, hấn lớn như vậy tới nay chưa từng gặp qua bàn tay nào đẹp như vậy.

"Người suy nghĩ cái gì vậy?? Cảm thịt nướng đi, chúng ta qua bên kia ăn bánh trôi."

Phó Khuynh duỗi tay đến trước mắt hấn quơ quơ, có phải vì diện mạo nam chủ cũng đều thích phát ngọc hay không??

Làm sao bây giờ?? Cảm giác rất đáng yêu, muốn xoa xoa một chút!!

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, Phó Khuynh vẫn nhìn xuống làm hành động khác người này, rốt cuộc vừa mới nhận biết không đến một ngày, lấy tính cách Tô Thanh, sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Ngay sau đó, Giang Thời trợn mắt cứng họng nhìn chăm chú, nằng lại ăn bốn chén bánh trôi, tâm tình mới hơi chút giãn ra một chút.

Trở lại trên xe, Giang Thời chớp chớp mắt, quay đầu hỏi nằng: "Người muốn đi nơi nào?"

Phó Khuynh suy nghĩ một lát, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi mang theo thủy quang, một bộ dáng nghiêm túc, "Ta muốn đi thăm đại học thủ đô."

Nằng không biết, hành động nhỏ như thế, dùng ở đây mắt Giang Thời, rốt cuộc có bao nhiêu câu nhân, giống như là ném một viên đá vào mặt hồ yên tĩnh không gợn sóng, tạo nên một vòng một vòng gợn sóng.

Tâm tình lại giống ngày hôm qua, tim không chịu khống chế mà đập nhanh hơn.

Giang Thời miễn cưỡng ổn định chính mình, nuốt một ngụm nước bọt, dùng ngữ khí nhàn nhạt nói: "Chúng ta đừng đến trường học, không có gì đẹp."

Hơn nữa, đơn bỏ học hấn đã giao lên rồi, thực mau hấn liền không còn là học sinh nơi đó, trở về chỗ ấy, cũng bất quá là xúc cảm u mê, tăng thêm phiền não.

Hấn khẽ nâng đôi mắt, nhìn nam nhân rực rỡ bên cạnh, dò đi tầm mắt.

Phó Khuynh thật là càng hưng phấn, "Nếu là trường học của đệ, ta càng mau chân đến xem đi."

Cẩn thận nghe, không khó nghe ra lời hấn mang theo sung sướng.

Không có biện pháp, căn bản cự tuyệt không được, đơn giản gật gật đầu.

Thấy vậy, ý cười dưới đáy mắt Phó Khuynh càng sâu, mắt nguyện như là muốn tràn ra tới.

"Tà Tà, thành công thực hiện nhiệm vụ tiến thêm một bước!"

Tà Tà khó được không có mắt hứng, phối hợp mà lắc lắc đuôi cáo, "Chúc mừng ký chủ! Cố lên a!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (7)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Không bao lâu sau đã tới đại học thủ đô, Phó Khuynh tùy ý tìm vị trí dừng lại, hai người xuống xe, nàng đề nghị tới thư viện tham quan một chút.

Giang Thời không có cự tuyệt, coi như là lần cuối cùng du ngoạn vườn trường, hẩn âm thầm nghĩ.

Lại chưa từng nghĩ, thời điểm đến vừa lúc có nhiều người nhất trong ngày.

Hai nam nhân có giá trị nhan sắc cao, hơn nữa Giang Thời vốn chính là nhân vật khá được chú ý, nháy mắt hấp dẫn được ánh mắt của tất cả học sinh.

Thậm chí, không chút nào kiêng kỵ mà ở khoảng cách không xa bọn họ ngang nhiên thảo luận.

"Kia là ai a?" Một muội tử đang trang điểm tò mò hỏi.

Nữ sinh tóc dài ngay lập tức nói: "Giang Thời người cũng không quen biết à? Đại học nhiều người như vậy, hẩn lớn lên đẹp nhất, học tập tốt nhất."

Học sinh muội tử lại mở miệng: "Nhưng ta cảm thấy vị tiểu ca ca đi cùng so với hẩn còn đẹp hơn!?"

Nữ sinh tóc dài sừng sốt một chút: "Người này, giống như không phải người trong trường. Ta cũng là lần đầu tiên thấy."

"Bất quá..... Hai người bọn họ nhìn rất xứng đôi a!"

Nghe thế, Giang Thời như bị trúng tà nhìn về phía hai nữ sinh.

Đều là nam nhân nơi nào xứng đôi? Âm dương điều hòa, một nam một nữ mới là luân thường đạo lý không phải sao?

Hai người bị hẩn nhìn bằng ánh mắt âm lệ đen tối dọa, cả người liền giật mình, chột dạ mà cất bước chạy.

Bởi vì Phó Khuynh ở vị trí cách hai nữ sinh có chút xa, thời điểm nữ sinh tóc dài nói "Xứng đôi" âm điệu lại cổ tình thấp xuống một chút nên chưa có truyền tới trong tai Phó Khuynh đã bị gió thổi tan, ngược lại nghe rõ vài câu phía trước.

Khỏe miệng ngoéo một cái, trêu chọc: "Xem ra đệ đệ ở trường học rất được hoan nghênh a!"

Giang Thời chính là đang một bụng đầy hỏa khí, nghe được những lời này tức khắc càng sốt ruột, cảm thấy tâm tình hai mươi năm như đại ma đầu của hẩn đã không còn.

Kinh thành đồn đãi vớ vẩn so với viên đạn bọc đường còn đáng sợ hơn, câu "Hai nam nhân kia xứng đôi" đều có thể làm người ta bị nước miếng chìm chết đuối, hẩn vẫn là xuất thân hào môn, lại là thân phận thiếu tướng, như thế nào một chút đều không quan tâm đến danh dự của bản thân.

Bữu môi, ném xuống một câu "Người cũng không kém!" rồi kéo xa khoảng cách của hai người, sai bước đi đến thư viện.

Phó Khuynh mang vẻ mặt khó hiểu, vừa mới còn tốt đấy thôi, đúng là trở mặt nhanh hơn trở bàn tay, "Tà Tà, người có biết hẩn làm sao không?"

Tà Tà cắn cắn ngón tay, trung thực trả lời: "Ký chủ, ta cũng không biết."

Nó thật sự không biết, vì diện trước nó còn có thể từ nét mặt nam chủ lĩnh hội ra một tia manh mối, nhưng mà tới giao diện sau, trừ bỏ có thể dò xét nam chủ đang ở nơi nào, ngay cả chung quanh hẩn đã xảy ra cái gì nó đều hiểu không được.

Phó Khuynh cũng không trông cậy vào nó, chỉ muốn cùng hồ ly chia sẻ một chút buồn bực.

Rối rắm không lâu lắm, lại thấy bước chân Giang Thời tựa như ngừng lại, vội vàng đi qua.

Lúc này mới chú ý tới đối diện hẩn còn có một người đang đứng, xem tuổi chắc hẩn là lão sư.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, nàng hơi gật gật đầu.

Người nọ mang theo ánh mắt tò mò, hỏi: "Bạn học Giang Thời, vị này là....."

Giang Thời lúc này mới quay đầu nhìn nhìn nam nhân bên cạnh, lại vội không ngừng mà thu hồi tầm mắt, đem câu "Bằng hữu" kia nuốt trở vào, thanh tuyến trầm thấp nói: "Hẩn là... ca ca ta."

Phó Khuynh bị hẩn dùng một câu "Ca ca" đột nhiên này, không thể tưởng tượng mà nhìn người trước mặt.

~

Canh hai ~

Nếu có thể cho người ta phiếu bầu~

Hôm nay canh bốn ~

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (8)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Đây vẫn là lần đầu tiên hần kêu nàng một tiếng ca ca đi?

Tuy rằng nàng hy vọng gọi là tỷ tỷ hơn, nhưng mà hiện tại..... Hần kêu nàng một tiếng ca ca, có phải hần sẽ nghe lời nàng, sẽ không từ bỏ việc học nữa hay không?

Đáy lòng sung sướng lan tràn, ngay sau đó ở trước mặt hai người làm ra bộ dạng huynh trưởng.

Hướng tới vị lão sư đứng đối diện kia lễ phép mà vươn tay phải ra: "Chào lão sư, ta là ca ca Giang Thời, Tô Thanh."

Giang Thời nghe vậy quay đầu liếc mắt nhìn hần một cái, gia hỏa này, cho hần chiếc đũa chứ không phải cho hần bò lên?

Lão sư nhìn động tác duỗi tay của hần có chút ngốc, bất quá nghĩ đến đây có thể là phương thức biểu đạt ý tốt, chỉ dừng một chút rồi cũng nắm tay phải lên.

"Chào cậu, ta là lão sư của Giang Thời, cậu là ca ca hần, có thể nói chuyện một chút hay không?"

Phó Khuynh lễ phép gật đầu, vừa lúc nàng cũng đang có ý này, đối với nam chủ nói một câu "Ở chỗ này chờ ta", liền theo lão sư tới tiểu đình cách đó không xa.

-

"Là thế này, mấy ngày hôm trước Giang Thời hướng ta xin thôi học, không biết chuyện này hần có nói cho người nhà biết hay chưa?"

Phó Khuynh nghe xong những lời này, lông mi dài khẽ run, mí mắt rũ xuống.

"Tà Tà, chuyện này vì cái gì không nói cho ta?"

Âm thầm chọc chọc ngón tay, Tà Tà khóc thút thít: "Ta cũng không biết a....."

Nhìn bộ dáng của nó, Phó Khuynh thở dài một hơi, mở nửa con ngươi, ngẩng đầu nhìn về phía người trước mặt: "Chuyện này, hần xác thật không nói qua với người trong nhà..... Không biết, có thể rút về hay không?"

Lão sư kia hơi nhíu mi lúc này mới giãn ra, nói: "Lúc này ta còn chưa có giao tới chỗ hiệu trưởng, thật ra có thể rút về, chỉ là....."

Đuôi lông mày Phó Khuynh khẽ nhếch: "Chỉ là cái gì? Lão sư ngài có cái gì cứ nói....."

"Chỉ là..... Năm nay học phí của Giang Thời khá cao, ta xem thấy cậu một thân ăn mặc cũng không tính là rẻ, tục ngữ nói, nghèo ăn nghèo uống không thể nghèo giáo dục, hần ở phương diện học tập rất có thiên phú, là hạt giống tốt, trong nhà nếu có thể cung cấp, như thế nào cũng muốn đem hần giữ lại trường học?"

Nói đến cái này, sao Phó Khuynh có thể không hiểu, xoay người nhìn thoáng qua Giang Thời đang ngoan ngoãn chờ ở tại chỗ, trong lòng bỗng nhiên ủa vào một trận chua xót.

Cũng không biết nhiều năm như vậy hần làm như thế nào để ở lại đây, đại học kinh đô có học phí cao ngất ngưởng, để một gia đình bình thường vào học, mấy năm học phí sợ là đã ép khô hần đi?

Vì thế nên không muốn trở thành gánh nặng cho người nhà, không muốn mấu thân vì hần đi cầu xin người khác, lúc này mới cùng đường lựa chọn thôi học?

Mím môi, thở dài một hơi, ức chế đầy lòng lan tràn thương cảm, "Lão sư, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ không để hấn bỏ học."

"Như vậy đi, trên người ta không mang nhiều tiền mặt, lát nữa trở về ta sẽ phân phó người đưa tới cho ngài, về sau đệ đệ ta còn cần ngài dạy dỗ nhiều hơn."

Lão sư cười thành tiếng, "Ta đây còn có tiết, ta đi trước."

Phó Khuynh gật gù đầu, xoay người đi đến chỗ người nọ cách đó không xa.

Đột nhiên muốn duỗi tay sờ sờ tóc đen mềm mại, nghĩ như vậy cũng liền làm như vậy.

Ngô, xúc cảm xác thật không tồi.....

Rũ mắt xuống, đối mặt với biểu tình mờ mịt của nam chủ, vành tai yên lặng nhiễm một mảnh đỏ ửng, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, hồng đến trong suốt.

Như này cũng thật quá ngây thơ đi??

Nhìn xuống tâm tư trên đầu hấn, "Đi thôi."

Theo tiếng chuông vang lên, vườn trường có chút trống trải đi rất nhiều, quanh cảnh xung quanh đẹp được bày biện rất tốt, làm người ta cảm giác vui vẻ thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (9)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Re: Xung hô của nữ chính khi giả trai gọi là "hấn", nam chính cũng xưng hô là "hấn" có chút rối. Từ chương này trở đi khi nam chính suy nghĩ về nữ chính lúc giả trai sẽ là "anh ấy" nhé.

Tìm một chỗ yên lặng ngồi xuống.

Giang Thời kiểm chế không được hỏi: "Lão sư vừa mới cùng người nói cái gì vậy?"

Phó Khuynh nghe thế, ngược lại chớp chớp đôi mắt đen nhánh hỏi lại hấn: "Người thấy sao?"

Giang Thời: "..."

Xem vẻ mặt mờ mịt kia của hấn, Phó Khuynh nghĩ thầm không thể quá sốt ruột, phải theo tuần tự.

Con người liêm diễm vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm hấn: "Giang Thời, từ ngày hôm qua ta thấy người, ta liền đem người coi thành đệ đệ đối đãi giống nhau? Người có đem ta coi là ca ca không?"

Giang Thời rũ xuống mi mắt tránh đi ánh mắt sáng quắc bức người, môi mỏng hé mở: "Nhưng mà... Chúng ta hôm qua vừa mới nhận thức nhau."

"Vậy có làm sao đâu? Nếu mẫu thân người đã gả tới nhà của chúng ta thì chính là người Tô gia chúng ta, mà người, cũng là một phần của nhà chúng ta, người là đệ đệ ta, ta che chở người thì có gì sai sao?"

Khi nói chuyện, hấn đem một chân đặt ở trên ghế, một bàn tay tùy ý dè ở trên, động tác thô bỉ bị hấn làm thế nhưng nhiều hơn một phần nói không nên lời vừa ưu nhã, vừa khí phái.

Nếu giờ phút này Phó Khuynh thay một thân quân trang, lại nói ra câu "Ta bảo hộ người" này, thì chẳng khác nào nàng hiện giờ vẫn đang sống trong "Quân đội".

Đáng tiếc Giang Thời không hiểu, chỉ cảm thấy người này mọi mặt đều đẹp.

Hấn trầm mặc một lúc lâu, môi thật vất vả thu hồi ánh mắt lại phóng tới trên người nàng, nhàn nhạt nói:

"Ta có thể đem người coi thành ca ca, chẳng qua..... Về sau không cần sờ đầu ta nữa."

Phó Khuynh: "....." Thiếu niên ngơ ngẩn nhìn sao??

"Được!" Khóe miệng nàng nâng lên, "Ta đây lại nói cho đệ một việc, vừa nãy lão sư cùng ta hàn huyên một chút về chuyện ngươi muốn thôi học, hiện tại học phí ta bỏ tiền ra trả, ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Người nọ cả kinh tròn to hai mắt, vừa định cự tuyệt, đã bị Phó Khuynh đoạt trước.

"Như thế nào, vừa mới nãy không phải nói đem ta coi là ca ca sao? Hiện tại muốn đổi ý?"

"Chỉ là..." người nọ như cũ mang vẻ mặt đầy khó xử kháng cự, chọc đến Phó Khuynh liên tục nhún mày.

"Chỉ là cái gì? Tiền của ta, lại không phải Tô Thịnh cấp, là ta bản lĩnh tự mình kiếm tiền, hiện tại chỉ là cho ngươi mượn, tương lai phải trả lại, biết không?"

Lời nói vừa ra, lại nhìn không được gờ tay xoa xoa đầu của hắn, thấy hắn không có cự tuyệt, cười đến vẻ mặt thoải mái.

Tầm tắc, loại cảm xúc này, quả thực rất sáng khoái.

Giang Thời rất là bất đắc dĩ mà ngẩng đầu, hai tròng mắt tinh xảo liễm diễm nhìn đối phương sâu không thấy đáy, đôi mắt đen đưng đầy ý cười.

Cảm nhận được trái tim lại một lần nữa bất quy tắc nhảy lên, cả người giật mình một cái, nháy mắt không muốn mở mắt ra.

Phó Khuynh nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của hắn, không có nghĩ nhiều, chỉ cho là hắn lại thẹn thùng nữa thôi.

Hiện tại, hắn không có cự tuyệt, đây xem như cam chịu đi? Cái ý tưởng này vừa nảy ra, trong đầu lại truyền đến thanh âm.

"Chúc mừng ký chủ sắp hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến!" Tà Tà không biết từ khi nào làm mặc một thân trang phục thổ con, giờ phút này, chính là đang phe phẩy lỗ tai thổ, quơ chân múa tay mà nói.

Không hề có hình tượng đáng nói, Phó Khuynh làm hành động đỡ trán.

Xem tiến độ nhiệm vụ hoàn thành không tồi, hôm nay liền không phun tào* gọi nó là xú* hồ ly nữa vậy.

*phun tào: TMD,... chửi bậy.

*xú: xấu xí

Chuyển mắt tới đệ đệ ngoan ngoãn kia, dùng ngữ khí ôn nhu như nước nói: "Hôm nay ngươi cứ đi học lại, ca ca đi giúp ngươi làm thủ tục."

Giang Thời trầm mặc trong chốc lát, gật gật đầu.

Hắn không biết hảo ý của anh ấy rốt cuộc có vài phần thiệt tình hay không, nhưng mà, không biết vì cái gì, hắn cự tuyệt không được.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (10)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Phụ thân sau khi qua đời mấy năm thì trong mấy năm ấy nhà bọn họ cũng khó khăn nhất, hắn cùng mẫu thân thậm chí đã thất vọng đến tột cùng, trong nội không còn nổi chút gạo.

Cho dù ở thời điểm khó khăn như vậy, mẫu thân cũng không có từ bỏ ý niệm cho hắn đi học.

Nhận hết ánh mắt lạnh nhạt khi vay tiền cũng muốn mua sách cho hắn học.

Cũng chính vì nguyên nhân như thế, hắn không muốn việc như vậy lại phát sinh một lần nữa, cho nên sau khi biết được mẫu thân gả vào hào môn, cảm tiền học phí tới tìm hắn, hắn mới có thể phần nọ như vậy quyết tâm trình đơn thôi học.

Kết quả là, bất quá náo loạn một hồi vẫn chỉ khiến mình bị chê cười, mẫu thân tái hôn thoát nhìn trẻ lại không ít, trên mặt cười cũng nhiều hơn, mà hắn,

cũng nên sống cho chính mình.

Tối hôm qua, hần cơ hồ thức trắng cả đêm không ngủ, nghĩ đi nghĩ lại việc này.

Nhưng mà..... Ngay lúc hần tính toán rời thành đô, nơi mà hần đã sinh sống hai mươi năm, muốn đi ra ngoài lang bạt một phen, cố tình lại xuất hiện một người, đối với hần mà nói, anh ấy là người nhà của hần, anh ấy nói rằng sẽ bảo hộ mình. Lúc ấy, trong lòng hần không rõ đó là cảm giác gì, chỉ cảm thấy tòa thành cao trong lòng trong nháy mắt liền sụp đổ, dừng mãnh bước vào chính là sự ảm áp từ xưa tới nay chưa từng có.

Loại cảm giác xa lạ lưu luyến này làm hần rất bất an, nghĩ như vậy, lời nói cũng liền thốt ra: "Vì cái gì? Vì cái gì lại đối xử với ta tốt như vậy?"

Phó Khuynh bị hần thỉnh linh nói ra một câu làm cho nàng ngốc một chút, ngay sau đó phản ứng lại, nói: "Không vì cái gì cả, bởi vì ngươi là đệ đệ của ta."

Vô nghĩa, đương nhiên bởi vì ngươi là nam chủ! Đổi thành người khác ngay cả ánh mắt ta cũng lười cho, bắt quá, ai bảo mỗi vì diện nam chủ lớn lên đều đẹp như vậy, mà ta lại là đứa háo sắc cơ chứ!?

"Đi thôi, đi học đi, giữa trưa ta lại qua đây đón ngươi."

Nhìn hần bị mình xoa tóc mềm mại đến mức xù cả lên, đuôi tay giúp hần sửa sang lại một chút, tóc của hần thật mềm, thực mau lại khôi phục bộ dáng ôn tồn lễ độ, làm người ta cảm giác dường như đáng yêu vừa rồi chỉ là ảo giác.

Phó Khuynh hơi sửa sang lại vạt áo, duy trì cho bản thân không chút cầu thả.

Tâm tình lại phá lệ thật thoải mái.

-

Những ngày yên bình thật sự trôi qua rất nhanh, như là hạt cát vừa lơ đãng giang tay bắt lấy, như gió thu cùng mặt trăng theo thời gian theo quỹ đạo lặng yên trôi đi.

Lúc Phó Khuynh đang cùng lão gia tử chơi cờ, thỉnh linh hất xì một cái.

Có phải hay không gần đây sống quá an nhàn, ông trời cũng xem không nổi? Mấy ngày nay nàng không phải cảm mạo thì chính là phát sốt, không được, phải đến tìm Tả Tả lừa chút thuốc mới được.

"Gia gia, ngài xem ta lại bị cảm mạo, lấy bệnh cho người thì thật không tốt, ta bây giờ không thể bồi ngài chơi cờ nữa, hôm nào chúng ta lại tiếp tục."

Nói xong, nàng liền đứng dậy hướng tới cửa thư phòng đi đến, một bộ dáng sốt ruột muốn trốn.

"Ai, tiểu tử này, gia gia không để ý đâu, với cả ván này nhất định ta sẽ thắng..."

Tay mới vừa dừng ở trên then cửa, Phó Khuynh nhin không được nhếch miệng cười, sau đó, kéo cửa ra đi ra ngoài.

Lão gia tử thực sự có ý tứ, đã thua liền một tháng, trung gian có mấy lần nàng làm ông không vui.

Hiện tại, đối với thể cờ kia còn xưng mình chắc chắn sẽ thắng? Quên đi.....

Đi xuống lầu, đến phòng bếp tìm nước uống, đang nghĩ ngợi tới việc hôm nay thứ sáu trường học nghỉ, nam chủ cũng nên trở lại đi?

Mấy ngày trước đây, Giang Thời định ra khỏi căn phòng hần thuê ở ngoài, tự mình dọn tới chung cư học sinh giá rẻ, Phó Khuynh không chịu, sau khi hai người cò kè mặc cả mới quyết định, thời điểm có nhiều khóa học liền ở lại trường học, thời điểm không có khóa phải trở về Tô gia.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (11)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Phó Khuynh mới ra khỏi phòng bếp đã bị một tiểu gia hỏa cuốn lấy, nàng rũ mắt thấy chính là tiểu ngũ Tô Ngọc, cũng là một trong tám đệ đệ muội muội cùng lớn lên đáng yêu nhất.

Nàng còn chưa kịp nói, liền nghe được thanh âm mềm mại của Tiểu Ngũ lấp lăm: "Đại ca, ta muốn huynh chơi với ta."

Một đôi mắt lưu li to liên blingbling nháy, xem đến mức tâm Phó Khuynh đều đã tan chảy, nàng nửa ngồi xổm xuống, nhìn tiểu gia hòa trước mặt, khom lưng đem hân bế lên.

"Được rồi, hôm nay liền bồi đệ chơi."

Tiểu Ngũ không ngừng lên tiếng hoan hô, Phó Khuynh ôm hân tới phòng khách rồi đến sô pha ngồi xuống.

"Hôm nay ta liền dùng quả táo làm cho đệ một con thỏ." Khi nói chuyện, nàng cầm lấy dao gọt hoa quả rồi bắt đầu cắt táo.

"Đệ xem, đây là lỗ tai."

"Đây là cái đuôi."

Trong khoảnh khắc, một con thỏ sống động ra đời.

Mặt mày Phó Khuynh hồ hởi, đem tấm xia răng cắm ở dưới đáy con thỏ làm cổ định, đưa tới trước mặt tiểu gia hòa.

"Đẹp không?"

Tiểu Ngũ vốn đã có đôi mắt vừa to vừa sáng giờ phút này như là chứa đầy sao trời, ánh mắt sáng ngời.

"Đại ca, thật là đẹp mắt!"

Thanh âm mềm mại vừa hạ xuống, một tiếng nói quen thuộc liền vang lên.

"Ân, ta cũng cảm thấy rất đẹp."

Thời điểm Giang Thòi tiến vào, nhìn đến chỗ ấy như một bức họa, nam tử xinh đẹp kia rút đi một thân quân trang nghiêm nghị chính khí, khuôn mặt ôn hòa mà cầm một con dao một quả táo khác con thỏ, nghiêng đầu đối với tiểu hài tử cười một cái.

Không biết như thế nào, trong đầu hân liền hiện ra hình ảnh hân cùng người nọ, còn có hài tử một nhà ba người sinh hoạt hạnh phúc.

Dường như bức họa này đã ở hân trong đầu lặp đi lặp lại ngàn vạn lần, giờ phút này lại giống như một đoạn phim tua đi tua lại trong đầu.

Đúng vậy, hân tới nơi này còn không phải là bởi vì anh ấy sao?

Từ khi mới gặp thoáng qua, cho tới bây giờ bén rễ này mầm, phạm phải tình cảm cảm kị.

Ngay cả chính hân cũng không biết tình cảm này của hân đã xảy ra biến hoá khi nào, tình không biết bắt đầu từ bao giờ mà càng ngày càng sâu đậm hơn.

Dù biết anh ấy là nam nhân, anh ấy cũng không có khả năng thích hân, nhưng vẫn như cũ không thể khống chế được chính mình.

Hân đem mình coi thành đệ đệ, mà mình thân là đệ đệ lại không coi anh ấy là ca ca...

Có lời muốn nói, cũng chỉ là..... Tình ca ca.

"Đã về rồi?"

Phó Khuynh nhìn người trước mặt, ôn nhu cười.

Nàng không biết, dùng ở trong mắt Giang Thòi lại giống thê tử mới cưới chờ đợi phu quân về nhà.

"Ân." Ngay cả miệng hân cũng chưa mở, chỉ nhàn nhạt từ xoang mũi phát ra một chữ, không dám có một tia dừng lại, đứng dậy lên lầu.

Nếu chung quy đã không có khả năng ở bên nhau, vậy không nên đem anh ấy cuốn vào trận nghiệt duyên này, mà hân, chỉ cần ở cách đó không xa nhìn ngắm anh ấy đã là quá tốt rồi...

Phó Khuynh phát hiện nam chủ có điểm kỳ quái, rõ ràng vài lần gặp mặt trước còn vui vẻ, như thế nào gần đây đối với nàng lại lãnh đạm như vậy?

Chẳng lẽ mỗi tháng cũng luôn có mấy ngày như vậy?

"Tiểu tử thú, đến thư phòng ta!"

Phó Khuynh giương mắt vừa thấy là phụ thân nguyên chủ Tô Thịnh, cẩn thận nghe ngữ khí này... Chẳng lẽ đã phát hiện ra giới tính thật của nàng?

Nhưng mà... Hiện tại khoảng cách bị tổ giác còn một tháng nữa..... Như thế nào sẽ.....

Không có thời gian chần chờ, đi theo hần một đường tới thư phòng.

"Ngày mai đi cùng trưởng nữ Lý thị gặp mặt."

Phó Khuynh sững sốt một chút, mang theo ngữ khí không xác định, "Cha định cho con đi xem mắt?!"

Này..... Này..... Này theo lý thuyết không nên a!

Cốt truyện này, nàng khoác nam trang bề cong thiếu niên đã là tai họa rất lớn, giờ lại còn phải đầu độc nụ hoa của tổ quốc sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (12)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

"Con không đi, cha muốn đi thì tự đi đi."

Giọng nói của nàng vừa mới ổn định lại, Tô Thịnh một bên liền đập bàn, chấn động đến mức ly sứ liên tục va chạm, phát ra một trận tiếng vang bùm bùm. Tiếng nói mang theo con thịnh nộ.

"Người có biết bên ngoài người ta nói thế nào không? Hai mươi hai năm không có một đối tượng, không phải thân thể có tật, chính là thích nam nhân!!"

"Ngày mai người nhất định phải đi!"

Phó Khuynh: "....." Thích nam nhân?? Nàng vốn dĩ thích nam nhân a, lại không phải việc gì xấu cả.

Chỉ là, hiện tại nàng còn cần treo danh hiệu nam nhân đi hẹn hò với phụ nữ không phải vì giới tính..... Cho nên...

"Con đã biết, ngày mai con sẽ đi." Giọng nói của nàng hồi phục như bình thường nói.

Thấy hần không có ngõ nghịch như trước, Tô Thịnh đem ánh mắt dừng ở trên người nàng tới tới lui lui quét một lần, xác định hần đây là thật sự đã nghĩ thông suốt.

"Địa điểm ở lầu kinh thành, thời gian là giữa trưa 12 giờ, ta đã đặt phòng rồi."

Phó Khuynh không lạnh không nhạt "Ân" một tiếng, xoay người ra khỏi thư phòng.

Nàng biết Tô Thịnh là vì muốn tốt cho nàng, nhưng mà đòi trước khi ông ta biết nàng kỳ thật là một thân nữ nhi, mặc kệ không cho giải thích liền lựa chọn cho nàng liên hôn, làm trái tim nàng thập phần lãnh lẽo.

Cho nên, hiện tại lãnh đạm chút, cũng là vì về sau sẽ không bởi vì chuyện trong quá khứ mà cảm thấy thương tâm.

-

Ngày hôm sau.

Giang Thời so với ngày trước thức dậy chậm hơn một chút, nguyên nhân là vì hần tượng trưng người ở cách vách bên kia, một mặt tường cách nhau, hần lại một lần nữa lại mất ngủ, thẳng đến sáng sớm mới vừa tờ mờ chớp mắt, một giấc ngủ dậy đã là giữa trưa.

Xuống lầu, lại nghĩ tới thái độ của mình ngày hôm qua tựa hồ không tốt lắm, cho nên muốn cùng anh ấy giải thích một chút đi?

Hần đem tầm mắt quét một vòng, dưới lầu trừ bỏ mấy người hầu, cũng không thấy thân ảnh kia, có lẽ bận việc đi ra ngoài?

"Ca ca xinh đẹp, người vừa tỉnh ngủ sao?" Thanh âm mềm mại của Tiểu Ngủ vang lên.

Giang Thời cúi đầu vừa thấy chính là tiểu tử ngày hôm qua cùng Tô Thanh chơi cùng nhau.

Hần nửa ngồi xồm xuống, hỏi: "Người biết đại ca người đi đâu không? "

Tiểu Ngũ làm một bộ nghiêm túc tự hỏi, dừng một chút, bữu môi nói: "Buổi sáng, phụ thân nhắc nhở đại ca cái gì đó."

Nói vậy chắc là thúc giục hắn đi tới công ty thực tập đi? Giang Thời âm thầm nghĩ.

Tiếp theo lại nghe được Tiểu Ngũ mở miệng, "A, đệ nhớ ra rồi, đại ca đi xem mắt!"

Nghe xong, Giang Thời sững sờ tại chỗ, nhất thời không có phản ứng lại hai chữ "Xem mắt" này là có ý tứ gì.

Hắn gơ tay đặt ở trên vai Tiểu Ngũ, mi sắc hơi nhú, "Xem mắt? Huynh ấy vì cái gì muốn đi xem mắt? "

Tiểu hài tử chớp chớp hai viên lưu li nhìn hắn, nói: "Đại ca đi xem mắt, đương nhiên là vì muốn mang về một vị đại tẩu, sinh tiểu bảo bảo cho ta cùng chơi a. "

Hắn vừa dứt lời, tay Giang Thời trong nháy mắt buông xuống, cả người như ngốc, đứng im tại chỗ, xem mắt?? Đại tẩu?? Tiểu bảo bảo???

Trước mặt tiểu hài tử mang theo ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, lúc này mẫu thân kêu hắn, hắn liền chạy đi, thời điểm quay đầu lại liếc mắt nhìn Giang Thời một cái.

Ca ca xinh đẹp thật là kỳ quái a, cùng người gỗ giống nhau!

Mà vẫn luôn nửa ngồi xổm, người gỗ Giang Thời không biết chính mình đứng lên như thế nào, cũng không biết chính mình về phòng như thế nào.

Chờ hắn phản ứng lại, chỉ cảm thấy vô hình có một bàn tay hung hăng nắm chặt tim hắn, nắm đến sinh đau.

Yết hầu như là bị người bóp nghẹt, lại như là bị thứ gì ngăn chặn khiến hô hấp khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (13)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Hắn rõ ràng đã sớm biết, trong nháy mắt sớm muộn sẽ có một ngày như vậy.

Nhưng mà, hắn lại không biết ngày này sẽ đến nhanh như vậy, mau đến mức hắn một chút chuẩn bị đều không có.

-

Phó Khuynh trước nửa giờ liền đến địa điểm đã hẹn, cùng nhân viên tiếp tân báo tên, rất mau được dẫn tới một phòng, nàng đẩy cửa đi vào, phát hiện đối phương so với nàng còn đến sớm hơn.

Nữ hài nhìn thấy nàng lập tức đứng lên, một thân váy liền áo màu lam, vòng eo hơi hơi buộc chặt, dáng người đầy đặn, diện mạo điềm tĩnh đáng yêu.

Phó Khuynh lễ phép gật gật đầu, "Cô chính là Lý tiểu thư đi? Tôi là Tô Thanh."

Đối phương hơi hơi gật đầu, ngượng ngùng cúi đầu, theo góc độ này, Phó Khuynh mơ hồ thấy được hai gò má nàng ấy đang đỏ bừng.

Dừng vài giây, nữ hài ngẩng đầu nói: "Xin chào, tôi là Lý Mạn Mạn. Anh còn nhớ rõ một tháng trước mình đã qua đại học thủ đô không?"

Nghe vậy, Phó Khuynh hỏi:

"Cô là học sinh nơi đó?"

"Ân, đó là lần đầu tiên gặp mặt, tuy rằng anh cũng không có chú ý tới tôi."

Phó Khuynh thông thả ung dung ngồi xuống, ngữ khí thường thường, "Nga, như vậy a."

Lý Mạn Mạn xem hắn có hứng thú cũng không lớn, liền đổi đề tài, nhẹ nhàng nói: "Hiện tại có thể gọi món ăn chứ?"

Phó Khuynh gật gật đầu, gọi người phục vụ tới gọi vài món.

Chờ đồ ăn đưa lên, hai người câu được câu không trò chuyện, phần lớn đều là Lý Mạn Mạn nói, Phó Khuynh chỉ lâu lâu tiếp một câu.

Nàng nhìn Tô Thanh như cũ vẫn tỏ thái độ nguội lạnh, nghĩ thầm, hẳn quả nhiên không dễ tiếp cận, khi nào hẳn mới có thể đối xử với cô giống ngày đó đối với nam sinh kia, nhìn nàng mở miệng cười?

"Lý tiểu thư, ăn được chứ?"

Lý Mạn Mạn vội không ngừng dùng khăn giấy xoa xoa khóe miệng, "Àn" một tiếng, trên mặt một bộ tiểu nữ tử khả ái.

Phó Khuynh nhìn nàng ấy một cái, như cũ không chút để ý, "Lý tiểu thư, tôi nghĩ khi phụ thân thay tôi nhận lời mời chắc cũng chưa có nói cho cô biết, tôi Tô Thanh, thích nam nhân?"

Nữ hài nheo khăn giấy trên tay một cái, ngay sau đó hơi hơi buộc chặt, môi run rẩy, "Cái này là có ý tứ gì?"

Phó Khuynh nhú nhú mày, "Tôi cho rằng mình nói rất rõ ràng."

Đối phương như là căn bản không tin, duỗi tay bắt được ống tay áo nàng: "Vậy anh vì cái gì còn muốn đến đây?"

Phó Khuynh đậm mặc đem ống tay áo tránh ra, sắc mặt không thay đổi nói dối, "Đây là phụ thân phân phó, tôi từ chối không được, hơn nữa, nơi này đồ ăn ngon miệng, trừ bỏ cô, tóm lại nơi này không tồi."

"Người..." Lý Mạn Mạn thỉnh linh đứng dậy, tầm mắt hai người chạm nhau, "Người không đem con gái thị trường để vào mắt đi?"

"Àn. Nếu người nói như vậy, ta đây liền không coi người ra gì."

Vừa mới nói xong, Phó Khuynh rũ xuống mí mắt, xoay người rời phòng.

Nàng mới vừa đi ra ngoài, trong đầu liền truyền đến thanh âm Tà Tà.

"Ký chủ, người cũng quá phúc hắc đi, thế nhưng lợi dụng nữ hài tử đối với người một lòng say mê, quá nhẫn tâm."

Phó Khuynh nhướng mày, phản bác nói: "Đến lúc này ta cũng không biết từng gặp qua nàng ta. Hơn nữa, đây không phải là để thực hiện kế hoạch thật tốt sao?"

Tà Tà bĩu môi, là như thế này cũng không sai, nhưng mà, chuyện này không phải do người đề nghị sao? Như thế nào tới cuối cùng ta phải công nổi??

Phó Khuynh ngược lại cười, cong cong khóe môi, "Được rồi, nếu ta không có khả năng thích nàng ấy, không bằng hoàn toàn đánh gãy ý niệm của đối phương, làm như vậy, cũng là vì nàng ấy thôi."

Khụ khụ, chẳng qua, không nhìn xuống được, có hơi độc miệng.....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (14)

Editor: @Linh Li

Beta: @Aki Re

Chẳng qua tượng tượng đến chuyện sau khi bị phụ thân biết, nàng không biết mình sẽ bị quở trách như thế nào, ý định về nhà đã hoàn toàn loại bỏ. Thật sự không thể trốn thoát, hơn nữa, không thể lợi dụng Lý Mạn Mạn để thả ra tin tức, nàng làm sao có thể đi thông đồng với nam nhân? Nếu không công khai gán cái mác mình rất nam tính, sao còn có thể trêu hoa ghẹo nguyệt được đây?

Điều ước ban đầu của nguyên chủ chỉ mong rằng có thể tìm thấy người đàn ông yêu nàng thật lòng, lại không nói rằng nàng phải đáp lại tình cảm ấy, cho nên, chỉ cần người đó xuất hiện, nàng có thể hoàn thành nhiệm vụ được rồi.

Đi lang thang trên đường phố không có mục đích một lúc, cảm thấy sắc trời đã tối, kiếm một nơi để vào ăn, sau đó liền lái xe về nhà.

Trong dinh thự có bật lên những ánh đèn mờ nhạt, càng làm tương phản sự tối tăm trong đêm.

Nàng đi đến cửa cũng không thấy người hầu ra đón, cảm thấy sự im lặng hôm nay thật bất thường, sau khi thay giày, nàng can đảm bước vào trong.

Một chiếc cốc bằng sứ trắng rớt xuống dưới chân nàng, vỡ vụn thành năm sáu mảnh ngay tại chỗ.

"Hỗn trướng, cho người đi xem mắt là để đi kết thân, ai như người lại đi kết thù!?"

Nghe tiếng ồn thân thuộc đã biết là của Tô Thịnh, nàng nghĩ cũng biết không thể chạy trốn được rồi.

"Mấy năm nay con chưa từng có kết giao với ai, cha không nghĩ hỏi con nguyên nhân vì sao một chút ư?"

Nghe vậy, lại một cái sứ ly ngã trên mặt đất, "Người đừng nói với ta, người thật sự..... Thật sự....."

Phó Khuynh thấy ông ta run run môi, hai mắt đỏ bừng, biết ông ta rõ ràng đang bị chọc tức.

Lại chém đinh chặt sắt nói: "Đúng vậy!"

"Người --" Tô Thịnh như là bị ghen hòng, run rẩy ngón tay chỉ vào nàng, "Cút lên tầng cho ta!"

Đây... Lời kịch này... Không phải là "Biến khỏi nhà cho ta" sao?

Không rồi rầm về vấn đề này bao lâu, nàng lập tức đi thẳng đến cầu thang, chỉ nghĩ chắc ông ta thật sự không thể ra tay nhẫn tâm với đứa con trai này đi.

-

Hôm nay, là một ngày dài nhất khi Giang Thời ở lại Tô gia, cũng là ngày mà hắn rối rắm lo lắng nhất từ trước tới nay.

Trước khi gặp anh ấy, hắn không bao giờ nghĩ rằng vì một người có thể không muốn uống trà, không muốn ăn cơm và không thể ngủ vào ban đêm, sau khi gặp anh ấy, những điều này đã là điều quen thuộc đối với hắn và chúng đã trở thành thói quen.

Hắn không đủ can đảm để thể hiện tâm tư tình cảm của mình, có lẽ hắn sợ nhìn thấy sự ghê tởm nhỏ nhoi nhất trong mắt anh ấy. Đúng vậy, một nam nhân thích một nam nhân là một chuyện biến thái đến cỡ nào chứ, và đó cũng là điều mà hắn chưa bao giờ nghĩ tới, cũng như chưa bao giờ tưởng tượng tới..

Mà chuyện này đã xảy ra trên người hắn. Hắn thích anh ấy, đó là chuyện sẽ không bao giờ được người đời chấp nhận. Giống như hôm nay hắn chỉ có thể tro mắt nhìn anh ấy đi xem mắt và không thể hề hà bất kì điều gì.

Vì vậy, hắn chỉ có thể ngồi ở một nơi mà hắn có thể nhìn thấy khi anh ấy bước vào cửa. Khi anh ấy trở lại, hắn muốn nhìn thấy biểu tình của anh ấy sau cuộc xem mắt ngày hôm nay, có phải hắn làm điều này để mình được sung sướng hay không, sung sướng, không phải, hắn làm điều này để mình hoàn toàn hết hi vọng, để che dấu tâm tư của chính mình tốt hơn.

Nhưng điều đầu tiên nhìn thấy được chính là sự tức giận của cha Tô Thanh, mọi việc trong nháy mắt đã được sáng tỏ.

Bất động thanh sắc đi lên lầu, ở dưới biểu hiện ần ần hiện lên niềm vui cùng vui sướng, khoe miệng nhin không được tạo lên một vòng cung đẹp, anh ấy không thích cô gái gặp hôm nay, có phải không?

Không, có thể việc này còn tệ hơn thế nữa. Có lẽ hai người bọn họ cãi nhau việc gì đó nữa. Nghe Tiểu Ngũ nói đôi phương là con gái của Thị trưởng, bằng không phụ thân anh ấy cũng sẽ không tức giận như vậy.

Nhưng mà... chuyện này sẽ còn xảy ra vào lần tới, lần sau, một ngày nào đó anh ấy sẽ gặp cô gái mà anh ấy thích.

Nhưng..... trước ngày đó, hắn mong rằng mình sẽ được may mắn, may mắn anh ấy sẽ thích hắn trước khi yêu người khác.

Cảm thấy chính mình thật ti tiện cỡ a, rõ ràng một tháng trước hắn còn vì danh dự của chính mình mà sốt ruột nên mới tức giận, thế mà thời gian ngắn ngủn mới một tháng hắn đã thích anh ấy.

... Nếu trong lòng không bỏ xuống được, vậy cứ bộc lộ nó ra thật tốt đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (15)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Phó Khuynh công khai chuyện mình thích con trai đến ngày thứ ba thì tin tức Tô Thịnh con trai gia tộc bậc nhất kinh thành Tô Thanh thích nam nhân đã lan truyền nhanh chóng, khắp phố lớn ngõ nhỏ bị đem thành trò cười cho mọi người lúc uống trà, uống rượu.

Thời điểm Giang Thòi nghe thấy tin tức này là lúc đang ở thư viện đọc sách, hắn đọc sách luôn luôn chuyên chú, chỉ nghe được bên cạnh nói hai chữ "Tô Thanh", mà hai chữ này không biết như thế nào chạy đến lỗ tai hắn, sách một cái cũng nhìn vào mắt không được. Bắt đầu chú ý lời nói của hai người bên cạnh.

.....

Đoạn tụ (*)?? Thích nam nhân???

(*) đoạn tụ: đồng tính luyến ái

Hắn trong nháy mắt ngốc ra, đầu óc như biến thành một nồi hồ nhão. Sau một hồi, hắn từ chỗ ngồi đứng lên, ngày trước hắn rất ghét khi đụng phải thân thể người khác nhưng giờ hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy, lập tức bắt lấy tay nữ sinh bên cạnh đang bắt quái.

"Người mà các ngươi vừa mới thảo luận chính là Tô Thanh?"

Cái nữ sinh kia thỉnh linh bị bắt lấy cánh tay, đang muốn trở mặt, chuyển mắt vừa thấy là đại soái ca năm ba Giang Thòi, lập tức đỏ bừng mặt.

Nghe được câu hắn nói, chất phác gật gật đầu.

"Các ngươi nói Tô Thanh, chính là con trai của Tô Thịnh?"

Nữ sinh kia sững sốt một chút, chẳng lẽ Giang Thòi cũng là tới bắt quái? Bắt quá... Nhìn thấy tay mình bị hắn bắt lấy, như suy tư cái gì.

Nhân lúc này biểu hiện tốt tốt một chút, kéo gần một chút quan hệ. Giờ phút này, bên người một nữ sinh khác diện mạo thường thường tự động bị nàng ta xem nhẹ.

"Ân." Nữ sinh kia ngượng ngùng gật gật đầu, bày ra tư thái tự mình nhận là đẹp nhất.

Giang Thòi · thẳng nam · khi biết nghi vấn của chính mình được khẳng định, liền không còn bận tâm gì nữa, vội vã rời đi.

Nữ sinh biểu tình ngượng ngùng đứng tại chỗ nháy mắt cứng lại, quả nhiên là người không thích tiếp xúc với người khác...

-

Giang Thòi dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Tô gia, hiện tại biệt thự hiện lên trong nháy mắt, hắn đột nhiên dừng lại.

..... Anh ấy thích nam nhân, cũng không đại biểu là anh ấy thích mình a.....

Thật là nhất thời cao hứng quá mức, bắt quá, hiện tại thật ra càng có cơ hội tiếp cận anh ấy, không cần lại phải thật cẩn thận che dấu tâm ý này không phải sao?

"Ca ca xinh đẹp, người như thế nào vẫn luôn đứng ở cửa a?" Một đạo thanh âm quen thuộc vang lên.

Hắn ngược mắt vừa thấy chính là tiểu gia hỏa Tiểu Ngũ, hôm nay thấy thế nào so với trước kia lại đáng yêu hơn chứ?

Hắn nửa ngồi xỏm xuống trong mắt mang ánh sáng, cười nói: "Như thế nào chính mình chạy ra đây? Đúng rồi, đại ca ngươi đâu?"

Tiểu Ngũ bị ca ca xinh đẹp này cười lung lay cả tròng mắt, "Ca ca xinh đẹp, người cười lên thật là đẹp mắt!"

Tướng mạo Giang Thòi từ nhỏ đã bị người khen đến ngán ngẫm, nhưng thỉnh linh bị Tiểu Ngũ khen như vậy một cái, hắn nhưng thật ra có chút ngượng ngùng.

Chính mình..... Cười rộ lên rất đẹp sao?

"Người còn chưa nói cho huynh biết đại ca ngươi ở đâu đâu? Có phải hay không ở trên lầu?" Không đợi được câu trả lời, Giang Thòi lặp lại một lần, hiện tại gấp không chờ nổi muốn thấy anh ấy.

"Đại ca tới hôm qua đã về quân ngũ huynh không biết sao?" Tiểu Ngũ nháy đôi mắt lưu li to tròn, vẻ mặt hiện đầy nghi hoặc.

"Về quân ngũ? Vậy hắn khi nào mới trở về?"

Tiểu Ngũ lắc lắc đầu, "Không biết, bắt quá ngày hôm qua phụ thân lại đem đại ca huấn luyện một lần, hắn là rất lâu mới có thể trở về đi."

Giang Thời trong lòng đột nhiên bị nắm chặt, sớm biết trước đã không trốn tránh anh ấy, hiện tại muốn gặp anh ấy một lần cũng khó.

-

Phó Khuynh ngày hôm qua xác thật là bị Tô Thịnh huấn luyện một hồi, kinh thành đều biết con trai Tô Thịnh đoạn tụ, chính nàng cố ý thả tin tức, lấy năng lực của Tô Thịnh sẽ không có tra không đến cuối, cho nên.....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (16)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Vì để cho hần ngừng nghỉ mấy ngày, cũng sớm giúp hần nhận rõ sự thật này, cho nên, nàng quyết định trước tiên kết thúc kỳ nghỉ phép, về quân ngũ xử lý thủ tục xuất ngũ.

Chỉ là, nàng không nghĩ tới.....

Trên xe lửa đi trở về lại gặp bọn cướp, lấy tính tình của Tô Thanh, nàng không có khả năng khoanh tay đứng nhìn. Khi bọn cướp đánh cướp tiền của cũng chính là lúc mất cảnh giác nhất, nàng dự đoán một chút thời gian khi nào đến trạm dừng, cũng may vừa vặn kịp.

Bỗng nhiên đứng dậy, mấy tên cướp cầm dao hầy hầy mấy người trên mặt đất, lại không ngờ sau lưng đồng thời bị đánh lén, nàng vô ý bị cắt qua cánh tay, cổ chịu đau thu thập xong hai tên này, lại tìm dây thừng đem mấy người kia buộc chặt ở bên nhau.

Ngay sau đó, nàng liền mất đi ý thức.....

Đây hẳn là thời điểm đáng xấu hổ nhất kể từ khi nàng sống từng ấy năm tới nay, thật không có gì sánh nổi.....

-

Giang Thời sau khi biết Phó Khuynh trở về quân ngũ, mỗi ngày đều sẽ trở về Tô gia một chuyến, chỉ vì muốn nhanh chóng biết được tin anh ấy an toàn trở về.

Chính là không nghĩ tới, người mình hết mực mong chờ thế nhưng là bị mất máu quá nhiều dẫn đến hôn mê bất tỉnh.

Bên tai truyền đến thanh âm vu vu, đại não trống rỗng. Sau khoảng trống rỗng đó, trong đầu liền hiện lên một màn phụ thân năm đó hi sinh vì nhiệm vụ, mẫu thân bệnh nặng không dậy nổi một thời gian.

Hắn dùng sức đem những hình ảnh từ trong đầu vứt ra, không có nửa phần dừng lại vội vàng tiến đến bệnh viện.

Thẳng đến khi bác sĩ chính miệng nói cho hắn biết, cánh tay anh ấy chỉ bị mất máu quá nhiều, hiện tại đã qua trở ngại, tâm hần mới xem như hạ xuống.

-

Phó Khuynh lại lần nữa tỉnh lại, nước sát trùng dừng mãnh nhảy vào chớp mắt, khó nén được nhú nhú mày.

"Tà Tà, đây là có chuyện gì a?"

Nghe được những lời này, Tà Tà còn đang ngủ, nó luôn luôn ngủ đến thỏa mãn, xoa xoa đôi mắt, hồi phục nói:

"Người mất máu quá nhiều, hiện tại ở bệnh viện, có nam chủ bồi người, không cần lo lắng."

Dứt lời, lại ngáp một cái, khép lại đôi mắt.

Lúc này đã là ban đêm, phòng bệnh chỉ sáng lên một bóng đèn nhỏ, ánh sáng mờ chiếu xuống từ bóng đèn mờ hồ vẫn có thể nhìn thấy có người nằm bò bên mép giường, để sát vào xem, ngủ đến không an ổn, tóc đen mềm mại rũ xuống, một đôi mày kiếm nhú chặt, chớp mắt đỏ mọng, sắc mặt có vẻ tái nhợt, làm người ta nhìn không được duỗi tay vuốt phẳng hai hàng lông mày.

Trong lòng nghĩ như vậy, hành động cũng đi theo.

Lại lấy ra khăn giấy giúp hắn nhẹ nhàng chà lau mồ hôi trên trán, thấy biểu tình hắn giãn ra một ít vừa định thu tay.

Lại bị tay hắn đặt tại mép giường đột nhiên bắt được, Phó Khuynh còn chưa kịp kinh hô, liền nghe được người nọ dùng ngữ khí cực ôn nhu lưu luyến kêu một tiếng "Thanh Thanh".

Phó Khuynh: "....."

Vừa định rút tay về lại cứ như vậy dừng lại.

Hắn..... Không phải là đang kêu tên nàng đi?

Vậy chẳng phải là..... Hoặc là..... Chẳng lẽ nói..... Không nên đi.....

Hắn nhất định là đang gọi người khác, có lẽ là hắn có bằng hữu cũng có cái tên "thanh" không đúng, cái này còn có thể là "thanh", "nhẹ", "khanh"..... Có lẽ là "khuynh" cũng nói không chừng, cho nên, không nhất định là Tô Thanh(*) a.

(*) Thanh "青", thanh "清", nhẹ "轻", khanh "卿", khuynh "倾" đều được phát âm "Qīng"

Cái ý tưởng này vừa mới xuất hiện, liền lại nghe được người nọ kêu một tiếng "Tô Thanh", so với lần đầu tiên còn muốn ôn nhu lưu luyến hơn, tựa như mang theo vô tận thiên miên thâm tình.

Phó Khuynh sợ tới mức cuống quýt đem tay rút ra, đơn giản thấy hắn lại tiếp tục ngủ, lúc này mới đem hai tay đều nhét vào trong chăn, cuối cùng cũng đem đầu đi vào.

Này..... Này sao lại thế này a? Nàng thế mà lại bị nam chủ thích ư? Không không không, nam chủ thế mà lại bị nàng thông đồng?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (17)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

"Tà Tà, Tà Tà....."

Liên tiếp kêu vài tiếng, hệ thống vừa lười lại vừa dễ thương ngay cả cái mí mắt cũng chưa mở.

Phó Khuynh thật sâu thở dài một hơi, ở vị diện trước, nàng giống như đã thông đồng(*) với nam chủ, nhưng sau khi là thông đồng xong..... Lúc sau phát sinh ra cái gì nàng đều không nhớ rõ.

(*)quan hệ, kết nối, móc nối,... kiểu đã gắn kết với nhau (người yêu, vợ chồng)

Những cái hình ảnh đó, nàng càng nghĩ càng mơ hồ, ngay cả nam chủ gọi là gì nàng cũng nhớ không nổi.

Chuyện này trước mắt không phải quan trọng nhất, chuyện quan trọng nhất là hiện tại nàng nên đối mặt với Giang Thời như thế nào???

Từ từ, nhiệm vụ chi nhánh còn không phải là tìm "Hắn", một nam nhân để yêu sao?

Thật là, đang buồn ngủ liền có người đưa gối đầu tới, vi diệu thật sự!

Cứ tưởng tượng như vậy, phiền não trong lòng nháy mắt hóa thành hư ảo, tan thành mây khói, khép lại mí mắt tiếp tục đi ngủ.

-

Sáng sớm.

Giang Thời mở đôi mắt mông lung, liếc mắt một cái liền nhìn đến khuôn mặt tuấn mỹ không tì vết của Tô Thanh, ở trong mắt hắn không ngừng phóng đại.

Khoảng cách hai người rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hô hấp anh ấy thổi vào cổ hắn.

Hắn không tự chủ được mà thả chậm hô hấp, sợ anh ấy đột nhiên tỉnh lại đem mộng đẹp của hắn hóa thành bọt biển.

Đúng vậy, cho dù ở thời điểm trong mộng hấn cũng hiếm khi có thể tiếp cận anh ấy như vậy, thường thường mới vừa chạm vào hấn liền từ trong mộng bừng tỉnh.

Tham lam mà hít vào hơi thở của anh ấy, trên người thường xuyên có một loại hương nhàn nhạt, không phải nước hoa, mà là chính mùi thơm của cơ thể.

Loại hương vị này hình như đã khiến hấn nghiện rồi, như thế nào cũng không đủ, hấn dần dần đem tầm mắt từ trên cổ chuyển qua môi đỏ, trong lòng có thanh âm như phát điên, dường như đang nói với hấn: Hôn lên đi.

Ngay ở lúc hấn sắp đánh mất lý trí, muốn ở trong mộng đẹp làm càn, bên tai đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm quen thuộc.

"Thời, con đang làm cái gì vậy?"

Hấn kinh ngạc nhìn mẫu thân mình như thế nào sẽ xuất hiện ở trong mộng, quay đầu xem trong giây lát phát hiện đây là phòng bệnh.

Ngày hôm qua hấn nhận được tin Tô Thanh hôn mê nằm viện, một khắc không ngừng tới giờ vẫn luôn đang đợi anh ấy tỉnh lại.

Cho nên, đây không phải là mộng??

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ, hấn đầu tiên là quay đầu lại liếc mắt nhìn Tô Thanh một cái, thấy anh ấy như cũ ngủ đến thâm trầm, mới vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền nghe được mẫu thân nói nhỏ: "Cùng ta ra ngoài một chút."

Hấn ngay sau đó đi theo mẫu thân ra ngoài phòng bệnh, chuyện này trước sau gì cũng giấu không được, không bằng nhân lúc còn sớm cùng mẫu thân ngả bài, bởi vì hấn thích anh ấy, cho nên hấn đời này đều không thể thành gia lập thất, không thể có hài tử.

"Ta hỏi con, con có phải đối với hấn sinh ra tình cảm không nên có hay không?"

Mẫu thân nói trắng ra, Giang Thời cũng không có quanh co lòng vòng, ngữ khí thập phần kiên định: "Vâng"

Thấy mẫu thân tròn mắt cứng họng nhìn chăm chú khớp hàm mình liền bổ sung nói: "Mẹ, con đời này chỉ thích một người, chắc mẹ cũng nghe nói, anh ấy cũng thích nam nhân, cho nên, con sẽ nỗ lực theo đuổi anh ấy."

"Con có phải hồ đồ quá rồi hay không?! Hấn chính là ca ca con đấy!!"

Giang Thời rũ mắt, nhìn mẫu thân nhũn nhặn hai hàng lông mày, biểu tình thập phần sầu lo, trong lòng đau xót, nhưng vẫn nói ra câu nói kia, "Con cùng anh ấy không có bất luận quan hệ huyết thống gì cả, con thật sự muốn cùng anh ấy ở bên nhau, mẹ, hy vọng có thể được người chúc phúc."

Vương An Tuệ nghe được hấn nói như vậy, tự biết trong khoảng thời gian chứng thực này trong lòng lại không mãnh mẽ dậy nổi nửa phần vui vẻ, bà thật sâu mà thở dài một hơi, trầm mặc hồi lâu.

"Mẹ có thể tiếp nhận các con, chúc phúc các con, nhưng còn người khác? Hiện nay xã hội này sẽ cất chứa tiếp thu các con sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (18)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

"Con không để bụng những cái đó, chỉ cần có thể cùng anh ấy ở bên nhau, cùng lắm thì chúng con rời xa nơi huyên náo này, xây dựng thế giới riêng của hai người."

Nữ nhân ôn nhả trước mắt chung quy vẫn là ai oán một tiếng, không nói gì mà xoay người rời đi.

Giang Thời liếc mắt nhìn bộ dạng lộ ra tang thương, thất vọng tràn trề của bà.

Hấn dựa vách tường thông thả khép lại đôi mắt.

Thực xin lỗi.

Phó Khuynh nửa ghé vào trên cửa âm thầm thất thần, từ lúc hấn tỉnh lại nàng đã tỉnh rồi, chỉ là chưa có kịp mở mắt ra, đột nhiên cảm giác được hấn tới

gần, hô hấp chiếu vào trên mặt, ngửa, đầu quả tím nhìn không được run một chút.

Nàng tựa hồ đoán trước được hấn muốn làm gì, thời gian trôi đi rất chậm, khi loại cảm giác ấm nóng vừa muốn đụng tới trên môi thì bỗng nhiên bị người khác đánh gãy, nghe thanh âm hình như là mẫu thân của hấn.

Này cũng quá, quá thô bạo, quá ngược ngược đi. Phó Khuynh lúc này mới phản ứng lại, thế mà vừa rồi nàng thế nhưng đối với nộ hôn có một chút chờ mong!

Thật là điên rồi, tạm thời trước tiên không nói về hấn, giờ về sau nàng sao còn có thể bình tâm tĩnh khí mà đối diện với mẫu thân hấn cơ chứ??

Lúc nàng miên man suy nghĩ, lại nghe được bà ấy thấp giọng nói gì đó, tiếp theo có một đạo thanh âm cực nhẹ truyền đến.

Đi ra ngoài? Nghĩ như vậy, nàng liền rất không có cốt khí lựa chọn nghe lên.

Ngoài cửa, đoạn đối thoại giữa hai người bọn họ tất cả đều dừng ở trong tai, trên mặt nàng xấu hổ mà nổi lên một mảng đỏ ửng còn chưa rút đi, trong nháy mắt lại bị ngược ngược thay thế, đỏ tươi ướt át, ần ần có cảm giác đau đớn.

Tay hơi lạnh đặt ở trên má, làm chính mình thanh tỉnh vài phần.

Nàng cho rằng, hấn là bởi vì nhất thời hứng khởi mà thích "ca ca", lại không nghĩ rằng, câu hấn nói chính là "cà dòi", "cùng anh ấy".

Thế nhân trào phúng cũng muốn cùng "anh ấy" ở bên nhau!?

Phó Khuynh không thể nói trong lòng là cảm giác gì, nhưng lại cảm thấy tâm can như bị vây quanh bởi một loại đồ vật gì đó ảm áp.

"Tà Tà, tiến độ nhiệm vụ chỉ nhánh như thế nào rồi?" Nàng âm thầm ở trong đầu liên hệ với hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ, thành công giúp Tô Thanh tìm được siêu việt giới tính nam nhân, hiện tại, chỉ cần hai người thành công yêu nhau, nhiệm vụ có thể viên mãn hoàn thành." Thanh âm Tà Tà lộ ra hưng phấn, chỉ kém phóng pháo hoa chúc mừng.

Phó Khuynh không có đáp lời, bởi vì nam chủ không biết khi nào kéo cửa phòng bệnh ra nên lúc hơi rù mí mắt vừa lúc đón nhận nàng đang ngược tầm mắt.

Bởi vì chột dạ, Phó Khuynh không có mở miệng trước.

Giang Thời cũng kinh ngạc chớp mắt một cái, thực mau phản ứng lại, hơi hơi nhú mày nhìn khuỷu tay bị thương, diu nàng ngồi xuống trên giường bệnh.

Hít sâu một hơi, hấn lúc này mới dám xem ánh mắt nàng, lại phát hiện mặt nàng đặc biệt hồng.

"Có phải hay không phát sốt?" Vừa mới nói xong, hấn nhú mày đem tay xoa xoa giữa trán.

Phó Khuynh bây giờ ngoan ngoãn cực kỳ, thẳng đến khi tay hấn chạm vào mặt, nàng lúc này mới hoàn hồn, theo bản năng rụt rụt.

"Ta... ta không có việc gì"

Âm thanh truyền đi mang theo một tia run run, hơn nữa vừa mới hành động, làm Giang Thời nháy mắt dời đi tầm mắt dừng ở trên người Phó Khuynh, đáy mắt cô đơn chột lóe lên.

Liên tính anh ấy thích nam nhân, cũng không đại biểu anh ấy sẽ thích hấn không phải sao?

Âm thầm trầm mặc trong chốc lát, miễn cưỡng đè nén đáy lòng lan tràn mất mát, đứng dậy ở phòng bệnh tìm ra nhiệt kế, dùng rượu sát trùng tiêu độc, rồi mới đưa cho nàng.

"Vẫn là xem thử một chút đi." Hấn tận lực đem thanh âm phóng thấp, ôn nhu tận tụy từng chút từng chút một.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (19)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Phó Khuynh ngoan ngoãn "Nga" một tiếng, tiếp nhận nhiệt kế đặt vào trong miệng.

Thời gian này đột nhiên trở nên thực an tĩnh, Phó Khuynh dùng dư quang trong khốc mắt quét qua nhìn hần vài lần, phát hiện hần vẫn luôn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Qua vài phút, thời điểm nàng cho rằng hần sẽ vẫn luôn nhìn chăm chăm xuống thì bỗng nhiên hần đem ánh mắt chuyển hướng về phía nàng, dùng ngữ khí thực bình đạm mà nói: "Đưa nhiệt kế cho ta."

Nghe tiếng, Phó Khuynh đem nhiệt kế ngoan ngoãn đưa cho hần.

Nàng biết mình căn bản không có phát sốt, vừa mới nảy bất quá là do mặt đỏ bị hần nhìn thấy, lại không biết như thế nào mở miệng, nên chỉ còn biết thuận thế mà nghe theo hần thôi.

Lúc này đây, Giang Thời nhìn thoáng qua nhiệt kế, liền đem đặt lại chỗ cũ.

Lần này lại không có tránh ánh mắt của Phó Khuynh, bình tĩnh mà nóng rực nhìn nàng.

"Người vừa nảy đều nghe được có phải không?" Tiếng nói trước sau của hần vẫn thật dễ nghe, nhưng thật cẩn thận mà nghe thì sẽ phát hiện thanh âm mang theo vài phần khẩn trương hoảng loạn, thấp thòm bất an.

Phó Khuynh sừng sốt một chút, gật gật đầu, "Àn" một tiếng.

Con người của nàng nửa mở, sắc mặt không thay đổi, đang nghĩ lát nữa nên làm sao tiếp thu lời hần tỏ lộ mới tương đối ổn thỏa?

Bằng không lát nữa trong chốc lát mặc kệ hần nói cái gì, nàng đều sẽ gật đầu nói "Được"?

Như vậy có quá có lệ hay không? Bằng không...

Nàng đang yên tĩnh nghĩ ngợi, Giang Thời bỗng lên tiếng đánh gãy suy nghĩ.

"Thực xin lỗi." Ba chữ đơn giản rơi xuống, không có nửa phần dừng lại xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Phó Khuynh: "..."

Về mặt mộng bức, hần đây là có ý tứ gì?

.....

Ra khỏi phòng bệnh, Giang Thời đi theo dãy hành lang đi rất xa mới dừng bước.

Hần vừa mới thiếu chút nữa hít thở không thông đến mức không thở nổi, hần sợ từ trong miệng anh ấy toát ra một câu cự tuyệt, rốt cuộc hần biểu hiện đến như vậy, người ấy bài xích ý vị như vậy thật rõ ràng.

Quả nhiên là không thích hần.

Cho nên, hần mới nói câu xin lỗi với anh ấy, bởi vì căn bản hần không có biện pháp đi tiếp thu câu "Không thích" kia của anh ấy.

Âm thầm dựa tường hao tổn tinh thần trong chốc lát, đáy lòng dâng lên một tia khả năng xác định, chung quy vẫn là hần dọc theo hành lang quay lại phòng bệnh.

Lại phát hiện nàng cũng không ở trên giường bệnh, hần xoay người mở cửa nhà vệ sinh ra, quả nhiên nhìn thấy nàng.

Bởi vì một cái cánh tay bị thương, lúc này sứt sẹo mà dùng một tay mở nắp kem đánh răng.

Trong lòng tự trách không cần nói cũng biết, hần nhấc chân đi đến bên người nàng, từ trong tay rút kem đánh răng ra, vặn nắp lại lấy ly rót nước cho nàng, xong lại lập tức đứng một bên.

Phó Khuynh thấy hần kỳ kỳ quái quái đi ra ngoài lại trở về, một bên đánh răng vừa nghĩ.

Chẳng lẽ là bởi vì mình bị thương ở cánh tay, hần không thể tiếp nhận, cho nên mới xin lỗi với mình?

Nhưng mà nàng vừa mới hỏi qua Tà Tà, tuy rằng miệng vết thương hơi sâu, nhưng dường như một tháng là có thể hoàn toàn khôi phục.

"Ký chủ, có lẽ là hần cho rằng người không thích hần, cho nên mới xin lỗi người." Tà Tà đứng lúc lên tiếng.

Phó Khuynh cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy nó nói cũng rất có đạo lý.

"EQ của người từ khi nào mà tăng lên vậy? Thật cảm động a?"

Tà Tà bữu môi, "Mấy ngày nay ta ra sức học hành, cảm khái thâm sâu."

Nói xong từ sau môn học ra mấy quyển sách, Phó Khuynh tò mò nhìn « Vợ yêu trốn chạy 99 lần của tổng tài », « Nam thần ngạo kiều hàng đêm sủng ái », « Hôn nhân với ngọt thế: Hàng tỉ sủng hôn »

Không nhịn xuống ho khan hai tiếng, thiếu chút nữa đem kem đánh răng nuốt xuống, vội vàng bụng ly lên súc súc miệng.

"Không có việc gì chứ?" Giang Thời dùng ngữ khí không khó nghe quan tâm.

Phó Khuynh xoay đầu, xấu hổ mà hướng hân cười cười: "Không có việc gì."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (20)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Người hầu Tô gia đưa cơm dinh dưỡng tới, Phó Khuynh cùng Giang Thời chỉ đơn giản ăn qua.

Phó Khuynh mím môi, nhìn hân, "Hôm nay không phải cuối tuần, người không phải còn có khóa học sao?"

Nàng chỉ là đơn giản hỏi một chút, nhưng dừng ở trong tai Giang Thời, những lời này phiên dịch lại chính là: Người như thế nào còn ăn vạ không đi?

Hân không biết đây là lần thứ mấy thờ dài trong hôm nay, lúc này mới vừa qua một buổi sáng mà thôi.

Bất luận đáy lòng có bao nhiêu khổ sở mất mát, hân đều không có biểu hiện ra chút nào, sợ ảnh hưởng tâm tình dưỡng bệnh của anh ấy. Hoặc là nói, hân muốn cùng anh ấy ở bên nhau mỗi giây đều là vui vẻ.

"Ta đã xin lão sư một tháng nghỉ, cho nên một tháng này đều là ta tới chiếu cố người."

Phó Khuynh kinh ngạc nhìn hân một cái, đối diện cặp mắt tinh xảo liễm diễm.

"Như vậy có chậm trễ việc học hay không? Kỳ thật ta cũng có thể ở một mình, hơn nữa nơi này cũng có y tá, không cần phiền toái như vậy."

Vừa mới nói xong, Phó Khuynh liền nhìn thấy thân mình nam chủ không khỏi hướng bên người cô, gương mặt tuấn mỹ vô song nháy mắt phóng đại, cũng làm nàng càng thêm thấy rõ ràng đáy mắt kia thập phần kiên định.

Sau đó, Phó Khuynh thấy cánh môi khẽ mở, "Không phiền toái, đệ đệ chiếu cố ca ca, không phải thiên thượng đạo lý sao?"

Hân nói trầm thấp nhuộm đắm vài phần dụ hoặc, âm cuối run rẩy khiến đầu quả tim Phó Khuynh nhịn không được rung động một chút.

Phó Khuynh sợ chính mình nhịn không được làm vỡ quan hệ, sau này sẽ kéo xa khoảng cách của hai người.

Cười gượng hai tiếng, khóe miệng nở ra một nụ cười, kéo kéo chăn che khuất cả khuôn mặt.

"Tà Tà, thanh máu của ta đã tụt xuống không."

Tà Tà phối hợp gật gật đầu, "Cái vị nam chủ này thực dễ thả thính người khác a~"

Giang Thời không nghĩ tới anh ấy sẽ thẹn thùng, là thẹn thùng đi?

Lỗi tai đều đã đo.

Áp lực buồn khổ vào sáng sớm, bởi vì một hành động đơn giản này của anh ấy đã nháy mắt tan thành mây khói, thay thế chính là một loại tình cảm không thể nói tới, tro tàn lại cháy mừng như điên.

Vui mừng phát ra từ nội tâm khiến khóe miệng nhộn nhạo mở ra.

.....

Một tháng này, bình thường cực kỳ, nhưng ở giữa sự bình đạm lại lộ ra chút may mắn.

Phó Khuynh uống mấy ngày thuốc hạ sốt, mỗi ngày không phải ăn chính là ngủ, thỉnh thoảng lại bị thả thính một chút.

Tỷ như, không có di động lướt Weibo, xem phim điện ảnh niên đại, Phó Khuynh mỗi lần nhàm chán, nam chủ đều sẽ kể chuyện xưa cho nàng nghe.

Phùng giảng tất biên! Phùng biên tất đàm (mỹ)!

Được nói nhiều nhất chính là ca đệ luyện (anh em tốt)!

Đang ám chỉ nàng cái gì, nàng không phải không biết, chỉ là, mỗi lần nàng vừa định mở miệng nói, không phải bị Tà Tà đánh gãy, chính là bị hệ thống gián đoạn...

Lại sau đó, Phó Khuynh xem xét cánh tay băng vải, nhìn nhìn bầu không khí phòng bệnh, quan trọng nhất chính là, cúi đầu nhìn nhìn trên người thân mang trang phục bệnh nhân, trên đỉnh đầu còn dán nhãn "Nam nhân", cái loại ý niệm tiếp thu định thông báo trong nháy mắt đánh mắt.

Một tháng sau, miệng vết thương rốt cuộc cũng khôi phục không sai biệt lắm, Phó Khuynh như muốn ra viện, như lại không muốn ra, tin tức nàng là nữ nhân giấu không được, may mắn thời gian chậm lại, bằng không nam chủ cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà chiếu cố đã sớm lòi ra!

Trái lại Giang Thời đối với bệnh viện thế nhưng lại sinh ra vài phần hảo cảm. Trong khoảng thời gian này, bởi vì Phó Khuynh trước tiên không tiếp thu chăm sóc, chuyển tâm dưỡng thương, cho nên ở phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ, mỗi ngày sẽ một ngày là ba bữa cùng nhau ăn cơm, sẽ giúp anh ấy giặt quần áo, giúp anh ấy lấy kem đánh răng lấy nước, sẽ kể cho anh ấy nghe chuyện xưa, sẽ nằm ở cạnh giường lẳng lặng xem anh ấy ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (21)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Thời gian tốt đẹp đến thế sẽ làm hấn sinh ra quyến luyến, sinh ra khát khao.

Nhưng mà, so sánh với điều đó, hấn càng hy vọng anh ấy có thể tốt lên, bởi vì khi hấn biết được lúc xuất viện trên mặt anh ấy vui sướng rõ ràng như vậy. Đây nhất anh ấy sáng chói giống ánh sao trời, đẹp đến mức làm hấn run sợ.

Cho nên, nam chủ Giang Thời thực không có cốt khí hỗ trợ thu thập đồ vật xuất viện về nhà.

Những việc này tự nhiên sẽ có người hầu tới làm, nhưng trải qua một tháng ở chung này, hấn phát hiện Tô Thanh là một người có thói quen sạch sẽ từ nhỏ, cho nên, đồ vật anh ấy cũng không có khả năng qua tay người khác.

Tà Tà nếu có thể biết hấn đang suy nghĩ gì, nhất định sẽ trả lời: Thiếu niên, ngươi liền không phát hiện điểm khác sao? Trách không được hai mươi năm vẫn là câu độc thân!

Tô gia.

Phó Khuynh mới vừa về đến nhà, liền hướng gia gia vấn an.

Tiếp theo, bị phụ thân Tô Thịnh ra lệnh một tiếng gọi vào thư phòng.

"Sự việc lần trước, ta sẽ truyền ra bên ngoài công bố những lời đó đều là vui đùa mà nói ra, ngươi không cần có ý đồ lại cho ta thêm phiền toái. Còn có, nếu đã xuất ngũ, ngày mai liền đến công ty thực tập."

Lại là cái loại không ai bì nổi này, ngữ khí không mang theo nửa phần thương lượng cho đường sống.

Phó Khuynh cười lạnh một tiếng, một bàn tay nửa đặt ở trên bàn, "Phụ thân, con cảm thấy thay vì thông báo ra bên ngoài chuyện này, ngài vẫn là nên để sau đi."

Tô Thịnh hơi nhíu mày, "Ngươi đây là có ý gì? Lại muốn gây ra chuyện xấu ư?"

Trong lúc nói chuyện, Phó Khuynh đã chạy tới cửa thư phòng, tay nhẹ đập ở then cửa, "Người có ý tưởng gì, vẫn là nên lưu đến qua ngày mai rồi nói sau."

Tò Thịnh suy nghĩ một lát, chung quy vẫn là đem chuyện này hoãn xuống dưới.

Hắn nhưng thật ra là đang đợi nhìn xem, cái tiểu tử thú vị này có thể có bao nhiêu bản lĩnh.

Phó Khuynh bước chân ở biệt thự dạo quanh một vòng, cũng không có tìm được nam chủ.

Hứng thú mênh mông lên lâu, vừa đến chỗ ngoặt, liền nhìn đến hình bóng quen thuộc giờ phút này đang đứng ở cửa phòng nàng.

Nàng đi vài bước ra phía trước, trên mặt treo nụ cười, "Người như thế nào lại ở chỗ này?"

Giang Thời nhìn thấy nàng, khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên, "Thương thế của người vừa khỏi, ta không yên tâm, lại đây nhìn xem."

Hắn dùng ngữ khí nhẹ nhàng tùy ý, giống như là quan tâm nàng tới xem nàng là một chuyện hết sức bình thường.

Mặt Phó Khuynh ứng đỏ, "Ta không có việc gì, nếu người đã ở đây, vừa vặn có việc muốn cùng người nói chuyện."

Giang Thời gật gù đầu, ý bảo nàng tiếp tục nói.

Lời nói tới bên miệng, Phó Khuynh ngược lại không biết nên mở miệng thế nào, rốt cuộc nói với người khác loại sự tình này nàng vẫn là lần đầu tiên làm. Mím môi, nghĩ nghĩ, lại sắp xếp một chút ngôn ngữ, gấp ghềnh mở miệng nói: "Cái kia, ta nghe nói kinh thành mới vừa mở một rạp chiếu phim, ở chỗ ta vừa lúc có hai vé, ngày mai lại là cuối tuần, người..."

Giang Thời: "!"

Nghe được anh ấy nói, đầu óc Giang Thời vẫn chưa kịp thời tiếp thu, cho rằng chính mình nghe lầm, ở tại chỗ hung hăng véo đùi chính mình.

Đau đến mức nước mắt hắn đều sắp chảy ra tới nơi, cho nên hắn không nghe lầm?? Hắn không phải là mơ đi??

Vốn dĩ đã muốn yên lặng thích anh ấy cả đời, chỉ cần không bài xích hắn, anh ấy có thể vẫn luôn đối đãi với hắn như vậy thì thật tốt.

Nhưng mà, hạnh phúc lại tới quá đột ngột!!!

Phó Khuynh xem hắn ngốc manh, vẫn luôn không có trả lời, hồ nghi hỏi: "Vậy là không thích đi xem phim sao?"

Giang Thời lúc này mới hoàn hồn, vội không ngừng giải thích: "Không có, ta rất thích."

Chỉ cần là người, cái gì ta cũng đều thích.

Những lời này bị hắn đè ở trong lòng, không có nói ra.

Phó Khuynh mặt mày hoan hỉ, cười nói: "Tốt, ngày mai buổi sáng 9 giờ, ta ở Năm Đạo Khẩu chờ người."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (22)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Giang Thời không nói gì, từ xoang mũi nhẹ phát ra một tiếng "Ân", nhìn hắn vào phòng, vẫn ngây người bất động tại chỗ, qua thật lâu, lâu đến chân có chút tê cứng, lâu đến mức đùi vừa mới bị véo lại nổi lên một trận đau nhức, hắn như mộng du xoay người vào phòng mình.

Hắn không biết chính mình cuối cùng là như thế nào từ phòng rửa mặt đi đến trên giường, nói ngắn lại, chính bản thân mình lẫn lộn có chút thảm.

Đầu tiên là đem kem đánh răng nhấm thành sữa rửa mặt, tiếp theo đem nước giặt nhấm thành gội đầu khiến đầu phải rửa đến mức da đầu nóng lên, mở vòi nước lại quên mở nước lạnh, làn da đỏ một mảnh, cuối cùng, chân lại mang ngược dép lê, liền xem chút té ngã.....

Hắn lao đảo bước chân đem chính mình ném trên giường, cuốn chăn đem toàn bộ thân thể che lại, búi gối thờ dài một tiếng.

Tự nhón miệng cười, mặt mày cong lên như thế nào cũng không hạ xuống được, cảm giác toàn bộ trái tim như bốc cháy, nhảy đến lợi hại.

Sau đó, hấn liền như thế nào cũng ngủ không được.....

Nhìn ngoài cửa sổ sao trời trải rộng bầu trời đêm, suy nghĩ một lát, xem ra ngày mai nhất định là thời tiết rất đẹp, hấn lại nhin không được nở nụ cười, cảm thấy đêm nay ngôi sao so với trước đây đáng yêu hơn vài phần.

Đồng hồ sinh học của hấn luôn luôn rất chuẩn, nhưng lại sợ phát sinh ra cái gì ngoài ý muốn, lại bỏ dậy tìm tìm đồng hồ báo thức, rồi đặt một cái rất sớm, lúc này mới thông thả khép lại mí mắt.

Một đêm ngủ ngon.

.....

Phó Khuynh tỉnh rất sớm, tùy ý tìm quần áo thoải mái, đơn giản rửa mặt xong rồi đi xuống lầu.

"Đại thiếu gia hôm nay như thế nào dậy sớm như vậy?" Dưới lầu a di còn đang làm bữa sáng, nhìn thấy mặt nàng liền mang vẻ mặt kinh ngạc hỏi một câu.

Phó Khuynh cũng không kiêng kị, nói thẳng: "Hẹn người."

Dừng một chút, nàng như suy tư gì mà nhìn a di liếc mắt một cái, thấp giọng hỏi: "Chuyện là... cái kia, a di buổi sáng có thấy Giang Thời không?"

Nghe được lời nàng nói, a di dừng tay làm đồ ăn lại một chút, "Àn, thấy, Giang thiếu gia sáng sớm đã đi ra ngoài."

Phó Khuynh gật gù đầu, không có hỏi lại, cầm cái bánh bao liền ra cửa.

Không có lái xe, vừa đi vừa gặm một ngụm bánh bao, buồn bã mà liếc mắt nhìn bên ngoài trời mới tờ mờ sáng, hấn không phải là sợ ta đổi ý chứ?

Phó Khuynh không biết là, Giang Thời thật đúng là chính là bởi vì sợ nàng đổi ý, mới sáng sớm liền ra cửa.

Một đường đi đến khu cửa biệt thự, bắt xe, tới địa chỉ mới nói, thực mau xe đã chạy tới nơi.

Phó Khuynh giờ tay nhìn một chút, mới 7 giờ hơn một chút.

Thời gian còn sớm, nàng đầu tiên là ở ven đường mua một phần bữa sáng, chò đến trung tâm thương mại mở cửa, nàng mới vào một cửa hàng bán trang phục nữ, nhân viên cửa hàng kinh ngạc tròn mắt, chọn một cái váy liền áo thoáng nhìn rất thực nữ, nhìn đến trên giá có không ít giày cao gót, chọn một đôi vừa vặn hợp với chiếc váy.

"Gói hai kiến này lại cho tôi."

Nhân viên cửa hàng lập tức thu hồi ánh mắt hồ nghi, trên mặt treo gãi đúng chỗ ngứa mỉm cười, "Tiên sinh, xin hỏi tiên sinh đây là đưa cho bạn gái sao?"

Phó Khuynh tiếp nhận túi, ngữ khí thường thường, "Không phải, là tặng cho chính mình."

Nói xong, Phó Khuynh trực tiếp đi ra khỏi cửa hàng, không có lại quay đầu lại xem nhân viên cửa hàng đang nhìn mình bằng ánh mắt kinh dị.

Lại tìm một cửa hàng trang sức, mua một bộ tóc giả, chăm chút một tí mí, thêm một tí son.

Nhìn thời gian, cách thời điểm bọn họ giao hẹn còn có nửa giờ.

Bởi vì rạp chiếu phim ở ngay bên cạnh, Phó Khuynh nhưng thật ra cũng không có cứ thế mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (23)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Đứng ở cửa toilet, nhìn biểu tượng hai phòng nam nữ, Phó Khuynh chần chờ một chút, xoay người vào buồng vệ sinh nữ.

Nàng đầu tiên là hướng vào trong nhìn một chút, phát hiện cũng không có người liền thờ nhẹ một hơi.

.....

Không đúng a, ta vốn dĩ chính là nữ nhân a, vì cái gì mà chột dạ?

.....

Đem một thân trang phục này thay ra, bởi vì Tô Thanh đây thì cực tốt, cộng với thời gian dài bọc ngực, cho nên nàng cũng không có chuẩn bị nội y, chỉ cần đem vải dệt bọc vào một chút là ổn rồi.

Lại từ toilet đi ra, Phó Khuynh nghiêm nhiên thành công "Giả tạo" thành một mỹ nhân.

Đối với lông mày hơi hơi tân trang một chút, lông mi đánh nhạt đi giúp sưng mù trên mi hiện ra, điểm chút môi đỏ càng có vẻ thêm kiều diễm, thoáng nhìn nụ cười đã thấy tư thái động lòng người.

Vừa lòng gật gật đầu, hướng địa điểm đã ước định đi đến.

.....

Theo thời gian dần dần một chút một chút trôi đi, Giang Thời không nhận được mà giờ tay xem thời gian, lại nghi đồng hồ chính mình có phải hay không hỏng rồi, hỏi mấy người qua đường xác nhận, lại chạy đến rạp chiếu phim nhìn đồng hồ một chút.

Mãi sau khi xác nhận xong, chờ hần lại trở lại Năm Đạo Khẩu nơi bọn họ ước định sẽ gặp nhau, như cũ vẫn không có thấy thân ảnh kia của anh ấy.

Anh ấy có phải hay không..... Sẽ không tới?

Rũ mắt nhìn bấp rang cùng Coca mới mua, cổ liếc mắt bốn phía đám người đi như nước chảy một cái, tâm tình nháy mắt té xuống đáy cốc.

Đúng lúc này, chung quanh liền có tiếng kính hô, hần giương mắt hướng lên xem.

Thẳng tắp một đôi chân mảnh khảnh nhảy vào mi mắt, tiếp theo lại là một bộ váy liền áo màu trắng, có thể nói là nhan sắc đẹp đến chói mắt, trông mắt hần nhìn chăm chăm một giây, lại cuống quýt dời đi tầm mắt.

Một loại cảm giác xưa nay chưa từng có hồ thẹn cùng tự trách nảy lên trong lòng.

Không được, nếu đã lựa chọn thích anh ấy, liền không thể lại xem những người khác, nam không được, nữ càng không được.

Chỉ là, bóng hình xinh đẹp kia lại cách hần càng ngày càng gần, thẳng đến khi nàng ta yên lặng hiện trước mặt hần, cách hần chưa tới một mét.

Một đạo âm thanh quen thuộc vang lên.

"A Thời."

Tiếng nói vào giờ phút này như là nhiễm vài phần hồn dỗi, làm Giang Thời nhìn không được ngẩng đầu lên.

"....."

Nhìn đến khuôn mặt xa lạ lộ ra dáng vẻ quen thuộc đứng gần một chỗ với hần.

"Người....."

Phó Khuynh nhìn thoáng qua phản ứng này, ngộ, cảm giác không tồi, trong lòng rất vui vẻ đối với hần cười ngọt ngào.

"Đi thôi."

Nói xong, tự giác kéo tay hần hướng rạp chiếu phim đi vào bên trong.

Bất quá một lát sau liền cảm nhận được trong lòng bàn tay người này tất cả đều là mồ hôi, nàng chỉ cong cong môi cũng không có buông ra.

Người rất ít, vị trí thực trống trải, Phó Khuynh một đường lôi kéo hần tìm một vị trí có tầm nhìn tốt ngồi xuống.

Thẳng đến khi bọn họ ngồi xuống được năm phút đồng hồ, Giang Thời mới lấy lại tinh thần, lại quay đầu nhìn chăm chăm nữ hài tử bên người, nhấp nhấp môi mông.

"Kỳ thật người không cần như vậy."

Mặt Phó Khuynh mang đầy vẻ nghi vấn, "Sao?"

"Mặc kệ người là nam nhân hay là nữ nhân, người ta thích đều là người."

Nghe được hắn nói như vậy, nàng lúc này mới chú ý tới đáy mắt hắn mang theo vài phần kích động, thấp thòm, đau lòng?

Cho nên..... Hắn cho rằng nàng đây là giả nữ trang ư?

Nàng thật sự muốn đánh cho hắn tỉnh!

Nhưng vẫn là thành thật tương đối đáng tin cậy!

"A Thời, kỳ thật ta là nữ nhân. Là bởi vì năm đó nãi nãi vẫn luôn muốn tôn tử, mẫu thân mới nói với mọi người ta là nam hài, chỉ chớp mắt thế mà đã hơn hai mươi năm....."

Nàng nói đến một nửa, trước mắt đột nhiên có một đạo hắc ảnh đem nàng ôm trọn vào lòng ngực.

"Về sau ta sẽ bảo hộ người."

Tiếng nói trầm thấp vang lên, nhuộm đắm vài phần kiên định cùng đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (24)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Thình lình nhảy ra ôm làm Phó Khuynh ngây ra một lúc.

Ngược lại nghĩ đến: Hắn... Đây là đang quan tâm nàng ư? Mà không phải oán hận vì mình lừa gạt hắn?

Thẳng đến khi cảm giác ướt nóng từ trên mặt chảy xuống, nàng mới hoàn hồn.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng khóc đi? Thì ra khóc không nhất định là đại biểu cho thương tâm, khổ sở, thống khổ.

Nàng hiện tại cảm thấy trái tim mình bị hâm đến ảm áp, nâng khuỷu tay lên một hồi rồi ôm lấy hắn.

Cảm thụ nàng đáp lại, Giang Thời hết sức vui mừng, phần bất an trong lòng cũng càng thêm mãnh liệt, nhẹ nhàng ghé vào đầu vai nàng, hít vào mùi thơm của cơ thể nàng, qua hồi lâu, mới lưu luyến không rời mà buông nàng ra.

Nói đến cũng kỳ quái, tâm tình của hắn hẳn là phải lên xuống phập phồng, hiện tại lại biểu hiện ra cực kỳ bình tĩnh.

Mà nàng, chỉ một ánh mắt, thật giống như đã thấu hiểu hắn.

Phó Khuynh rũ mi mắt nhìn hai người nắm chặt tay, lại ngược mắt nhìn tầm mắt người nọ nóng rực, phim đã qua hơn một nửa.

Hơi cắn môi dưới, nhẹ giọng, nói: "Cái kia, chúng ta không phải tới xem phim sao?"

Nghe vậy, Giang Thời hơi miễn cưỡng đem tầm mắt chuyển dời đến màn hình.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, từ phía bên phải lấy ra bắp rang cùng Coca, "Ta hỏi nhân viên công tác, bọn họ nói xem phim cùng bắp rang và Coca rất hợp."

Trong lòng Phó Khuynh ảm áp, nhận bắp rang cùng Coca, nháy mắt nhìn chăm chăm vào hắn cảm thấy chắc hẳn đẹp đến quá phận đi, đột nhiên rất muốn ăn đậu hũ của hắn.

"Vậy người có biết đến nơi này xem phim còn phải làm chút chuyện tình lữ gì hay không?"

Giang Thời chớp mắt ngẩn ra một cái, ngay sau đó hỏi: "Tình lữ?"

Đại não hẳn còn chưa có phản ứng lại, trên môi bỗng nhiên dán lên một thứ mềm mại mang theo hương thơm thanh mát.

Cả người cương đến mức đôi mắt cũng không dám chớp.

Hai mảnh môi như vậy dán trong chốc lát, Phó Khuynh còn không thấy hẳn có động tác tiếp theo, xoay chuyển đôi mắt, hẳn..... Sẽ không phải không biết cái gì là hôn môi chứ?

Cánh môi khẽ run một chút, thử thăm dò dùng đầu lưỡi liếm môi đối phương, thân thể đối phương rung mình một chút, sau đó lui về phía sau.

Cặp mắt hẳn bình đạm như nước, con ngươi gọn sóng làm ánh sáng bị lấn át, mặt ngoài không có nhìn ra biến hóa, chỉ là..... Vành tai hiện lên một mảnh đỏ bừng đã bán đứng hẳn.

Phó Khuynh cười khẽ một tiếng, chọc hẳn hoàn hồn nhìn lại đây.

Giang Thời nháy mắt nhìn chằm chằm nàng, ngữ khí nghiêm trang: "Không được, có nhiều người."

Phó Khuynh: "....."

Thẹn thùng cứ việc nói thẳng đi, tôi cũng sẽ không cười nhạo anh đâu.

Nhìn xung quanh lác đác vài cặp tình nhân. Nhiều lắm..... Nhiều thật đó.

Tương tượng vậy, Phó Khuynh giờ tay bắt lấy vạt áo hẳn, người nọ thuận theo mà phủ kín người, khẽ run lông mi có vẻ rất là vô thố(*).

(*) Vô thố trong câu "Thủ túc vô thố" dịch sát nghĩa là không biết đặt chân tay vào đâu.

Bộ dáng này..... Như thế nào giống như bị đùa giỡn vậy?

Phó Khuynh đang muốn cúi người hôn lên, trong đầu liền truyền đến thanh âm cả kinh rống to của Tã Tã.

"Wow! Cường bạo thiếu nam a! Luru mạnh"

"Câm miệng!"

Phó Khuynh ném cho nó một cái xem thường, quyết đoán chặn cuộc đối thoại với Tã Tã.

Cánh môi lại lần nữa lại in lên cánh môi xinh đẹp của người nọ, dùng đầu lưỡi miêu tả cánh môi hẳn, trần trọc triển miên trong chốc lát, đem đầu lưỡi từ từ đi vào giữa hai cánh môi nhẹ nhàng dò xét.

Giang Thời bị nàng lần đầu tiên hôn trộm, tưởng chính là, hôn môi cũng chỉ là dán môi lại với nhau.

Tuy rằng là lần đầu tiên, nhưng tục ngữ nói, không ăn qua thịt heo còn không có gặp qua heo chạy sao?

Nếu còn có lần tiếp theo, hẳn nhất định.....

Liền ngay lúc nàng lại đem môi dán lại đây, hẳn vừa muốn cảm thụ một chút, học cùng nàng tư vị "Hôn môi".....

Môi nàng mềm mại ướt át linh hoạt mà cạy răng môi hẳn ra, như là xâm lược lãnh thổ không buông tha một tấc một góc.

- - -

Tiểu nam chủ ngây thơ!

Bá đạo lừa bịp nam nhân!

Khụ khụ ~

Ám chỉ một chút ~

piao~

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Độ độ ngoan ngoãn bị bề cong (25)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Thăng đến khi hân bị hôn đến mức không thở nổi, mắt phiếm thủy quang, nàng mới buông hân ra.

Phó Khuynh dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng chạm lên khóe miệng mà gọi lên một sợi chỉ bạc.

Nửa dựa vào ghế, có một loại cảm giác quen thuộc như đã từng làm việc này rồi, không chỉ một lần mà rất nhiều lần.

Hắt hắt đầu, bỏ qua một bên những suy nghĩ miên man đó, đem tầm mắt đặt ở bên cạnh người nọ.

Vành tai ửng đỏ trước đó của hân giờ đã trở nên đỏ tươi ướt át, trên má cũng đỏ bừng một mảnh, cánh môi nhiễm thủy quang, giờ phút này mảnh lông mi dài hơi run, hơi thờ gập gáp.

Dáng vẻ này của hân làm Phó Khuynh trong đầu hiện ra bốn chữ -- tú sắc khả xan(*).

(*) tú sắc khả xan "秀色可餐": xinh đẹp, hấp dẫn.

Hiện tại, không chỉ là hân, ngay cả nàng cũng không bận tâm tình tiết trong phim nữa.

Rũ mắt nhìn thoáng qua người nọ như cũ nắm chặt tay chính mình, ho nhẹ một tiếng đè nén khóe miệng cười nhạt.

Ngoài miệng nói không cần, nhưng thân thể thật ra lại rất thành thật!

Một lát sau, phim tới hồi kết thúc.

Phó Khuynh thông dong bình tĩnh mà lôi kéo hân đi ra ngoài, rất có cảm giác yêu đương.

Trái lại Giang Thời, yên lặng đi theo phía sau, không nói gì, ngoan ngoãn đến mức kỳ lạ.

Loại không khí này, thời điểm trước kia lấy thân phận nam nhân cùng hân ở bên nhau thập phần quý dị.

Dừng lại bước chân, nhìn về phía người nọ đi ở đằng sau, "Giữa trưa rồi, chúng ta trước tiên tìm một chỗ ăn cơm?"

Bỗng nhiên nghe được nàng như vậy hỏi, Giang Thời biểu tình ngẩn ra một chút, cơ hồ là buột miệng thốt ra: "Đến nhà ta đi."

Phó Khuynh: "A?"

Nam chủ khi nào thông suốt vậy? Nàng không ngại, chỉ là có phải tiến triển quá nhanh rồi hay không?

Suy nghĩ một chút, khó được có chút quần bách, áp a áp ứng nói: "Việc này không tốt lắm đâu."

Giang Thời không có buông tha bất luận là biến hoá nhỏ nào trên mặt nàng, thanh âm cười nhạt, "Ta là nói, đến nhà ta, ta nấu cơm cho nàng."

Đuôi lông mày Phó Khuynh hơi nhếch, sừng sốt một giây, lập tức phản ứng lại, lập tức rũ đầu xuống, "Nga" một tiếng.

Giang Thời chưa từng có nhìn qua bộ dáng tiểu nữ nhân hai má đỏ bừng, lông mi xa xăm, môi hồng răng trắng, dáng người yếu điệu thực nữ, động vào là như thỏ chạy...

Mối quan hệ như vậy, nàng như vậy, hân trước kia như thế nào không nhìn ra là nữ nhân?

Bất quá, mặc kệ là nam hay là nữ, hân đều thích đến mức không ngừng được.

- - - - -

Bởi vì từ nơi này đến nhà hân không xa, cho nên hai người lựa chọn tay trong tay đi bộ.

Tới một chỗ tứ hợp viện liền dừng lại, Phó Khuynh vẫn là lần đầu tiên đến nhà hân, không khỏi có chút tò mò.

Cùng trong ý nghĩ của nàng có chút bất đồng, tứ hợp viện này thiết kế cực kỳ đặc biệt, hành lang gấp khúc hai bên nơi nơi đều là cây xanh hoa cỏ, mà phía trên lấy dây nho làm trang trí nhìn ra như mây dệt, có chút cảm thấy kỳ lạ.

Giang Thời thấy nàng nhìn đến xuất thần, đơn giản giới thiệu cho nàng một chút, "Nàng cứ chậm rãi xem, ta đi nấu cơm đã."

Phó Khuynh mặt ửng đỏ một chút, "Ta và chàng cùng nhau đi?"

Giang Thời cười nhạt một tiếng, đột nhiên rất muốn sờ sờ đầu nàng, "Không cần, nàng chờ ta một chút."

Phó Khuynh xem hán tử trong phòng dọn ra một cái ghế nằm, trên tay còn bung đồ vật.

"Nàng trước tiên cứ ở phía dưới dây nho nghỉ ngơi một chút, ăn một chút gì lót bụng, ta nấu cơm thực mau sẽ xong thôi."

Phó Khuynh sững sờ một chút, tùy ý để hán tử vuốt đầu, cảm giác đầu quả tim đều trở nên ấm áp.

Ngoan ngoãn gật gật đầu.

Chờ đến khi Giang Thời làm xong cơm trưa, theo tầm mắt xem qua, nữ hài tử đã ngủ rồi.

Hơi ấm từ ánh nắng mặt trời theo khe hở dây nho chiếu vào trên người nàng, lưu lại bóng dáng loang lổ, thiếu nữ ngủ điềm tĩnh mà tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (26)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Giang Thời nghiêng người vì nàng che đầy một chút ánh mặt trời, cứ lảng lảng như vậy mà nhìn nàng, hai chân tê dại đều không biết.

Thẳng đến khi lông mi hơi hơi rung động, hán tử mới thay đổi tư thế.

Phó Khuynh mở mắt sắc mặt mông lung, bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, tiếng nói mang theo vài phần mềm mại, "Có thể ăn cơm rồi sao?"

Giang Thời không nói gì, từ xoang mũi nhẹ nhàng phát ra "Ân" một tiếng, có thể là giữa trưa độ ẩm lên cao, hán tử cảm thấy thân thể thực nóng, miệng đắng lưỡi khô.

.....

Theo sau đó, hai người đi qua hành lang gấp khúc vừa đến chính sảnh, hương thơm bay vào mũi, Phó Khuynh liếc mắt một cái liền nhìn thấy những món ăn trên bàn cơm đều là món nàng thích ăn.

Quay đầu lại hướng nam chủ nhẹ răng cười ngọt ngào, không màng hình tượng mà dùng tay lấy một miếng thủy trúc báo xuân(*) nhét vào trong miệng.

(*) Thủy trúc báo xuân: món này cách làm đại khái là nhồi nhân vào dưa chuột.

Ăn ngon đến mức đầu lưỡi cũng muốn nuốt mất.

"Đi rửa tay."

Phó Khuynh nghe vậy, đơn giản rửa qua tay rồi chạy lạch bạch trở về.

Dáng vẻ này dùng ở trong mắt Giang Thời, cũng không cảm thấy nàng lười thôi, ngược lại cảm thấy nàng thật phần đáng yêu.

So với ở Tô gia yến thượng mỗi người dùng cơm lại như thực hành nghi lễ, hẳn càng hy vọng nàng có thể giống như bây giờ, ở trước mặt hẳn không cần bận tâm hình tượng ăn uống thỏa thích.

Chỉ là hiện tại xem ra phải nỗ lực kiếm tiền mới được, bằng không, tương lai rất có khả năng sẽ bị nàng ăn đến nghèo.

Dùng cơm xong, Phó Khuynh chán đến chết mà dựa vào sô pha, xem khắp nơi rồi ngồi ngay ngắn trước mặt nam chủ, "Chàng muốn cái gì cứ việc nói."

Giang Thời mím môi, mở miệng: "Người nhà nàng có phải hay không còn không biết nàng là nữ nhân?"

"Ân" Phó Khuynh hơi nhíu mày, "Chuyện này, buổi tối hôm nay sẽ nói cho bọn họ biết."

Giang Thời như suy tư gì đó gật gù đầu, thanh âm trầm thấp nhiễm vài phần kiên định, "Mặc kệ nàng làm cái gì, ta đều sẽ ủng hộ nàng."

Nghe được lời hắn nói, Phó Khuynh cay cay khóe mũi, sực tỉnh nửa rơi lệ, có thể là có người dựa vào, sẽ không tự giác mà muốn đi lại đối phương, từ trên người hắn hấp thụ sự ấm áp, cho nên Phó Khuynh không nhịn xuống làm kiêu một chút.

"Thật vậy chăng?" Nàng lẩm bẩm hỏi.

"Ân, ta sẽ dùng hành động để chứng minh, ta đối với nàng là thiệt tình." Nói xong, hắn cúi tay đem nàng vào trong ngực, găt gao ôm lấy.

.....

Hai người ân ái một buổi trưa.

Bị Tà Tà trêu chọc nói: "Trong không khí đều bay đến hương vị của tình yêu."

Phó Khuynh lại một lần nữa ném qua một câu xem thường, "Hệ thống độc thân đây là hâm mộ hay là ghen ghét?"

Tà Tà phản bác: "Liên tính ta là hệ thống độc thân, cũng là quý tộc hệ thống, vậy cũng là tên..."

Nó chưa nói xong đã bị ký chủ chặn cuộc đối thoại.

Bầu môi, hừ một tiếng, cảm giận nói: "Ta chán ghét những người hiểu trắng, không gì sánh nổi!"

.....

Phó Khuynh lại trở lại Tô gia, trừ bỏ phụ thân Tô Thịnh phản ứng còn tính là bình thường, những người khác hình như là đều đã biết, thần sắc không có một chút kinh ngạc.

Không đúng, có lẽ là di giúp việc vừa mới này đã đem tin tức công khai ra ngoài.

"Chuyện này, ta sẽ xử lý, mấy ngày nay ngươi nên thành thật ở nhà." Tô Thịnh suy nghĩ một lát, đối với người trước mặt cực kỳ giống nữ hài này, nói.

Hắn không nghĩ tới, con bé sẽ đem tin tức này dấu diếm hai mươi năm, hận chưa nói tới, nhưng bị lừa gạt tóm lại không quá dễ chịu.

Thần sắc Phó Khuynh nhàn nhạt, không có cự tuyệt, xem như cam chịu, trong khoảng thời gian này ở chung nàng phát hiện.. người cha "Tiện nghi" này của nàng, trừ bỏ tính tình kém một chút, mặt mũi tốt, kỳ thật còn tính không tồi.

--

Canh ba ~

Ngủ ngon ~

Khụ khụ, hôm nay còn có phiếu nha tiểu khả ái ~

Hai chữ: Cầu phiếu!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (27)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Chuyện công bố nàng là nữ nhân, trong đó người vui vẻ nhất đương nhiên thuộc về mẫu thân Giang Thòi.

Có thể không vui sao?

Cả đời tâm nguyện lớn nhất của bà chính là nhìn nhi tử cưới vợ sinh con, thành gia lập nghiệp.

Hiện giờ người nhi tử thích là "Nữ hài tử", bà làm mẫu thân tự nhiên không thể kéo chân sau, nói như thế nào cũng muốn vì hài tử tranh thủ một chút.

Huống chi, Tô Thanh, xác thật là nữ tử hiếm có. Vì thế...

Phó Khuynh mộng còn chưa có ngời nóng đã bị "Mẹ chồng tương lai" kêu ra tâm sự.

.....

Vương An Tuệ nhìn người trước mặt mặc một thân thực nữ, trong mắt tràn đầy ý vị thương thức.

Khóe miệng cười không dừng được, tự nhiên mà đem tay nàng đặt trên tay mình nắm lấy, dùng ngữ khí ôn nhu nói, "Thanh Thanh à, năm nay hai mươi hai rồi?"

Phó Khuynh bị hành động chuyển biến đột nhiên của bà, thành ra hơi chấn động một chút.

"Thanh Thanh?"

Cả người giật mình, khóe miệng nở ra một nụ cười, thụ sủng nhược kinh gật gật đầu.

Vương An Tuệ nghe tiếng liền cười nhạt, lôi kéo nàng ngồi vào một bên, "Thế đã ái mộ người nào chưa?"

Phó Khuynh đầu tiên là đánh giá một chút thần sắc của bà, xác thật là so với lúc trước hơi khác liền suy nghĩ trong chớp mắt.

Đây là đang ám chỉ bà không hài lòng với nàng, cho nên tục ngữ nói, duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười.

Cổ chỉnh lại sắc mặt, sau đó mở miệng: "..."

Kết quả nàng ngay cả một chữ còn chưa nói, liền lại nghe được bà nói: "Không bằng a di giới thiệu một người cho, thế nào có được không?"

Phó Khuynh âm thầm rũ mắt.

Quả nhiên là như thế này, chỉ là nàng tự nhận là mình có điều kiện không kém, hiện giờ lại khôi phục giới tính, lúc ở bệnh viện, rõ ràng vẫn là thái độ dung túng, nàng thật sự không rõ nàng rốt cuộc đã làm gì khiến bà không hài lòng?

Mới vừa giật giật môi mở miệng, mẫu thân Giang Thòi lại lên tiếng: "Tuy rằng con là xuất thân hào môn, từ nhỏ ngâm muông vàng lớn lên, nhưng là..."

Ánh mắt Phó Khuynh khẽ nhúc nhích, đáp án tới!! Nàng tiếp tục nghe.

"Nhưng mà Giang Thòi nhà chúng ta cũng không kém, hần tử nhỏ liền so với bạn cùng lứa tuổi đã thông minh hơn vài phần, đầu óc nhanh nhẹn, bộ dáng tuấn mỹ, cũng luôn nghe lời..."

"Dừng lại!" Phó Khuynh ho khan hai tiếng, ý tứ mình bạch, làm như không nghe được ba chữ cuối cùng kia, thật không nghĩ tới, a di còn có một mặt hài hước như vậy.

"A di, người đây là muốn nói đồng ý cho con cùng Giang Thòi kết giao?" Náo loạn nửa ngày, thiếu chút nữa nháo đến đầu óc hỗn loạn.

"Nhìn con nói kìa, ta như thế nào sẽ không đồng ý?! Hai người là tỷ tỷ đệ đệ, nhưng mà các con cũng không có bất luận quan hệ huyết thống gì. Mà ta, cũng không phải người cô hủ, Giang Thòi lại hiếm khi thích một nữ tử, cho nên a di đây là muốn kết duyên cho hai đứa."

"A di... nhưng còn... phụ thân con bên kia....."

"Con yên tâm, phụ thân con bên kia, ta sẽ tới giải quyết."

Phó Khuynh gật gật đầu, nghe được giọng nói của bà chắc chắn như vậy, nàng tự nhiên sẽ tin.

Nếu đã quyết định cùng Giang Thòi ở bên nhau, chuyện nhằm nàng tuy rằng không để ý, nhưng hần thì khác, bởi vì hần cùng nàng ở bên nhau là một điều tốt đẹp, nàng không cho phép có bất luận kẻ nào vấy bẩn tình yêu này, cũng không cho phép hần chịu đựng dù chỉ một chút thương tổn cùng ủy khuất.

Hai người nhất trí, sau đó đơn giản hàn huyên hai câu, Phó Khuynh liền về phòng.

Nàng hôm nay có chút mệt, cho nên tùy ý tắm rửa, tóc cũng chưa sấy liền chạy về phía giường lớn.

Nàng mơ màng ngủ sắp sửa tiến vào mộng đẹp, nàng phiêu thân mình một chút, chuẩn bị đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Trên đầu gối bỗng nhiên chạm một vật.....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (28)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Chỗ đầu gối bỗng nhiên chạm vào một vật.....

Mềm mại, nhưng bất quá vài giây sau liền trở nên thực cứng rắn, chống vào đầu gối nàng có chút đau.

Trực giác đầu tiên cho nàng biết phải coi trên giường là cái vật gì, xóc xóc mí mắt, vừa định một chân đá xuống tiếp tục ngủ.

Không đợi nàng có bước tiếp theo, bỗng dưng bị một cái ôm ấm áp bao trọn.

Trên người hần tỏa ra hương thơm quen thuộc dừng mãnh bay vào chóp mũi, động tác nhấc chân của Phó Khuynh liền ngừng lại, con buồn ngủ đã thanh tỉnh vài phần.

Giang Thời? Hần vì sao lại ở trong phòng nàng? Không đúng, hiện tại vấn đề hần là, hần vì sao lại nằm ở trên giường nàng?

Chẳng lẽ là đi nhầm phòng?

"Chàng" mới vừa phát ra một chữ, thân mình đã bị hần ôm về phía trước, câu "Vì sao lại ở chỗ này" sau đó đều bị hần mãnh liệt bá đạo hôn cắn nuốt vào trong bụng.

Phó Khuynh mở to hai mắt, mang theo kinh ngạc không thể tin tưởng, vài phần buồn ngủ không còn sót lại chút gì, cả người thanh tỉnh đến mức không thể thanh tỉnh hơn.

Sau đó thực tự nhiên mà đảo khách thành chủ, cùng hần môi răng triền miên cùng nhau múa, thẳng đến khi hô hấp hần một lần nữa lại không thuận, hần mới buông lỏng nàng ra.

Hơi thở hai người trao đổi cho nhau, tại bầu không khí ban đêm này đã nhiễm vài phần mờ mịt.

Mặt Phó Khuynh ửng đỏ, hơi thở bình tĩnh lại rốt cuộc mới đem những lời này hỏi ra.

"Chàng, chàng vì sao lại ở phòng ta?"

Huống hồ, thời điểm cừu con hôm nay ở rạp chiếu phim không phải còn ngưng ngưng tùy ý để nàng đùa giỡn sao? Như thế nào đột nhiên trở nên "Dừng mãnh" như vậy? Nếu không phải được Tả Tả nhắc nhở, nàng đã hoài nghi có phải đây không phải là hần hay không.

Giường rất lớn, Giang Thời lật thân qua, nằm thẳng, hơi thở gấp gáp, tựa hồ cũng không tính toán trả lời nàng.

Ngay cả khi Phó Khuynh muốn đổi sang vấn đề khác hỏi hần, chỉ thấy người nọ đem thân thể nàng hướng tới, híp lại hàng mi dài, một đôi mắt phản chiếu ánh trắng xuống có vẻ rất mong lung, quần áo xộc xệch, lộ ra tầng lớn rắn chắc, ánh trắng chiếu xuống cơ bắp nhìn mà sợ hãi, Phó Khuynh tựa hồ có thể nhìn thấy một mảnh vải dệt quần quanh hần.

Tiếp theo, cánh môi hần dán vào, khắc ở trên môi nàng một vệt nước hơi lạnh.

Một lần lại một lần.

Không biết qua bao lâu, ánh trắng đều đã trở nên mơ hồ, Phó Khuynh mới nặng nề ngủ.

Giang Thời vừa lòng ở trên cánh môi nàng hôn hôn rồi híp con ngươi lại.

Nghĩ đến mẫu thân vừa mới nói với hắn.

"Con quá lạnh lùng, nữ hài tử đều không thích như vậy."

"Vậy nàng thích cái dạng gì?"

"Ta dạy cho con, bỏ cái bộ dáng lạnh lẽo đi, phải ấm áp một chút có hiểu hay không?"

"Không hiểu."

"Cho nên có ta ở đây, mẫu thân nhất định sẽ giúp con. Buổi tối hôm nay, con liền đến phòng con bé, chờ con bé mở miệng, con liền hôn con bé, hôn đến khi con bé không thể mở miệng nói chuyện mới thôi. Đã hiểu chưa?"

"Vì sao?"

"Con có muốn con bé càng thích con? Vậy thì con liền dựa theo lời ta nói mà làm, bảo đảm sẽ làm con bé càng thích con hơn."

Hiện tại xem ra mẫu thân nói cũng rất có đạo lý, chẳng qua thật giống như đem chính mình đẩy xuống hố.

Bùi ngùi thở dài một tiếng, xúc chấn lên đứng dậy đi đến phòng tắm.

- - -

Giang mẫu quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng Tô Thanh.

Khóe miệng gợi lên một đạo "Túc trí đa mưu" cười.

~~~~~

Ngày ôm hôn từ* không xa ~

Ngọt không ngọt không???

Vậy thì vui vẻ ủng hộ tác giả ~

Chờ ta nga, chương sau hy vọng thực mau liền tới ~

*tôn tử: con cái.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Đệ đệ ngoan ngoãn bị bề cong (Xong)

Editor: @Linh Li, @Aki Re

Ngày hôm sau, vào sáng sớm.

Phó Khuynh mơ hồ mở mắt, trong tâm trí lúc này là sự việc của tối qua, cô kéo chăn muốn đi ra ngoài, kết quả phát hiện người nọ lại không ở trong phòng.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, lại vừa khó chịu mà cắn môi dưới.

Khó chịu!

Không nhận người sau khi mặc quần vào sao? Sau khi hưng dữ nhiệt tình vào đêm qua xong liền vội vã chạy?

Thời điểm nàng đang âm thầm phun tào, trong đầu bỗng nhiên vang lên âm thanh của Tả Tả: "Ký chủ, tối hôm qua trên màn hình cũng không có hiện lên gì cả, chứng tỏ nam chủ vẫn mặc quần áo, khi nào cởi quần chứ?"

"Câm miệng! Đồ nhìn lên người khác."

Tà Tà kêu lên một tiếng, quay đầu đi không xem nàng, dáng vẻ thực ngạo kiều.

Phó Khuynh xoay người rời giường, không thèm phản ứng với bộ dạng kia của nó.

-

Rửa mặt một chút, sau đó thay bộ quần áo đơn giản thoải mái liền xuống nhà.

Trái với bộ dạng nhàn nhã thư thái đi dạo quanh hậu hoa viên của nàng thì hình như dưới nhà có vẻ rất náo nhiệt.

"A -- bây đại cô cùng tám dì cả như thế nào lại tới?"

Xung quanh tính cả người ngồi lẫn người đứng thì cũng phải tính được hơn hai mươi hoặc ba mươi người.

Nàng không rõ nguyên do liền nhìn về phía Giang Thời nhìn lại, phát hiện ra hần so với nàng không có bình tĩnh như vậy, hai má hiện lên một mảnh ửng đỏ.

"Tô Thanh, mau xuống dưới đi, vị hôn phu của ngươi nói như thế nào cũng không nở kêu ngươi dậy a." Mở miệng trước chính là dì hai của nàng, thấy bộ dạng ngốc lảng liễn thúc giục một tiếng, "Hai người các ngươi mau lại đây ngồi a, ngồi giữa chúng ta đi."

Phó Khuynh nhìn thoáng qua vị trí ngón tay bà chỉ, xấu hổ cười, "Không được không được, sáng sớm cần vận động, ta đứng là được rồi, đại di mục, dì hai, hai người cứ ngồi đi."

"Đứa nhỏ này, thật thẹn thùng." Đại di mục nửa che miệng cười ha hả nói, ngược lại cũng không khó xử, lôi kéo dì hai đến vị trí kia ngồi xuống.

Lúc này, phụ thân cũng từ thư phòng đi ra, không mặn không nhạt liếc nàng một cái: "Hôm nay là ngày ngươi đính hôn, mặc thành như vậy còn ra thể thống gì!"

Đính hôn? Đầu tiên là vị hôn phu, tiếp theo lại là đính hôn, nàng chỉ mới ngủ một giấc, lại không phải xuyên qua, như thế nào lập tức lại có số lượng tin tức thiếu nhiều như vậy?

Nàng đem ánh mắt dời về phía Giang Thời, dùng ngón trỏ lên chọc eo hần một chút.

Giang Thời nói nhỏ: "Buổi sáng hôm nay ta đây cùng vừa mới biết được."

Động tác nhỏ này của nàng tự nhiên không thể tránh được pháp nhãn của mọi người cuối cùng lại rước lấy bao nhiêu là trêu chọc.

Bất quá khi mọi người đang ngao một lời ta một ngữ nói chuyện với nhau, nàng nhưng thật ra cũng đã biết hôm nay tại sao lại náo nhiệt như thế.

Hôm nay sáng sớm, phụ thân Tô Thịnh liền hướng ra phía ngoài công bố giới tính thật của nàng, nguyên nhân là năm ấy sau khi sinh ra có vị cao nhân đã đắc đạo vì nàng mà bói một quẻ, nói nàng là hồng nhan bạc mệnh, để có thể phá kiếp nạn này chỉ có thể dấu điểm giới tính thật của mình trong hai mươi hai năm mới có thể hóa giải.

Nàng cũng rất bối rối nhưng cũng may toàn bộ mọi người đều tin tưởng không nghi ngờ, vì thế những vị thân thích đều vội vàng nhân cơ hội này đến Tô gia thăm nàng, nói trắng ra là đến để cùng xem bệnh cũng không kém.

Vừa lúc đó dì hai nàng có tính tình thẳng, nếu biết nàng là nữ nhân cũng sẽ không có kiêng kị gì liền trực tiếp xông lên lầu bốn gõ cửa phòng nàng.

Giang Thời đang ngủ sau một đêm tắm nước lạnh thì nghe được có người gõ cửa liền trực tiếp đi mở.

Sau đó, liền cứ như vậy mà ra.

Hai người làm với vận tốc ánh sáng đính hôn, một tháng sau vô cùng lo lắng thành hôn.

Nghĩ đến niên đại này nam nhân hai mươi tuổi đã có thể hợp pháp kết hôn, Phó Khuynh tuy đau đầu nhưng đồng thời tâm lại phóng khoáng theo.

Cũng tốt, nếu như cứ để hần tùy ý giống tôi hôm qua như vậy, bỏ vào giường nàng tận hai năm liền, nàng rất có khả năng mỗi ngày đều sẽ gặp phải việc bị "Hôn ngủ".

Hai năm sau, Phó Khuynh mang thai, sinh hạ một đôi song bào thai.

Vốn tưởng rằng sẽ dời đi một chút sự chú ý của người nọ, không nghĩ tới hần ngược lại càng ngày càng dính nàng.

Giang Thời sống thọ và chết tại nhà là lúc ghé vào bên tai nàng nói một câu.

"Ta đời này còn chưa có sống cùng nàng đủ."

Phó Khuynh yên lặng ở trong lòng đáp một câu: Ta cũng vậy.

(Đã xong vì diện)

Mau khen ta ~

Khụ khụ, xem xong rồi ~

Ám chỉ một chút ~

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Tiểu thanh mai tươi mát thoát tục (1)

Editor: @SamNguyễn

Beta: @Aki Re

Tiếng nói chuyện nho nhỏ, tiếng phở ồn ào, tiếng thúc giục quanh quẩn bên tai, Phó Khuynh nâng mí mắt nặng trĩu, cảm giác cả người mệt mỏi đau nhức, ngực nóng rất như bao phủ cả cơ thể.

Liếc mắt đánh giá trên dưới bốn phía, màn lụa tung bay, cửa sổ khắc gỗ, phong cách cổ xưa, mọi người cũng mặc đồ cổ xưa.

Thì ra là cổ đại.

Trước mắt tối sầm, lại hôn mê, ở giây cuối cùng trước khi mất đi ý thức, Phó Khuynh cắn chặt răng cắn giận phun tào: Lần này, nhất định phải cho hệ thống một sao đánh giá kém!

Bên tai là giọng nói hấp ta hấp tấp chẳng thể lọt được vào tai của nha hoàn, Phó Khuynh thiếu chút nữa là phun cả ngụm máu!

"Tiểu thư tỉnh rồi!"

"Tiểu thư lại ngất nữa rồi!"

.....

"Tả Tả, tiếp nhận cốt truyện!" Gần từng chữ một nói.

"Ký chủ tốt của ta, hôm nay là ngày 256 năm thứ 10 Kiến Thành, thời tiết nhiều mây âm u sắp có mưa, nhiệt độ từ 15 đến 21, do bốn hệ thống Tả Tả vì người..."

"Cám miệng!" Thật là một diễn tình, mỗi ngày lại cấp thêm cho bản thân đất diễn.

Tả Tả bĩu môi: "Ừ, đều ở trong đầu của người hết rồi đó."

Một trận đau nhức kéo đến, Phó Khuynh theo bản năng run rẩy một chút, cho đến khi cơn đau giảm bớt, cô mới bắt đầu kết hợp cốt truyện với nhau.

Nguyên thân này tên là Tiêu Khuynh, là con gái của Tề tướng đương triều.

Còn nguyên nhân vì sao hôm nay cô hôn mê, là do lúc tranh đấu cùng nam chủ Tiêu Trần bất hạnh rơi xuống nước mà ra.

Nói đến nam chủ, không thể không nhắc đến bốn chữ "thay xà đổi cột", hẳn ta vốn là huyết mạch thân sinh của cô Hoàng hậu lưu lại, nhưng ngày hẳn được sinh ra đã bị phán định có mệnh thiên sát cô tình.

Mây tích tụ lâu ngày trên bầu trời, lộ ra một nửa màu đỏ, nửa còn lại là mây đen giăng đầy, ý vị điềm xấu xuất hiện.

Thượng thư trọng thần đều khải tấu, xử tử Thái tử, đường hoàng nói những lời linh tinh như "Chớ chọc giận thần linh, cầu phúc vì thiên hạ thương sinh."

Trong lòng Hoàng thượng có vài phần không nở, không tin vào những thứ gọi là thiên mệnh, nhưng ông mới vừa đăng cơ không lâu, căn cơ không đủ, Hoàng Hậu sủng ái nhất lại là vong mệnh trong lúc sinh, ông không đủ thực lực cùng lòng tin vào hậu quả của việc chống lại thiên mệnh, liền ở trước mặt thể nhân trình diễn một vở kịch thay xà đổi cột.

Đầu tiên là lệnh cho ám vệ trả giá cao mua một đứa bé từ một cặp vợ chồng vừa mất con, dùng cái chết ngăn chặn miệng chúng sinh.

Tiếp theo đó đem đứa trẻ thật đưa đến ngôi chùa thân tín vượt qua ba năm.

Nhưng ông vẫn bất an như cũ, trắng đêm khó ngủ, bởi ông muốn con trai mình sống như một người dân bình thường, không lo cơm áo, một đời vô sầu.

Do đó, ông bí mật hẹn với người anh em tốt nhất của mình trên chiến trường, giao đứa trẻ cho hắn và che giấu cả tuổi thật của nó.

Mà người này, chính là phụ thân của Tiêu Khuynh – Tiêu Chiến.

Nhoáng một cái, đã 5 năm trôi qua.

Mà Tiêu Khuynh năm nay vừa tròn sáu tuổi, từ nhỏ được mẫu thân dung túng, ngang ngược kiêu ngạo, không thể chịu được khi có người cướp mất phụ thân yêu thương của cô.

Mỗi lần trà dư tửu hậu, nhất định phải dẫn theo vài nha hoàn nô tài gây phiền phức cho Tiêu Trần, hung hăng giáo huấn hắn.

Lần này, thấy hắn chỉ đơn độc một mình, cũng không quan tâm đến sự chênh lệch của thân thể cùng tuổi tác, liền tự cho mình siêu phàm đơn thương độc mã ra trận, ai ngờ được tay vừa chạm đến người hắn, đã bị hắn tóm được vạt áo lật trở lại, rơi vào hồ sen bên cạnh hành lang.

Cuối cùng, ngược lại được hắn cứu lên, chỉ là... bị hắn ghét bỏ ném xuống đất.

Nếu không phải được nha hoàn đi ngang nhìn thấy, chắc là đã sớm đi châu Diêm vương rồi.

Nhưng mà, cái tính cách lạnh lùng như băng này, lại được phủ Tể Tướng nuôi lớn.

Còn tính cách kiêu ngạo ngang ngược này của cô, lại là do mẫu thân Tô thị dưỡng thành.

Có thể nghĩ đến, mấy năm này Tiêu Trần đã phải trải qua thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tiểu thanh mai tươi mát thoát tục (2)

Editor: @SamNguyễn

Beta: @Aki Re

Người cha này không phải là cha ruột chỉ có hắn biết.

Ba ngày một trận đánh nhỏ, năm ngày một trận đánh lớn, đánh lên người hắn.

Những nô tài này đều biết nhìn sắc mặt, là người gió chiều nào theo chiều ấy, chỉ những lúc có cha hắn ở đây bọn họ mới khom lưng uốn gối một chút với hắn, biết hắn là con hoang không có mẹ, ngày thường đều hận không thể ném ám khí lên người hắn, thức ăn thì càng không cần phải nói, không phải màn thầu thì chính là dưa muối, rõ ràng đã là đứa trẻ chín tuổi, nhưng cân nặng còn nhẹ hơn cả Tiêu Khuynh.

Tiếp nhận đến đây, Phó Khuynh đột nhiên lên tiếng: "Tả Tả, nam chủ hiện giờ ở đâu?"

"Hắn đang quỳ gối trong viện trước phòng ngơoi, đúng rồi, trời còn đang mưa, hắn vừa mới bị mẫu thân ngơoi quất hai roi, da tróc thịt bong."

Nói xong, Tả Tả giống như là đồng cảm liền rung mình một cái.

Lúc này, Phó Khuynh đang phiêu trong hệ thống không gian nhú mảy một cái thật sâu, nôn nóng hỏi: "Khi nào ta có thể tỉnh lại?"

Tả Tả làm động tác vuốt đuôi, đuôi lông mày khẽ nhếch, "Ta không có nói ngơoi không thể tỉnh, ngơoi dựa vào ý niệm là có thể quyết định mọi việc rồi còn muốn hỏi ta, kỳ chứ, ngơoi có chút low rồi nha!"

Phó Khuynh vốn đang áp ủ tâm tình lo lắng, giống như bị người ta tạt cho một gáo nước lạnh, lần nữa ném cho tên gia hỏa kia một cái xem thường.

Một ý niệm không gian, liền mở bùng mắt.

Nhìn xuyên qua ngoài cửa sổ, sau một giấc ngủ dậy, ngày đã biến thành đêm.

Nha hoàn gác đêm ghé vào mép giường ngủ ngon lành, Phó Khuynh nhẹ nhàng xốc chăn lên, vòng qua người nha hoàn xuống giường. Rón ra rón rén đẩy cửa phòng, nương theo bóng đêm mông lung mơ hồ nhìn đến người đang quỳ trong viện, nhỏ gầy đến mức khiến người khác liếc mắt một cái, có thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Phó Khuynh nhìn kim sang được tốt nhất trong tay, khẽ cắn môi bước đến chỗ hắn.

Bởi vì trời vừa mới mưa xong, trên mặt đất ướt nước, vào cái mùa đã nhập thu này, hàn khí rất nặng.

Lúc Phó Khuynh đến trước mặt hắn, cảm thấy người trước mặt này càng nhỏ bé, mặc dù bản thân mình cũng không tốt đến đâu, nhưng ít nhất bụng bẫm, thịt mềm mềm.

Mà hắn, cũng không thể xem là da bọc xương, nhưng có thể nói tóm lại là không đủ dinh dưỡng.

Phó Khuynh đứng trước mặt hắn đã một lát, vẫn không thấy hắn có động tĩnh gì, đặt tay lên vai lay thân thể hắn một chút để thăm dò.

Đột nhiên bị độ ấm dưới tay làm cho kinh ngạc.

Mạng người quan trọng, cô không dám chần chờ nữa, khom lưng bế hắn vào lòng theo kiểu công chúa.

Ấy dà, xem ra ăn nhiều cũng có điểm tốt.

Dựa vào ký ức mò mẫm một đường đi đến phòng hắn, nhẹ nhàng nâng chân đẩy cửa phòng, một trận mùi mốc xông thẳng vào mũi, nhú nhú mảy, căng cả da đầu để vượt qua ngạch cửa bước vào trong.

Đem người nhẹ nhàng đặt lên chiếc giường đơn sơ, cởi đi quần áo của hắn.

Quần áo phía sau lưng hoàn toàn bị máu thấm ướt, máu không ngừng chảy ra từ miệng vết thương, một mảng máu thịt lẫn lộn.

Chóp mũi Phó Khuynh ê ẩm, không biết vì cái gì, chỉ cần nhìn thấy hắn, liền cảm thấy trong lòng rất đau.

Có thể là vì vết thương của hắn là do nàng tạo ra, cũng có thể là vì nguyên nhân khác.

Hít sâu một cái để bình tĩnh, dùng khăn tay đơn giản thay hắn rửa sạch miệng vết thương, đem kim sang được đồ lên trên, dùng một ít vải sạch băng bó lại, sau đó mặc quần áo có sẵn trong phòng cho hắn.

Làm xong hết mọi việc, nàng cũng sức cùng lực kiệt, dù sao cũng là thân thể của trẻ con, đã ngủ lâu như vậy vẫn còn buồn ngủ.

Lại sợ hắn phát sinh tình huống bất ngờ, nhìn thoáng qua cái giường to rộng, Phó Khuynh quyết đoán lựa chọn ngủ lại.

Bàn tay thịt mềm mềm nắm lấy bàn tay mảnh khảnh, khép lại mi mắt liền ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Tiểu thanh mai tươi mát thoát tục (3)

Editor: @SamNguyễn

Beta: @Aki Re

Ngày hôm sau.

Người trong phủ Tề tướng người ngã ngựa đổ, trong lòng mỗi người đều run sợ, đầu cúi thấp.

Bởi vì hòn ngọc quý được yêu thương nhất trong phủ của lão gia phu nhân – Đại tiểu thư, trong một đêm đã không thấy nữa!

Lúc này, nha hoàn nô tài hầu hạ trong viện của Đại tiểu thư mỗi người đều quỳ trên mặt đất, hạ mi rũ mắt, nín thở chờ đợi phu nhân "phán tử hình" cho họ.

Lúc này, có một tên nô tài tầm thường đứng lên, bước lên trước một bước, cung kính nói: "Phu nhân, trong phủ còn một chỗ vẫn chưa tìm."

"Nói."

"Là Lộng Mai Uyển của Tiêu Trần thiếu gia."

"Vậy còn ngây ra đó làm gì?"

Tô thị đã ra lệnh, vì vậy, chẳng ai chào hỏi nửa câu đã trực tiếp xông thẳng vào viện.

Tô thị phái hai nha hoàn vào lục soát.

Nhưng chưa đến thời gian uống nửa chén trà, hai người đã văng vẳng dạ dạ lao tới, lập tức quỳ gối ngay tại chỗ.

"Phu, phu nhân tiểu thư đứng là ở bên trong."

Tô thị nghe được lời này, sắc mặt nhìn như không có thay đổi gì, nhưng ngón tay không tự giác mà siết chặt, không ai biết giờ phút này bà có bao nhiêu sợ hãi.

Cái tên Tiêu Trần này, nếu dám tổn thương bảo bối của bà nửa phần, nhất định sẽ bắt hắn lấy mạng ra đền!

Đoạt roi từ trong tay của nha hoàn bên cạnh, trực tiếp đẩy ngã hai người trước mặt, nộ khí trùng trùng xông thẳng vào.

Nhưng khi nhìn con gái bảo bối cuộn đôi tay nhỏ múp múp, nhẹ nhàng mở mắt, bộ dạng vừa mới ngủ dậy, động tác vung roi trên tay liền dừng lại.

"Bảo bối, nói cho mẫu thân nghe, sao con lại chạy đến đây? Có phải tiểu tử này dụ dỗ con không?" Cử chỉ dọa người trong nháy mắt biến thành nhân từ dịu dàng.

Tiểu cô nương trước tiên là khinh bỉ cái nữ danh này, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua nam chủ sắp tỉnh lại, lắc đầu với Tô thị, giọng điệu nhẹ nhàng khả ái, "Là do hắn bị bệnh, con đến chăm sóc hắn."

Tô thị nghe được lời này, cả trái tim đều mềm, cả trán cũng không nở nhăn trước mặt tiểu tâm can.

"Bảo bối, tất nhiên sẽ có người đến chăm sóc cho nó, hoàn cảnh nơi này kém như vậy, giờ chúng ta rời đi trước được không?"

Phó Khuynh suy nghĩ một lát, lắc lắc đầu, một hạt nước mắt sinh lý treo trên lông mi, nửa rơi nửa giữ, khiến người khác trù mến.

"Hôm qua ca ca cứu con, con muốn chăm sóc ca ca."

Tô thị thương lượng không thành, tự nhiên mọi chuyện đều lo lắng cho con trước, lạnh giọng nói với hạ nhân: "Không nghe thấy lời tiểu thư nói sao? Thu dọn sạch sẽ trong viện."

Đám nô tài nha hoàn lập tức rũ mi gật đầu đáp.

Xem ra địa vị của Tiêu Trần trong phủ Tể tướng sau này so với dĩ vãng là một trời một vực, trong lòng âm thầm nhớ kỹ.

Chẳng qua, hành động của tiểu thư lần này thật sự khác thường, thường ngày không phải thích nhất là khi dễ Tiêu Trần sao?

Vấn đề này, Tiêu Trần cũng muốn biết.

Hôm qua Tô thị không phân đúng sai đen trắng quát hắn hai roi, lại bắt hắn quỳ gối trong viện của Tiêu Khuynh, sau đó mưa to trút xuống người hắn.

Sau đó hắn lại biết bản thân bị nhiễm phong hàn. Lúc ấy, hắn thật sự sắp từ bỏ ý niệm sinh tồn.

Không ai thật lòng quan tâm hắn, không một ai cả.

Lúc đầu hắn hôn mê, một khắc trước khi mất đi ý thức kia, giống như nhìn thấy có người bế hắn lên, đắp thuốc cho hắn, đắp lại chăn, nắm tay hắn cả đêm.

Thịt trên người của người đó mềm mềm, cảm giác rất nặng, ôm vào thật ấm áp, mềm mại giống như bông vậy, làm hắn cảm thấy rất an tâm.

Nhưng mà, tất cả những thứ này chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Lúc hắn tỉnh lại phát hiện người kia chính là người luôn khi dễ hắn Tiêu Khuynh, trong lòng không thể nói rõ là tư vị là gì.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tiểu thanh mai tươi mát thoát tục (4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Đây có phải là một trò đùa khác mà nàng đang muốn trêu đùa hắn hay không?

Nếu là như thế, hắn tình nguyện chưa bao giờ tiếp nhận qua sự ám áp của nàng.

Bởi vì như vậy, cũng sẽ không có bất luận lưu luyến nào.

Tiêu Trần mờ cặp mắt lộ ra con ngươi đậm mực, tùy ý nhìn bọn hạ nhân nâng đến cho hắn một cái giường sạch sẽ.

Lúc này, một thanh âm ngọt ngào bên tai vang lên.

"Tiêu Trần ca ca, ngươi tỉnh rồi?" Tiểu cô nương trong mắt phiếm quang, vừa thấy như là ngã vào muôn vàn sao trời, lấp lánh loá mắt.

Nói xong, nàng đem tay thử thăm dò giữa trán hắn.

Thật tốt quá, đỡ nóng rồi.

Tiêu Trần bị mặt mày động lòng người này của nàng làm cho tư thái bị ngậy người một chút, ý thức được nàng đụng vào, phản xạ mà giơ tay tránh khỏi.

"Bang" một tiếng, Phó Khuyển bỗng nhiên rút tay nhỏ về, trên làn da trắng nõn nhanh chóng nổi lên một mảng lớn đỏ hồng.

Che lại tay nhỏ mà nhẹ xoa, nháy một đôi con ngươi như nai tơ vô hại mà nhìn.

Trái với Tiêu Trần đánh người, dường như so với nàng còn ủy khuất hơn, cuộn tròn ở góc giường, cảnh giác mà nhìn nàng.

"Đừng... đừng tới đây, không phải do ta đánh."

Nghe được lời hắn mang theo sợ hãi, Phó Khuyển cũng không rảnh đau đớn, vội vàng hướng hắn xua xua tay, "Ta sẽ không đánh ngươi, hơn nữa, ta tuổi so với ngươi nhỏ hơn, ta cũng đánh không lại ngươi."

Tiêu Trần đối với lời nàng nói như là tin hai phần, thân thể cuộn tròn thoáng thả lỏng, "Nhưng mà, ngươi so với ta béo hơn."

Phó Khuyển: "... Ngươi đây là đang nói nghiêm túc sao??"

Bầu môi, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Nếu không phải ta béo, ngày hôm qua ta cũng không thể ôm ngươi a."

Thanh âm nàng rất nhỏ, nhưng Tiêu Trần vẫn nghe rõ, hắn từ nhỏ đã có thói lực nhạy cảm hơn người, cũng biết tư thái gì có thể làm người khác thả lỏng cảnh giác, đây cũng là bản lĩnh hắn nhờ vào đó sở dĩ mới có thể giữ được mạng trong phủ Tề tướng sống đến bây giờ.

Tiếp theo, có mấy thị nữ bưng mấy món ăn sáng chậm rãi đi vào phòng, bày biện chỉnh tề, sau đó khom người lui ra ngoài.

Phó Khuyển thở dài, cầm bát gốm sứ lên, dùng cái muỗng khuấy vài cái, "Trên người của ngươi có thương tích, ăn chút đi."

Mùi thanh đạm của bát cháo nháy mắt tỏa ra khắp phòng, bụng Tiêu Trần hợp thời kêu hai tiếng, nhưng mà, hắn không dám ăn.

Hắn cũng không có quên một tháng trước nàng đã "Giáo huấn" hắn.

"Ta không ăn, muốn thì ngươi tự mình ăn." Đem đầu quay đi, ý vị kháng cự rõ ràng.

Phó Khuyển sững sờ một cái, trong đầu đột nhiên nhớ tới một tháng trước nàng thả ba đậu(*) vào bữa cơm của hắn, hắn phản ứng như thế thật ra cũng đã sáng tỏ nguyên nhân.

(*) ba đậu: hay còn gọi bã đậu, mắc vát, công khối, cáng khối, giang tử, mẫn tử nhân, lão dương tử, ba nhân, mần đề, hoắt, phỗn, đề, đết là loài thực vật có hoa thuộc họ Đại kích được Carl Linnaeus mô tả khoa học lần đầu năm 1753. Nó là một trong năm mươi vị thuốc cơ bản của Đông y, có xuất xứ từ Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Ngay sau đó, liền đem muỗng cháo đưa vào trong miệng.

Vốn chỉ nghĩ ném một chút liền dừng lại, nhưng mà phát hiện cháo thật sự rất ngon.

Cho nên uống xong chén này, lại đem ánh mắt nhìn về phía một chén khác.

Liếm liếm khoe miệng, nhìn về phía người trên giường, ra tiếng hỏi: "Vậy ngươi không uống sao? Nếu ngươi..."

Lời nàng nói còn chưa xong, thiếu niên lạnh lẽo mà bò xuống giường, cũng không chê bai, bụng cháo lên đưa vào trong miệng.

Phó Khuynh tròn mắt cứng họng mà nhìn hắn uống xong cháo, đôi mắt hắc diệu thạch vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm nàng.

Tiêu Trần thấy nàng không có động tĩnh, chỉ chỉ trên bàn điểm tâm, "Ngươi ăn đi."

Đây là muốn nàng tới thử độc???

Quả thực là quá đáng yêu!

Tuy rằng nam chủ có điểm thiếu dinh dưỡng, gầy không béo mấy, nhưng giá trị nhan sắc rất cao a!

Đặc biệt là đôi mắt tròn xoe vào thời điểm nhìn chăm chăm ngươi, giống tiểu thú vật vô hại thuần lương.

Mím môi, tiện tay cầm lên một khối điểm tâm lên nhấm nháp, bộ dáng thập phần hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tiểu thanh mai tươi mát thoát tục (5)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Tiêu Trần thấy vậy trực tiếp đem mâm kéo tới khu vực trước mặt như là sợ nàng ăn vụng.

Phó Khuynh bĩu môi, nghĩ thầm nói: Hắn sao lại có thể..... Vừa ấu trĩ vừa đáng yêu như vậy? Thật muốn ôm!

Hệ thống âm thầm nhìn trộm nội tâm ký chủ: "Ký chủ, hắn là tiểu hài tử, đương nhiên phải ấu trĩ, nhưng ngươi không cần lo lắng, bởi vì ngươi so với hắn còn nhỏ tuổi hơn, cho nên ngươi sẽ càng ấu trĩ."

Phó Khuynh: "Câm miệng."

Thấy nam chủ đem một nửa điểm tâm nuốt vào trong bụng thì rót một ly trà đưa cho hắn.

"Ngươi sao không ăn? Đã ăn no sao?" Bởi vì mâm thiết kế tinh xảo, trên thực tế cũng không có mấy khối, đối với Tiêu Khuynh mà nói chỉ có thể làm đồ ăn vặt trước khi dùng cơm.

Tiêu Trần không có nhận chén trà, mà là ngược mắt liếc nàng một cái, tiếng nói thanh lãnh mang theo vài phần ủy khuất đáng thương, "Bởi vì ta muốn đem nó lưu đến buổi tối ăn."

Trong ấn tượng, dáng vẻ này của hắn chưa từng có, ở trong trí nhớ của Tiêu Khuynh cũng không nhiều lắm, nhiều nhất chính là mỹ thực, mà hình tượng Tiêu Trần ở trong đầu nàng vẫn là người luôn tranh đoạt tình thương của cha, với cả gia hỏa này đánh không được mắng không lại thật không thú vị, hơn nữa mấy năm nay hắn chưa bao giờ cùng nàng nói chuyện qua, mỗi lần bị đánh đòn là một lời không nói, phụ thân cũng hiếm khi nói chuyện.

Bởi vậy, bộ dạng hấn vào giờ phút này thật giống như cầu ôm một cái, thật sự là dễ dàng làm nàng cảm thấy "Tình thương của mẹ trần lan".

Nàng đang nghĩ muốn sờ sờ cái đầu xù xù.

Chỉ là, nhìn trên tay còn chưa đánh tan dầu hồng, yên lặng bắt tay trở về.

"Người yên tâm, ta về sau sẽ không khi dễ người nữa, cũng sẽ không để cho người khác khi dễ người, cho người ăn no mặc ấm yêu thương trần lan."

Khụ, mấy chữ sau xác định là từ miệng nàng nhảy ra ư? Thật muốn đem đầu lưỡi cắn nát.

Tiểu nhân đối diện như là không tin, như cũ che chở "Bát com", ậm ừ nói: "Thật... thật vậy chăng?"

Phó Khuynh gật gật đầu thật mạnh, ánh mắt vô cùng chân thành tha thiết.

Lúc này, nha hoàn ở bên ngoài nói vọng lại, "Tiểu thư, phu nhân thỉnh ngài đi Hoa Sen Đình."

Phó Khuynh không lên tiếng, đối diện người nọ như là rất khản trương, con người hắc diệu thạch tràn đầy cảnh giác.

"Đừng sợ, ngày hôm qua nương không biết là người đã cứu ta, ta sẽ cùng bà nói rõ ràng."

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài, lưu luyến mỗi bước đi mà quan sát người nọ, khoảng cách hai ba bước như là đi mấy chục bước rồi.

Thẳng đến khi Tiểu Trần giống như thật sự không kiên nhẫn, lẩm bẩm nói: "Biết rồi."

Lúc này nàng mới yên tâm lộ ra một loạt bước chân không đồng đều, nhảy nhót đến Hoa Sen Đình.

Hoa sen trong đình như cũ bay nhàn nhạt mùi thơm, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Tô thị nhìn tiểu bảo hướng bà chạy tới, vội vàng nửa ngồi xổm thân mình, duỗi cánh tay đem nàng ôm vào trong ngực.

Một cái "Bẹp" tựa hồ là nước miếng đều ở trên mặt nàng.

Phó Khuynh oán hận cắn răng, gần từng chữ đối với Tả Tả nói: "Ta đã sáu tuổi, không phải sáu tháng?"

Ngẩng đầu nhìn về nữ nhân phía trước mặc một thân tơ lụa, sắc mặt hồng nhuận.

"Nương, kêu con tới có chuyện gì a?"

Tô thị nghe được thanh âm mềm mại, lại nhìn gương mặt nàng vô cùng mịn màng khuôn mặt tỉ lệ hoàn mỹ.

"Nương nhớ con, một đêm không thấy đâu, hôm qua bị rơi xuống nước, nương hôn mê một đêm, tỉnh lại lại phát hiện không thấy tiểu bảo, dọa chết ta rồi."

Nói như vậy, ở trong trí nhớ Tiểu Khuynh xem như bình thường, nhưng nhân vật đối diện là Phó Khuynh, đối mặt với Tô thị là nữ nhi nô*, đột nhiên có chút lực bất tòng tâm.

*nữ nhi nô: yêu con gái của mình hơn mạng.

Nàng nói chuyện dùng ngữ khí ghen ngào: "Tiểu bảo cũng nhớ nương...."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tiểu thanh mai tươi mát thoát tục (6)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Sợ lộ ra sơ hở, phần trên mặt bà bị nàng nhẹ nhàng làm mờ đi một chút.

Thừa dịp nương đang được chiếm tiện nghi mà cao hứng, vội vàng mở miệng giải thích: "Hôm qua con đi tới đình thượng bị vấp ngã vào trong ao, là Tiêu

Trần ca ca đã cứu con."

Tô thị được bảo bối hôn một cái, cười đến ngọt ngào, nghe được lời này, khuôn mặt cứng đờ chớp chớp mắt, ngược lại biến thành kinh ngạc.

"Cái gì? Là tiểu tử kia cứu con?"

Phó Khuynh gật gù đầu, "Nếu không phải Tiêu Trần ca ca, con đã sớm mất mạng."

"Không được nói bậy, tiểu bảo tử nhỏ chính là Vương Hậu, tương lai làm Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ."

Phó Khuynh cười không lộ răng: Ta cứ vờ nghe nương làm người vui vẻ, nói cái gì cũng được, dù sao Tiêu Khuynh sáu tuổi hắc là sẽ không hiểu gì.

"Nương, người về sau nhất định phải đối tốt với Tiêu Trần ca ca, hắc là ân nhân cứu mạng của con." Phó Khuynh châm chước một phen, làm nương không có khả năng chống đối, còn không bằng chuyển biến liên tiếp thu.

Tô thị quả nhiên đồng ý, "Được, theo ý con."

Một tay vuốt ve tóc nữ nhi, lâm vào suy nghĩ.

Tiêu Trần đứa nhỏ này, cho dù lão gia không nói, bà cũng biết hắc cũng không phải thân sinh cốt nhục của ông ấy.

Mấy năm nay thuộc hạ đều cho rằng hắc là đứa không mẹ là thiếu gia con của vợ lẽ, khi dễ nhục mạ hắc, bà đều biết.

Nhưng mà bà quan tâm chuyện gì? Bà đời này chỉ nghĩ bảo vệ tốt phu quân cùng hài tử của mình, đừng rơi vào kết cục giống Từ Hạm -- thân biệt ly, bỏ rơi con nhỏ.

Hiện giờ hắc cứu nữ nhi mình, vậy phải nói cách khác.

.....

Phó Khuynh ở nơi đó dùng cơm trưa cùng mẫu thân sau đó vội không ngừng chạy về Lộng Mai Uyển, lúc này Lộng Mai Uyển đã rực rỡ hắc lên, giờ không còn là tiểu viện hoang phế dơ bẩn như đêm qua.

Đứng dậy đẩy cửa phòng, cũng không có thấy Tiêu Trần, lại ở trong sân tìm một vòng, như cũ không thấy tung tích hắc.

Đúng lúc này, tiếng nước vang đến bên tai, Phó Khuynh cách thật xa cũng bị bắn một thân vệt nước.

Ngước mắt nhìn lại, hồ nước trong viện hiện ra một người, nàng tập trung nhìn vào, đúng là Tiêu Trần.

Cũng không rảnh lo chuyện khác, chạy chậm đến bên cạnh ao, "Người vì sao lại ở trong nước?"

Nhân vật chính bị hỏi đang ngờ ngác giờ mới hoàn hồn.

- -

Bởi vì đây là nơi hắc cho rằng an toàn nhất!

Ngày trước vừa nghe thấy tiếng bước chân, hắc liền sẽ trốn vào trong nước, nín thở, thẳng đến khi những người đó rời đi hắc mới ngoi lên.

Ngày xưa đi học cũng biết bơi lội, đây cũng là nguyên nhân hắc hôm qua vì cái gì có thể đem nàng từ trong nước cứu lên.

"Mau ra đây đi, trong nước lạnh lắm, ở lâu trong nước không có tốt đâu!" Thấy hắc không có động tĩnh, Phó Khuynh nhịn không được thúc giục nói.

Ngay sau đó, đem bàn tay tới trước mắt hắc.

Tiêu Trần lặng thinh trong chớp lát, thử thăm dò rồi đem tay đặt trên tay nhỏ mũm mĩm.

Cảm giác ấm áp theo từng đầu ngón tay, như là lan tràn trong đáy lòng hắc.

Nhiều năm như vậy, hắc lần đầu tiên cảm thấy nhịp tim mới sống động, nhảy lên.

Hắc rất nhẹ, Phó Khuynh nhẹ nhàng dùng một chút lực liền đem hắc từ trong nước túm lên, âm thầm ở trong lòng suy nghĩ: Ăn thịt, bỏ thân thể!

Lệnh hạ nhân nấu nước hầu hạ hắc tắm, lại truyền đại phu vào trong phủ vì hắc một lần nữa xin thuốc, lúc sau lại bồi hắc dùng cơm trưa.

Phó Khuynh vuốt bụng tròn vo, híp mắt buồn ngủ.

Khi là tiểu hài nhi cũng khá tốt, cảm giác ăn nhiều cũng nhiều, buồn ngủ đến khi ăn no.

Quay đầu đối với người nọ đang ở bên cạnh nói: "Ta đi về ngủ trưa trước, bữa tối lại đến xem ngươi."

--

Đến từ sâu trong linh hồn tác giả dò hỏi:

Khuynh béo, có phải hay không một ngày chén sáu bữa cơm?

Phó Khuynh: Hơn một chút ~ có người nuôi ta, ta liền vui vẻ ~

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tiểu thanh mai tươi mát thoát tục (7)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

Lần này, Tiêu Trần không có lại biểu hiện lãnh đạm, rất là đứng đắn mà trả lời nói: "Ừ."

Sau đó, nhìn tiểu nữ hài híp mắt trở về.

Thông qua lời bọn nô tài, hắn đã biết được hơn phân nửa. Tô thị tuyên bố khôi phục thực quyền thiếu gia của hắn, mỗi tháng lãnh trăm lượng, lại lần nữa an bài cho hắn một đám hạ nhân.

Bọn họ nói thẳng là do vận khí của Tiêu Trần thay đổi, là niềm vui của đại tiểu thư, có địa vị tự nhiên là nước tới thì thuyền lên.

Chỉ là..... Hắn rõ ràng cái gì cũng đều không có làm, nói có cũng chỉ là lúc nàng rơi xuống nước, đúng lúc hắn cũng ở trong ao, thuận tay đem nàng ném lên bờ thôi.

Như thế nào, nàng liền vô cùng cảm kích?

Thiếu niên nho nhỏ tuy rằng so với bạn cùng lứa tuổi thành thực cơ trí, nhưng rốt cuộc chỉ là tiểu đồng tử tám tuổi, điều không rõ liền không thêm nghĩ.

.....

Hôm sau.

Tiểu cô nương hai tay xách lên quần áo dài thông lòng, cầm theo vải lót trên thân một đường chạy chậm đến Lộng Mai Uyển, bước chân tràn ngập vui sướng.

Phía sau là mấy tiểu nha hoàn bên cạnh đang đuổi sát ở phía sau.

"Tiểu thư, ngài chạy chậm thôi."

"Đề ý dưới chân."

Thời điểm Tiêu Trần nghe được thanh âm đó, đang lật xem một quyển sách mới vừa mua.

Chỉ là, trừ bỏ mặt trên xuất hiện mấy dòng biểu tự của Tiêu gia, còn lại hắn một cái đều không biết.

Lúc Phó Khuynh tiến vào, đầu tiên là thở dốc điều chỉnh hô hấp, rót hai ly trà liền uống vào trong bụng.

Kỳ thật nàng cũng không nghĩ tới hình tượng, chỉ là tiểu hài tử đơn thuần, hành động không chịu khống chế được.

Một loạt bước chân đi đến trước mặt Tiêu Trần, thấy hắn rũ mắt nhìn một quyển sách, nhều mày, hừ hừ thực thực biểu tình khó hiểu.

Phó Khuynh trong nội tâm âm thầm xoa tay, nở một nụ cười giả tạo: Ta đến sủng ái ngươi đây!

Gió tay đem quyển sách kia kéo đến trước mắt, rồi nhìn mặt bìa sách, trên mặt tươi cười nháy mắt động lại, môi căng chặt.

"Tả Tả, người xác định đây là chữ?? Như thế nào cảm thấy so với Giáp Cốt Văn* còn muốn thâm sâu hơn."

*Giáp cốt văn hay chữ giáp cốt là một loại văn tự cổ đại của Trung Quốc, được coi là hình thái đầu tiên của chữ Hán, cũng được coi là một thể của chữ Hán. Giáp cốt văn mỗi giai đoạn đều có sự khác nhau, giáp cốt văn thời Vũ Đinh được xem như hoàn chỉnh nhất, và cũng có số lượng lớn nhất được phát hiện.

Hệ thống hề hề một tiếng, lời nói tựa như mang theo niềm vui sướng khi thấy có người gặp họa: "Người không nhìn thấy văn tự sao? Giao diện này chính là như vậy."

Phó Khuynh tự tin không đủ, kiên cường nói: "Ta... ta còn tưởng rằng đó là tranh."

Tóm lại, Phó Khuynh dùng tay nhỏ thả lại trước mặt hắn.

"Tiêu Trần ca ca, tuy rằng ta xem không hiểu, nhưng Đường tiên sinh có thể dạy người."

Tiêu Trần lúc này mới thoáng có phản ứng, đậm mặt xốc xốc mí mắt nhìn nàng một cái, nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Hơi hơi cầm chặt bút lông, bại lộ cảm xúc của hắn.

"Nha, người nhìn lầm ta quên, hôm nay ta tới đây chính là muốn nói cho người một tin tức tốt, phụ thân mới nói, ngày mai người có thể đi học." Tiêu cô nương dùng lực cực nhẹ vỗ vỗ ót, mí mắt cong cong, khoe miệng mỉm cười.

Tiêu Trần nghe được lời nàng nói, lập tức chớp mắt thấy lông mi mảnh dài rung động, "Thật... thật vậy sao? Ta thật sự có thể đi học?"

Hiếm khi nhìn thấy hắn có một mặt sinh động như vậy, thiếu niên tẩy đi vết bẩn trên mặt, lộ ra biểu hiện non nớt, phối hợp với làn da trắng nõn ngược lại sinh ra một loại tương phản đáng yêu.

Nhẹ nhàng nhéo cánh tay một chút, trấn định cảm xúc.

"Bất quá, nếu muốn đi học....."

"Thế nào?" Lời nói mới ra khỏi miệng, nắm chặt bút lông trong tay.

Phó Khuynh cười lộ ra một hàm răng, biểu thị đây không phải một cuộc mua bán gì cả, "Đương nhiên là muốn trước tiên người phải dưỡng thương cho thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Tiểu thanh mai tươi mát thoát tục (8)

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Aki Re

.....

Tiêu Trần giật giật môi, cứ lặp lại vài lần như vậy, qua hồi lâu như cũ không có nói ra một chữ.

Phó Khuynh nháy con ngươi hắc bạch phân minh, nhìn ra bộ dáng rối rắm của hắn.

Nói tiếng một tiếng cảm ơn cũng rất khó sao?

Thật là..... Đáng yêu đến mức nghịch thiên!

Tiểu hài tử yêu thích nhảy lên trong lòng, Phó Khuynh không nói hai lời, cúi người nhón mũi nhìn rõ khuôn mặt hắn.

Chính là vừa lúc gặp hắn quay đầu.

Môi ướt nóng liền dán lên cánh môi hơi lạnh lạnh.

Vươn đầu lưỡi, tò mò liếm một chút.

Mềm mại, còn mang theo hương nhàn nhạt vị cỏ cây.

Dán ở cánh môi hần trong chốc lát, liền rời đi.

Vì cái gì miệng hần giống thạch trái cây?

Bẹp bẹp miệng, như là dư vị đúng là giống nhau thật.

Thiếu niên bị hôn trộm đầu vù vù một trận, bình tĩnh không gợn sóng trên mặt lại sớm nhấc lên một trận sóng to gió lớn.

Nàng... nàng sao có thể làm việc như vậy??

Trong đầu bỗng dưng nhớ tới cảnh một tháng trước bên cạnh cái ao, tiền viện quân sự đề trên người một nha hoàn, việc hai người đó làm chính là giống như vừa này.

Còn nói một câu "ta cho người chỗ tốt, đây hần là việc người phải báo đáp cho ta".

Nghĩ vậy, trong lòng nổi lên một trận hàn khí, nàng đối tốt với hần cũng là vì cái này.....

Nhưng mà, hần cũng không giống như là phản cảm, hiện giờ hần muốn an ổn sống qua ngày.....

Suy nghĩ trong chốc lát, hơi hơi cúi đầu trên trán nàng hôn một cái, quả nhiên thấy nàng mặt mày hớn hờ, con người giống như đứng đầy ngôi sao long lánh.

Ám quang dưới đáy mắt chợt lóe qua.

.....

Tiêu Khuynh năm ấy bảy tuổi, Tiêu Trần chín tuổi chiều cao cũng rất tốt.

Năm ấy Tiêu Khuynh chín tuổi, Tiêu Trần mười một tuổi đã cao hơn nàng một cái đầu.

Tiêu Khuynh mười sáu tuổi, Tiêu Trần mười tám tuổi trở thành thanh niên tài tuấn, vô số nữ tử liếc mắt đưa tình, trong lòng mộng tưởng.

Mà hần, cũng dần dần minh bạch chỉ có hai bên ái mộ nhau mới có thể hôn môi.

Ngày trước, hần vẫn luôn ngây ngốc đem chuyện hôn môi giống như việc báo đáp, bắt quạ, còn may là nàng cũng không biết.

Thời gian mười năm trôi đi, Phó Khuynh cũng từ một đứa bé "Cả người đầy thịt" là tiểu mập mạp lắc mình biến hoá thành dáng người giai nhân yếu điệu Khuynh thành.

Xuyên qua ngoài cửa sổ nhìn sắc trời, nói vậy nàng cũng nên mau trở lại.

Lúc trước nàng còn bởi vì không thể cùng nam chủ đi học, tuyền lệ khóc đã lâu, nhưng chính là Tô thị cũng không có đồng ý, ngược lại bắt nàng khổ tâm nghiên cứu cầm kỳ thư họa, ngắm hoa pha trà.

Giờ tay đem 《 nữ giới 》 trước mặt khép lại tùy ý ném tới một bên, hôm nay vừa lúc là trung thu, là sinh nhật nàng.

Bước chậm đi đến đình viện, tháng chín đúng là mùa hoa quế, trong viện mùi hoa tràn ngập, nhưng một bên lại có cây mai hết sức kỳ lạ.

Nhưng nàng lại cảm thấy cây mai trĩu trĩu lại càng thêm đáng yêu -- đây là cây từ trong viện hần chiết thành cây, bọn họ cùng nhau chăm sóc.

"Xem ra người thật sự thích cây mai này."

Âm thanh lãnh đạm mà quen thuộc từ đình đầu rơi xuống, Phó Khuynh ngược mắt, một thân Tiêu Trần mặc áo tím đội mũ rơi vào tầm mắt.

Đã từng là đứa trẻ thiếu dinh dưỡng, cả người gầy ở bên cạnh nàng làm bạn mà chăm sóc tu bổ, biến thành bộ dáng nàng thích nhất.

Bất động tắc tĩnh, mây kiếm mắt sáng, thanh lãnh vô song.

Khi đội mũ ngọc lên làm người nhìn cảm thấy đẹp mắt, tuyệt thế mà độc lập.

Hương hần cười khanh khách nói: "Hôm nay là ngày mấy, người chẳng lẽ là đã quên?"

"Không quên." Đơn giản hai chữ, lại như là có mang theo vài phần ưu ái.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Hệ Thống: Trăm Phần Trăm Ngọt Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

